

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

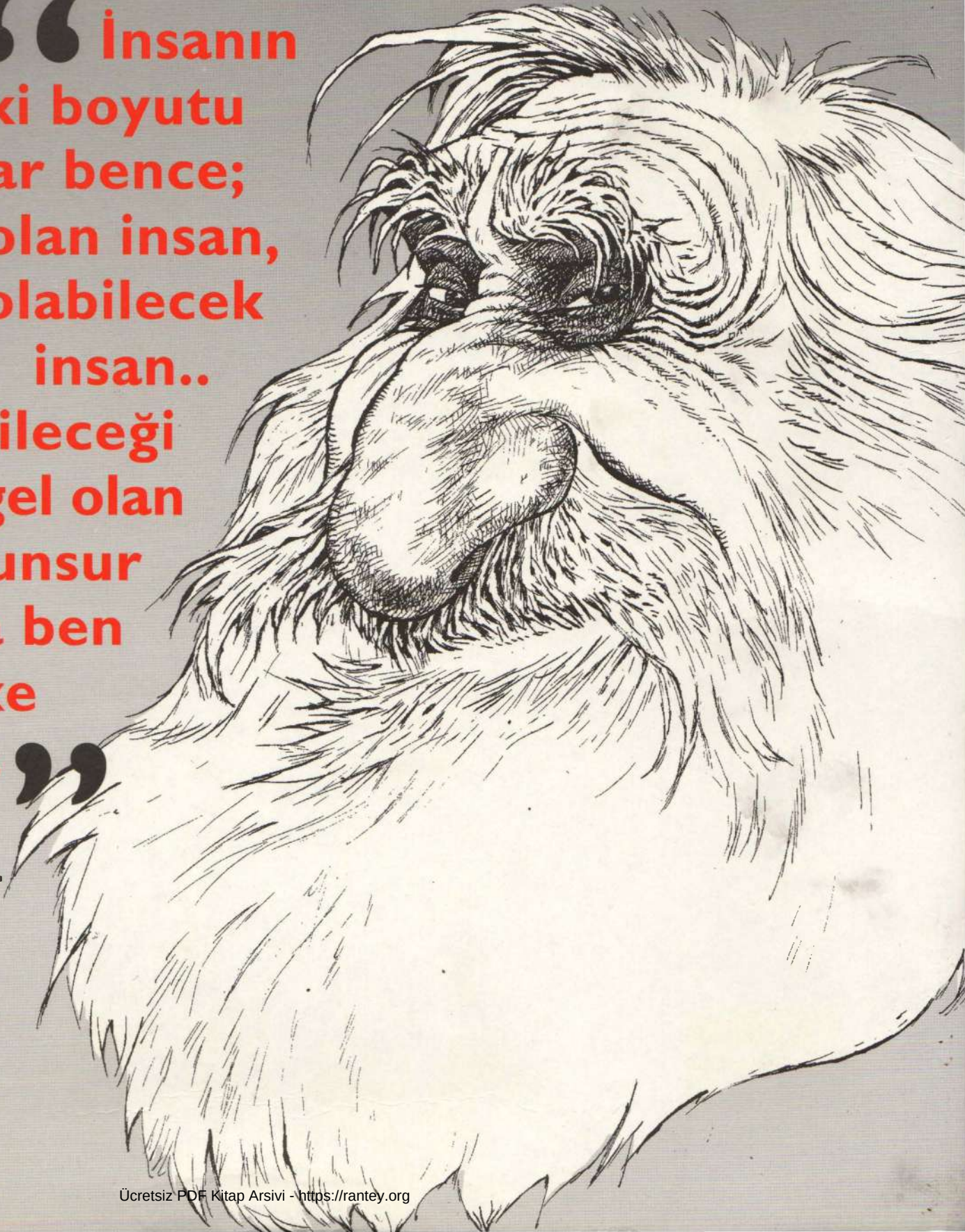
hayvan

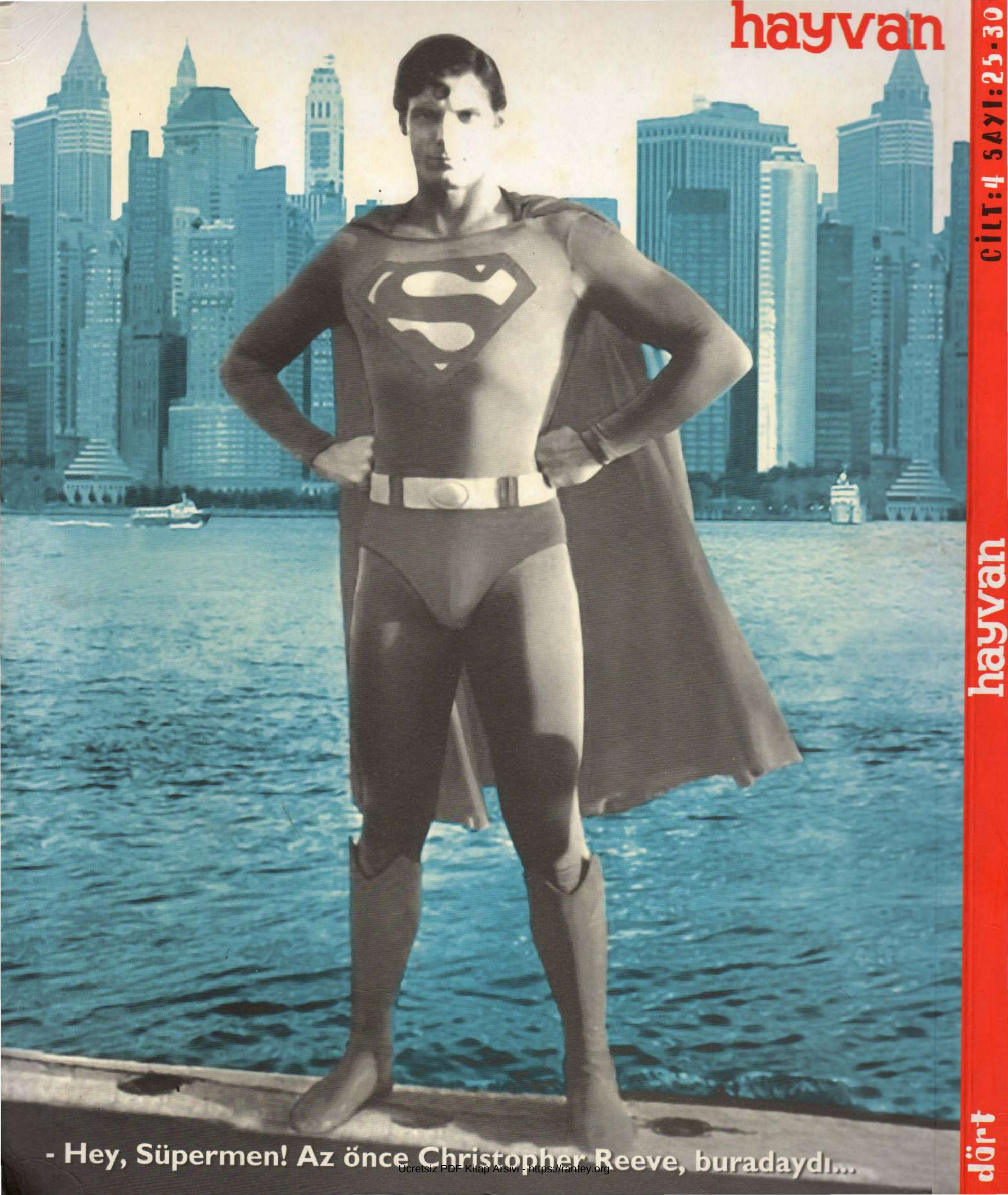
SAYI:25-30

“İnsanın
iki boyutu
var bence;
bir, olan insan,
bir de olabilecek
insan..

İnsanın olabileceği
boyuta engel olan
ne kadar unsur
varsa ben
buna öfke
duyuyorum.”

CAN YÜCEL

- Hey, Süpermen! Az önce Christopher Reeve, buradaydı...

HAYVAN

beenii vuvut düşmee sakıın peeşimee

Ez gori, Qey
bo wê şolê mî
te xwedi kîr

İlk Buluşmada
Öpüşür müsün,
Öpüşmez misin?

"nerde boynu
bükük bir garip
görsen hor
görme garibi
bir derdi
vardır"

Kimdir Halk
Kahramanı?

işkenceciler,
savaş ağaları
geliyor kentimize.
Go home!

Kürt
Pornosu
Xaşiki
Kaliki

Şipşak Acı

'Okudukça'
'Üfledikçe'

Anlamli Öteki

HALİL TURHANLI

Frankfurt Okulu'nun yeni kuşak sözcülerinden **Axel Honneth**, tanıma ve tanınma mücadelesi kavramları temelinde yeni bir etik ve bu etikten beslenen bir siyasi mücadele öneriyor.

Axel Honneth tanıma kavramını, genç Hegel'in tezlerine, filozofun Ruhun Fenomenolojisi'ni henüz tamamlamadan önceki düşüncelerine dayandırıyor. Hegel'in bu dönemde öznelarası ilişkiyi yoğun biçimde işlediğini, ancak bu düşüncelerini yarım bıraktığını ve öznelarası ilişkiye dayalı bir sosyal teori geliştirmedeğini ileri sürüyor.

Fakat burada Hegel'in, tanıma açısından hayli önemli efendi-köle diyalogunu 1807'den, yani Ruhun Fenomenolojisi'ni tamamladıktan sonra kurduğunu belirtmek gerekiyor.

Bildiği üzere, Hegel'in efendi-köle diyalogunu iki kişinin varlığından yola çıkar. Bunlardan biri (efendi), diğerini köleleştirmiştir; onun emeğini sömürerek arzularını tatmin eder, boş zamana sahip olur. Ne ki, boş zaman efendinin iradesini köreltir, onu hiçbir değer üretmeden yaşayan bir asalağa dönüştürür. Daha açık bir anlatımla, köleyi egemenliği altına almış olan efendi ger-

çekte köleye bağımlıdır. Kölenin ürettiği zenginliklerle yaşar.

Beri yandan, kölenin iradesi zincire vurulmuş olsa da, ortadan kalkmamıştır. Efendisinin aylaklığı ölçüsünde kendine bağımlı olduğunu kavrayabilir. Efendisi aracılığıyla kendini tanır. Efendinin aylaklığını gözlemleyerek kendi gücünün farkına varır ve özgürleşmenin pekala mümkün olduğunu anlar. Sonuçta, iradesi ortadan kalkmadığı için re dedebilen, "hayır" diyebilen köle özgürleşebilmek ve öz e olabilmek için efendisine başkaldırır.

Efendinin içinde yaşadığı dünya salt ona ait değildir. Dahası, o bu dünyada üvencede de değildir. Her an, özgürleşme ve dünyayı başkalaştırma gücüne sahip olan kölenin direnişiyle, başkaldırışıyla karşılaşabilir.

Köle başkaldırışıyla salt kendini değil efendisini de özgürleştirir. Onu başkasının emeğine bağımlı bir asalak olmaktan kurtarır. Kölenin bu süreç boyunca sürdürdüğü özgürleşme ve özneleşme çabası bir tanınma mücadelesidir.

Hegel'in öznelarası ilişkiye dair düşüncelerini yarım bıraktığını ileri süren Axel Honneth, tanınma mücade-

lesi kuramını bütünleyebilmek bakımından uzun yıllar Chicago Üniversitesi'nde dersler vermiş olan toplumbilimci **George Herbert Mead**'in düşüncelerinden takviye alıyor.

İlk insan arasındaki dinamik ilişkiyi **beni (me)** kavramları çevresinde ele alan Mead'e göre iletişim yoluyla oluşur. **Beni**'de başkalarının bana karşı tutumları biraraya gelir. **Beni** olarak kişi, kendinden ancak nesne olarak haberdardır.

Oysa **Ben (I)**, benim başkalarına karşı tepkilerimle belirlenir. Başkalarına verdiğim tepkilerle özne olmaya doğru yol alırım. Aynı zamanda, tepki verdiğim insanlar da **genelleşmiş öteki** olmaktan çıkar, **anlamli öteki**'ne (*significant other'a*) dönüşürler.

Axel Honneth, sol komüniteryenlik olarak adlandırabileceğimiz bir yaklaşımla modern toplumda dayanışmanın gereğini ve önemini vurguluyor. Daha geniş bir açıdan bakıldığında bu soy bir komüniteryenliğin günümüz dünyasına egemen olan anti-ütopyacılaşma karşı bir alternatif olduğunu da söyleyebiliriz.

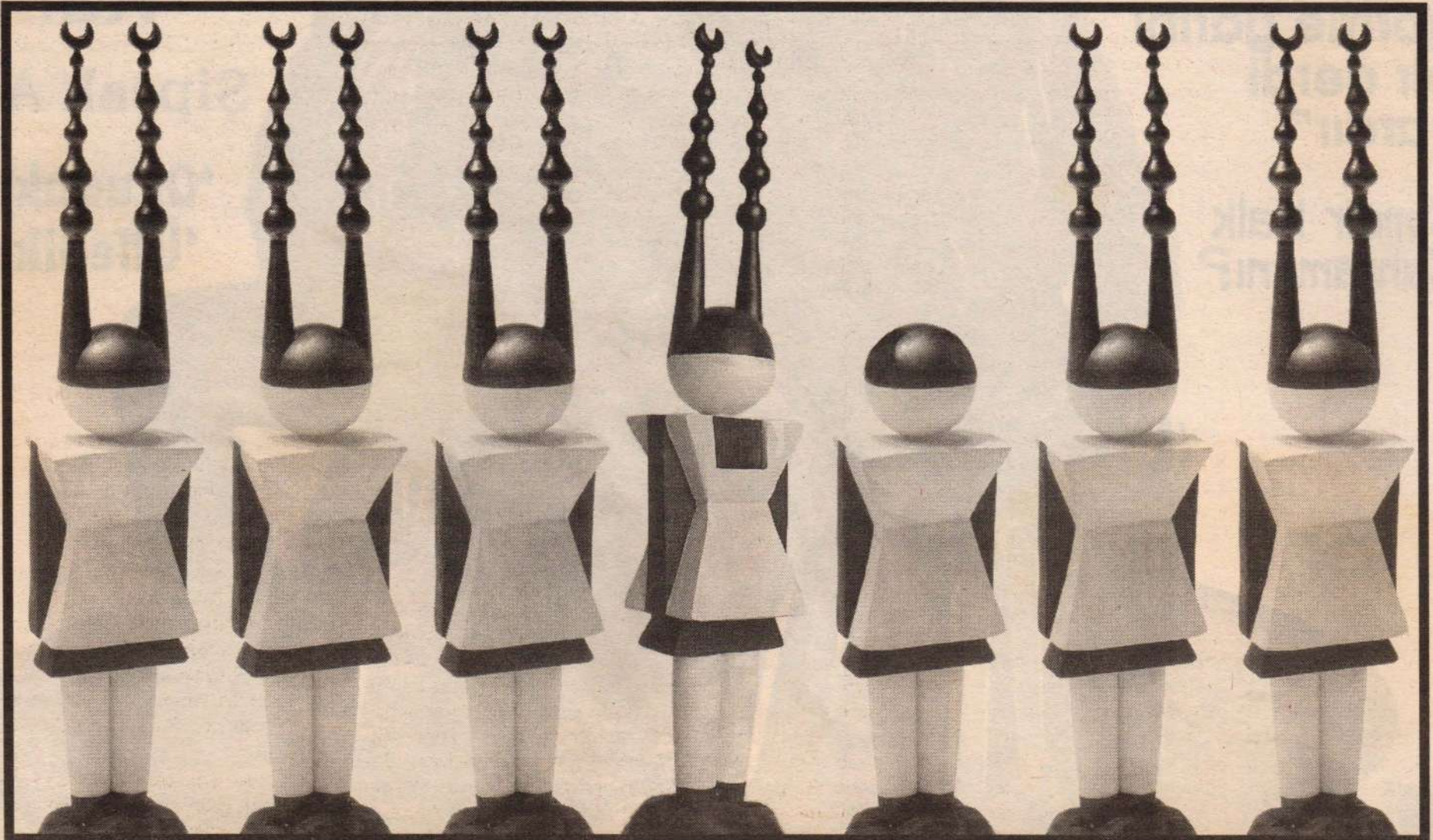
Bu ün dünyanın pek çok yerinde marjinalize edilenler, sistematik olarak

Axel Honneth

aşğılanan ve hakları çğnenenler, zulmedilenler kıyasıya bir tanınma mücadelesi yürütüyorlar. Bütün bu ast (*subaltern*) grupların, baskıya uğrayanların yürüttükleri tanınma mücadelesinden farklı; fakat onunla uzlaşmaz, birlikte yürütülemez değil.

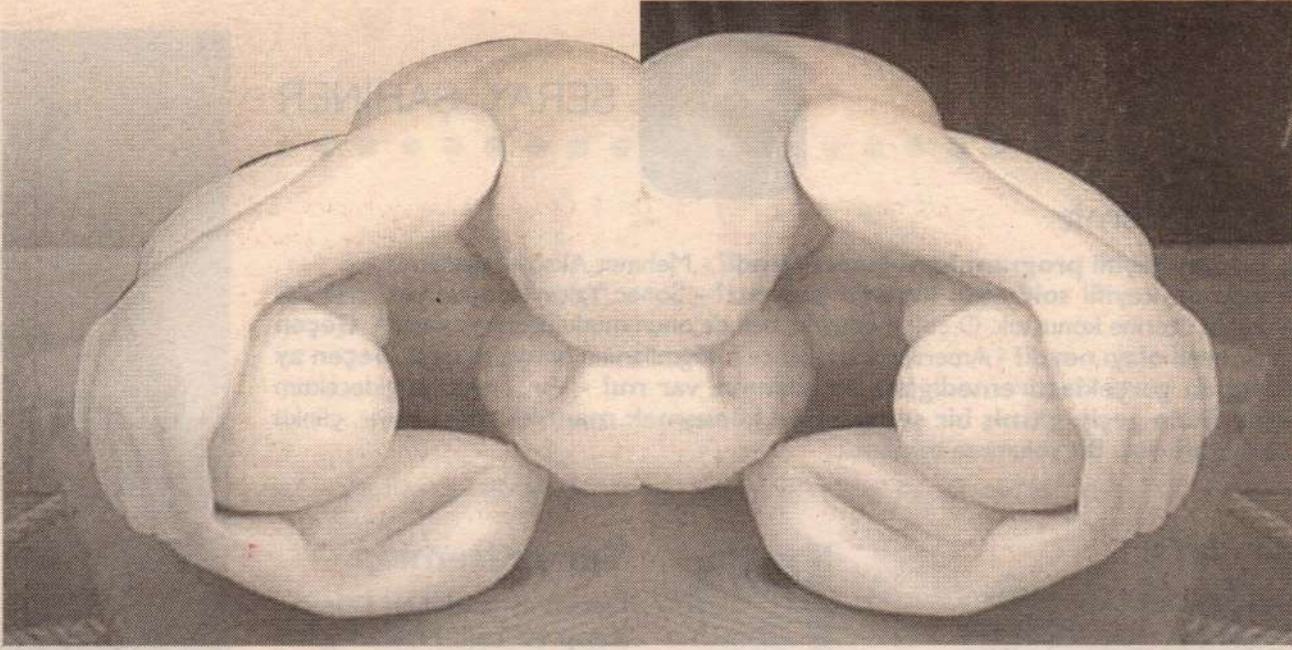
Dahası, tanınma mücadeleleri yürüten azınlık topluluklarının radikalleşmeleri, sistem karşıtı yıkıcı bir güce dönüşebilmeleri için tanınma taleplerinin sınıf politikalarıyla bağlantılanması bir zorunluluk olarak beliriyor. H

Arkadaşımla beraber şarap içiyordum. Cebinden büyü çıktı. Küçük bir kağıda Arapça yazıyla, bir yüz resmedilmişti. Buruşturduğum kağıdı şarapla yuttu.

Burası Avrupa değil 2004

EXTRAMÜCADELE

**İnsanı diğer canlı yaratıklardan ayırdeden iki özelliği olsa gerek:
İnsan akıllı ve vicdanlıdır, bir de güler. Şiddetse akla ve vicdana protesto çeker,
üstelik acı verip yokettiği için de gülümsemelere kan sıçratır.
Bu ay sonu işkenceciler, savaş ağaları ve şiddet beyleri geliyor kentimize.
Go home!**

Çaresiz Şiddet / Şiddetsiz Çare

RAGIP DURAN

Sonia Gandhi ablama hürmetlerle ...

Bizim hakim ve savcılarla, Adalet Bakanlığı'nın da desteğiyle Avrupa'da eğitim stajları düzenliyoruz. Bu uyum reformları çerçevesinde Avrupa Birliği'nin muktesebatı hakkında kurslara katılıyoruz. Bir kere-sinde Cenevre'de, Birleşmiş Milletler'in İşkenceyi Önleme Komisyonu'na heyet olarak gideceğiz. Sabah otelde kahvaltı yaptık; otobüse bindik gidiyoruz. Kulak misafiri oldum, arkamdaki koltukta iki hakim konuşuyordu:

- Bu Avrupalılar da işkence işini abartıyor. Yok efendim psikolojik bunalımı bile işkenceden sayıyorlar. Geçenlerde bir sanık getirdiler, adamın kelepçesini biraz sıkı takmışlar, bana bileklerindeki izi gösterip işkenceden yakındı, bu kadar da olmaz ki yani...

- Haklısın üstadım...

Neyse... İşkenceyi Önleme Komisyonu'nun bir yetkilisi karşıladı bizi; büyükçe bir salona aldı, faaliyetlerini, yapılarını genel olarak anlattı, sonra da şöyle konuştu uzman:

- Bakın şimdi siz bana neyin işkence olup olmadığını soracak olursanız çok ayrıntılı bir yanıt veremeyebilirim belki ama sizin savcı ve yargıç olarak gerek zanlı, gerek sanık gerekse tutuklu ve hükümlülerle ilişkilerinizin çok tayin edici olduğunu söylemeliyim. İşkencenin ne-

rede bittiğini saptamak da zor olabilir ama nerede başladığını kolayca anlayabilirsiniz. Mesela kelepçe bir sanığın ellerine çok sıkı bir şekilde takılır, yani iz bırakacak kadar sıkı takılırsa, anlayın ki işkence başlamıştır...

Taş çatlasa yarım saat önce otobüste arkamda konuşan iki yargıcın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Belki de 'Ulan bu gavurlar bizim aklımızın içindekini de mi okuyor yoksa?' dediler.

Hunların Atilla'sı, Orta Asya'dan yola çıkıp yağmacılıkla Avrupa kapılarına inenler, 'Vurun tez kellesini', falakalar, güllabici odunları var geleneklerimizde. Tepedelenliler, kazığa oturtanlar, gözlemlere mil çekenler, kuyularda boğdurulanlar, burçlardan yarlara atılanlar, üstelik kardeşlerini yasal ve meşru (!) bir şekilde katledenlerin soyundan geliyoruz. Her kavmin, her milletin karanlık Ortaçağı var.

- Ortaçağ ne zaman bitti baba?

Adam karısını, çocuğunu dövüyor. Hem de ne dövme. Kırbaçla, kemerle, kızılık sopasıyla. O adam gazetede ya da televizyonda gördüğü işkenceye karşı çıkabilir mi?

Daha doğarken ebe ilk şaplağı sallıyor kıçımıza. 'Amanin maşaallah, pek de sevimli kerata'. Sonra kronolojik olarak kronik ve akut bir şiddetle muhatap oluyoruz hayat

yolculuğunda: Evde ana-baba ya da kardeş dayaağı, Kur'an kursunda ya da okulda hoca dayaağı (Öğretmenin vurduğu yerde gül biterse kanlı güller bahçesi hayatlarımız), çırak ustasından kötek yiyor, askerde onbaşı patağı, cezaevinde gardiyan ya da jandarma şiddeti. Bir sarmal ki her anı ya şiddet ya da şiddet tehdidi.

Bu hakiki şiddetin onda biri yansırıyorsa medyaya, televizyondaki sanal şiddetin yüz misli de deliyor vicdanımızı. Mafyanın tabancalarıyla savaşan askerlerin tankları tüfekleri eksik olmuyor ekranlardan, gazete sayfalarından.

Şiddet korkuyu, korku şiddeti besliyor. Bu nedenle pısırik ve pasif kalıyoruz birçok alanda. Müslüman olduğumuz ve huri yalanlarına da inandığımızdan, 'Dayak cennetten çıkmadır' diyoruz, oysa ki cehennemden içeri. En küçük trafik kazasında bile, şoförler karşılıklı olarak el sıkışıp geçmiş olsun diyeceklerine birbirlerine ve sigorta kağıtlarını efendice doldurup, alkol muayenesi, eksper beklemeden, işlerine devam edeceklerine, tornavidalarla girişiyorlarsa birbirlerine ve Fenerbahçeli şoförün kanı sarı-lacivert, Beşiktaşlıninki de siyah-beyaz akıyorsa, ondandır bu kadar kan edebiyatı: Bu topraklar şehit kanı ile sulanmıştır!

Ve arkadaşlarımız, çocuklarımız

cezaevlerinde açlık grevlerinde direnip ölüyor. Resmi şiddete gayri-resmi şiddetle cevap verenler de dağlarda kırılıyor kanlı açmazlarda.

Aslında her yerde var şiddet: Dünyada neo-liberal küreselleşmenin şiddeti, televizyonda sembolik şiddet (Toprağın bol olsun Bourdieu Hocam!) stadyumlarda holigan şiddeti, aile içinde 'domestic violence'. (İşsel şiddet mi diyeceğiz buna yoksa gizli ve ehlileştirilmiş mürebbiye şiddeti mi?) Irak'ta Amerikan işgalcilerinin şiddeti, Filistin'de siyonist şiddet, bir sürü yerde apoletli şiddet...

Bir de bol bol belgesel diye, ayrıca da neredeyse şiddeti meşrulaştırmak için, kendisinden güçsüz yaratıklara saldırıp onların parçalayıp yiyen aslan ve kaplanları seyrettirmiyorlar mı, çıldırmak içten değil.

Şiddet aslında bir yansıma, bir sonuç. Bu kadar çok insana bu kadar az refah olursa, bu kadar çok rekabet olursa, bu kadar çok adaletsizlik ve eşitsizlik olursa, bu kadar çok sömürü olursa, bu kadar az insanlık olursa... Bu kadar çok silah olursa...

İnsanlık yok olduğunda uzaydan uzmanlar gelip araştırarak bu felaketin nedenini:

'Kendi kendini yok eden bir tür yaşıyormuş bu gezegende'. H

Geçen Ay

SERAY ŞAHİNER

Cüneyt Özdemir

Geçen ayki en keyifli program konuğunuz kimdi? - Mehmet Aksoy, heykeltraş.
Geçen ayın en keyifli sohbetini kiminle yaptınız? - Soner Yalçın'la, onun yeni çıkardığı "Efendi" kitabı üzerine konuştuk. O çok mutluydu, ben de onun mutluluğunu paylaştım.
Geçen ayın en önemli olayı neydi? - Amerika'daki işkence fotoğraflarının ortaya çıkması.
Geçen ay kurgulayıp da gerçekleştiremediğiniz bir planınız var mı? - Var. Fransa'ya gidecektim gidemedim.
Sizce geçip gitmiş bir şey üzerine konuşmak mantıklı mı? - Hayır, çünkü olanla ölene çare yok. Biz yolumuza bakalım.

Gönül Yazar

Geçen ay en çok neye güldünüz? - Beyaz'a.
Geçen ayın en önemli siyasal olayı neydi sizce? - Kıbrıs konusu ve referandum. İlk önce şehitlerimizi düşündüm. "Vermeyelim" diyordum. Sonra gençleri düşününce "Verelim" diye düşündüm. Gençlerin

istikbali için çok şey vaadediyor, bir sürü hak. Bir lokma topraktan bir şey olmaz. Şu anda tecrübesinden dolayı Denktaş'ın olmasından yanayım. Pişkinliğe vurdu, gitmedi diyorlar ama hizmet verecekse ne derirse densin devam etsin.
Geçen ay kutlanan 1 Nisan şaka gününde kimseye şaka yaptınız mı? - 'Ben bugün evlendim' diye şaka yapacaktım ama şaka yapacak kimseyi bulamadım.
Geçen ay seyahate çıktınız mı? - Evet. Bir gazetenin 4. yıl kutlamaları için Yaşar Nuri Öztürk'le Bükreş'e gittim. Kendisiyle muhabbetimiz çok uyuştü, çok eğlendik, sabah kahvaltılarını beraber yaptık. O gündüz söyleşiler yapıyordu, sonra akşam eğlencesine beni dinlemeye geliyordu. Ben solist olarak gitmedim. Ama ortamın güzelleşmesi için sesimi esirgemedim.
Geçen ay yapmak isteyip de yapamadığınız bir şey var mı? - Evet. New York'ta bir stüdyo dairem olsun istiyordum, Amerikan mutfığı, tekme atınca yatak olan koltuğu, kapılı banyosu olan. Hâlâ da böyle bir ev almayı çok istiyorum.

Tuna Kiremitçi

Geçen ay kutlanan Dünya Kitap ve Telif Hakları günü için neler söylemek istersiniz? - Yazarlar yazdıklarıyla para kazanmaya yeni yeni başladılar. Telif konusunda çok eksiklik

var, bunlar farkedilmiyor. Yazarlar yazdıklarıyla geçindiklerini, elektrik faturalarını yazdıklarından kazandıkları paralarla ödediklerini söylemekten utanıyor gibi bir durum var. Burada bir anlayış değişikliği gerekiyor. Bu konuda çabalar olması güzel tabi ama ben şimdi yürüyorum Beşiktaş'ta, az ilerde bir korsan kitapçı var, tezgahın en üstünde de benim kitaplarım duruyor. Bu gibi durumlar, bu çabaları çürütüyor.

Geçen ay hangi kitapları okurunuz?

- Gaye Boralıoğlu, Meçhul; Paul Auster, Kehanet Gecesi, Oktay Rıfat'ın şiirlerini tekrar okudum. Milan Kundera, Ölümsüz.

Geçen ay en çok neye zaman ayırdınız?

- Yeni bir roman yazıyorum, onunla ilgilendim.

Geçen ayın en önemli olayı neydi?

- Yeni romana başlamak.

Gelen ay geçen ayı aratır mı?

- "Allah aratmasın"

Gün Boyunca En Çok Kullandığınız Laflar

Erdil Yaşaroğlu
(karikatürist)

"Eğlenceli"
 "Hacı" "Can"
 "Kozmik"
 "Arıııı viz viz viz"
 "Bak ne diycem"
 "Şaka gibi"
 "Meraba"

Nilüfer Aydan
(aktrist)

"İyi misin"
 "Her şey çok kötü gidiyor"
 "Hakkatten"
 "Ne olacak bu ülkenin hali"

"Eyvallah"
 "Lazım"
 "Nası yani"
 "Sence"
 "Lütfen"

Deniz Arcak
(şarkıcı)

"İnsanlar hesap yaparmış, kader gülermiş"
 "Len"
 "Ne ettiriyosun"
 "Hadi"

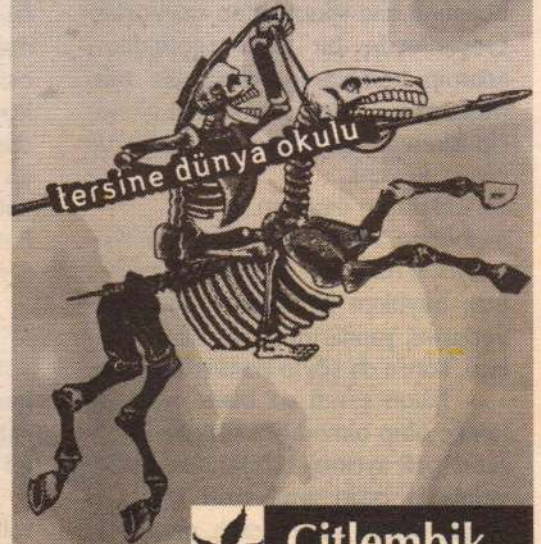
Sümer Tilmaç
(aktör)

"Bu dünya tepetaklak ve bakalım onu ters çevirebilecekmiyiz, onu deniyoruz!"

Tepetaklak

Eduardo Galeano

Uruguaylı yazar Eduardo Galeano'nun sivri kalem, Meksikalı baskı ustası José Guadalupe Posada'nın çizimleriyle karşınızda Tersine Dünya Okulu: Tepetaklak. Eduardo Galeano mizahi diline, yer yer gülümsetmesine rağmen, dünyanın aldığı korkunç hali gözler önüne seriyor. Ama bunu yaparken başka bir dünyaya açılan yolun kapılarını işaret etmeyi de ihmal etmiyor.

Çitlembik

www.citlembik.com.tr

ergenlik öyküleri

On yıl aradan sonra çıkardığı **Hayalet Hikayeleri** adlı öykü kitabıyla edebiyat dünyasının gündemine oturan **Pınar Kür** ilk sigarasından ilk dansına kadar ergenlik günlerini Hayvan'a anlattı.

İlk Buluşmada Öpüşür müsün Öpüşmez misin

Ben ergenliğimi, iki döneme ayırıyorum; Amerika öncesi ve Amerika sonrası. 14 yaşında Amerika'ya gittim. Annem orada görevli olduğu için ailece gittik. On dan önce Ankara'da, Ankara Koleji'nde okuyordum. O dönem; 50'li yılların ikinci yarısından söz ediyoruz. Türkiye'nin en ileri en rahat okullarından biriydi Ankara Koleji. Yine kızlarla erkekler ayrı okurduk ama, bahçede beraber olurduk, bir de okuldan Kızılay'a kadar yürürken kızlarla erkekler arkadaşlık ederlerdi. Partilere giderdik. Gündüz oluyor tabi bu partiler. O dönem, keyifli geçmişti. Ciddi bir flörtüm olmadı. Her hafta başka birine aşık olurdum. Geçenlerde elime o günkü hatıra defterim geçti; "**Selçuk'tan başka kimse yok hayatımda, dünyada başka hiçbir erkek yok**" demişim. Bir hafta sonra "Ne aptalmışım, Selçuk'u da bir şey zannetmişim aslında, ben Kaya'yı seviyorum" demişim. Anlayacağınız, ayran gönüllüymüşüm. Fakat Amerika'ya gittiğimizde, her şey zorlaştı. New York Amerika'nın öteki şehirlerinden de farklı. Ben orta okuldan oraya gittim. Beni 14 yaşında lise 2'ye aldılar. Oranın sistemi farklı; 16 yaşında liseyi bitiriyorsun, üç sene lise okudum. Ankara Koleji'nde partilerden falan bahsediyorum ama; bir çocukla konuşmaya başlama-

dan önce günlerce bahçede, sokakta bakışılır, onun arkadaşı senin arkadaşına haber getirir. Sen onun arkadaşına cevabını verisin... Çok uzun bir süreç. Mesela partide dans edersin ama, elele tutuşmak ancak ileri flörtlerde söz konusudur. Amerika'da okula gittim bir baktım, 13-14 yaşında kızlar dudakları boyalı geliyorlar okula. Türkiye'de mümkün değil. İnce çorap giymek bile yasaktı. Durup dururken oğlanlarla konuşuyorlar. Oğlan gidiyor kız arkasından bağıyor "Joe, Joe, gelsene" diye. Bense "Aman Allah'ım bir kız bunu nasıl yapar?" şaşkınlığı içindeyim. Ciddi bir kültür şoku yaşadım, yani. İngilizcem iyiydi ama yine de insanlarla iletişim kurmakta zorlanıyordum. Tiyatroya meraklıydım ama aksanıma güvenemiyordum tiyatro kulübüne girmek için. Yabancı bir ülkedesin, alışık olmadığın bir ilişkiler zinciri var. Onlar da sana yabancı diye bakıyorlar. Bulunduğum her yerde bir yabancı olarak yaşamaya daha o yaşlarda alıştım. Derslerim iyiydi ama sosyal hayat yok gibi bir şey. Hafta sonları herkesin "date"i olur -yani olması gerekir. Cumartesi geceleri evde otursan bile bunu hiçbir zaman itiraf etmezsin. Mesela cumartesi gecesi televizyonda bir dizi var. Pazartesi günü okulda o diziden bahsetmezsin. "Zavallı garip bir 'date' de bulamamış ken-

dine" dedirtmek istemezsin. 11. sınıfın sonuna doğru kız arkadaşlar edindim. Kız arkadaş bulduktan sonra, erkek arkadaş edinmek daha kolay. Çünkü onların arkadaşları var, bir çevreye giriyorsun. Böylece, iki yıl kadar sonra ben de Cumartesiileri çıkar oldum.

İlk Öpücük - İlk Aşk

Kızlar aşk hayatlarını birbirine anlatır. O yıllarda büyük soru, "İlk buluşmada öpüşür müsün öpüşmez misin?" Bayağı ciddi tartışma konusuydu. Ben uzun süre Fransız kaldım bu tartışmalarda. İlk öpücük uzun süre beklenen bir şeydi benim için. Neyse, sonunda o da oldu. Jerry adında bir çocuk. Bir kız arkadaşımın üniversiteli ağabeyi. Büyüktü yani, dolayısıyla çok masum bir öpüşme olmadı. İlk öpüşmede Fransız öpücüğü denilen hadise gerçekleşti. Ondan sonra ben kendimi adam olmuş hissettiğimi biliyorum. Sonra tiyatro kulübüne girince hayatım güzelleşti. Ama son sınıfta girdiğim için başrolü oynamadım lisede. Üniversiteye de orda devam ettim, o zaman iyice açılmıştım. Ve okulun en ünlü adamıyla çıkıyordum. Chris Longo. İlk aşkım o'dur. O da piyes yazıyordu, onun piyesinde oynuyordum. Ama sonra meşhur olamadı. Amerikan edebiyatını ve tiyatrosunu izliyorum, hiç adını duymadım. Herhal-

de bir üniversitede drama hocalığı yapıyordur.

Büyümenin Halleri

Ben çok küçük yaşta saçımı boyamaya başladım. Şimdi, 15 yaşından beri ilk defa kendi rengi. O zamanlar öyle kırmızı, yeşil saçlar yoktu. Ben yanlış boya sürüp saçımı bir gün yeşil, bir gün patlıcan moru yaptığımı bilirim. Okulda makyaj yapmazdım da gece çıkarırken, Max Faktör'ün ağır bir taş pudrası vardı onu sürerdim; annem hep derdi "**Kızım yüzünü mahvediyorsun sürme bunu**" diye. Kim dinler? Ama günlük hayatta makyaj yapmaya çok geç başladım.

Babam bana dedi ki 18 yaşına kadar sigara içme, sonra ben sana bir karton hediye edeceğim, yanımda da içebilirsin. Ben tek tük içiyordum ama doğru dürüst içime çekmeyi de bilmezdim. 18'e kadar doğru dürüst içmedim. 18 yaşından sonra da bir gün bıraktığım olmadı. Keşke babam yasaklasaydı da gene gizli gizli içip az içseydim. İlk içtiğim sigara Kent sigarasıydı. İçime çekmeyi de bilmiyorum, ağzımın içi zehir gibi oluyor. Sonra bir aktöre aşık oldum. Ona büyük görünmek için, öksüre tıksıra sigarayı içime çekmeyi öğrendim. H

ALO0000!

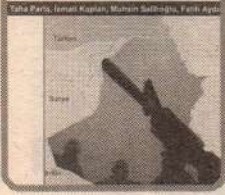

HAYVAN'dan Arıyoruz

Hazırlayan: SINAN SÜLÜN sinansln@yahoo.com

MAHŞERİN KAPISINDA

Amerika, Savaş ve Türkiye

Alo Hayvan'dan arıyoruz, İsmail Kaplan'la mı görüşüyoruz?

- Buyrun, benim.

Hazırladığınız Mahşerin Kapisında adlı kitaptan bahsedebilir misiniz?

- Amerika'nın Irak savaşını odak alarak günümüz dünyasının hepimizin kaderini yakından etkileyen siyasi, ekonomik ve askeri süreçlerini inceliyor.

Kitaba okurların tepkileri nasıl oldu?

- Kitap, okurların yakın ilgisini çekti. Bağdat'ın düştüğü gün birçok ünlü uzman "Amerika işi bitirdi" derken, kitabın yazarları Irak'ta güçlü bir ulusal direnişin gelişeceğini belirtiyorlardı. Bu beklentinin doğrulanması, kitabın hem akademik çevrelerde, hem ülke ve dünya sorunlarıyla ilgilenen çevrelerde daha çok aran-

ması sonucunu doğurdu.

Son dönemde Irak'ta'ki işkence fotoğrafları basında yayınlanmaya başladı. Amerika bu durumda nasıl bir politika izleyecek?

- Amerika, işkence vahşetinin ortaya dökülmesiyle çok prestij kaybetti. Bunu telafi etmek için bir yandan göstermelik bazı adımlar atacak (bazı askerlerin ve politikacıların günah keçisi ilan edilmesi gibi) bir yandan da direnişçilere karşı savaşı daha da şiddetlendirecek. Ama umduğunun tam tersi olacak. Amerika bu savaşı daha şimdiden stratejik olarak kaybetti. Irak halkı bütün zorluklara rağmen bağımsızlığına kavuşacak.

Yeni projeleriniz olacak mı?

- Sömürge savaşına yaltakçılık yapan medyayı ayrıntılı olarak ele alan bir çalışma var. Çok etkili yazar ve programcılar utançlarından insan içine çıkamayacak hale getirmek herkesin insanlık görevi.

Son olarak eklemek istediğiniz...

- Derginiz sömürgecilere karşı insanlık onurunu savunmanın parlak örneklerini verdi.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim. Yolunuz açık olsun.

Teşekkür ederiz.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Filiz

Bingölçe'yle mi

görüştünüz?

- Benim.

Müstehcenlik savıyla yargılanan kitabınız "Kadın Argosu Sözlüğü" bilirkişiden destek aldı. Bu

konuda ne düşünüyorsunuz?

- İyi, olumlu oldu. Sözlüğün müstehceni olmaz. Biz de bunu savunuyoruz.

Ansiklopedinin müstehceni olur mu sizce?

İşte bu anlayış korkunç bir şey, kınıyorum.

Kitabım hakkında ilk bilirkişi raporu kötüydü.

Müstehcen olduğunu ve insanları tahrik ettiğini söylüyordu.

Biz itiraz edince başka bir bilirkişiye daha gösterdik.

O bize destek oldu.

Yeni çalışmalarınız var mı?

- Cumhuriyet gazetesinde futbol argosuyla ilgili bir köşe hazırlayacağım.

"Müstehcensiz" kitaplar dileğiyle...

- Sağ olun, size de.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Hafriyat Grubu mu?

- Evet, ben Tan Cemal.

Abi Münih'te sergi açmışsınız, hayırdır...

- Hayırdır hayır. Münih Belediyesi'nin davetiyle Rathausgalerie'de "Yalan Dünya" başlıklı bir sergi açtık. Münih'te ilk kez bir Türk sanat grubu böyle bir sergi düzenleniyor.

Sergiye ilgi nasıl?

- Dokuz arkadaş açılıştaydık. Alman Kültür

Bakanlığı'ndan yetkililer sanatın kültürleri buluşturması adına güzel bir konuşma yaptılar. Hem Türkler ve hem de Almanlar tarafından bayağı ilgiyle karşılandı. Haziran sonuna kadar devam edecek sergimiz.

Hafriyattan kimler katıldı?

- Antonio Cosentino, Mustafa Pancar, Hakan Gürsoytrak, Murat Akagündüz, Extramücadele, Nalan Yırtmaç, Tina Fischer, Yavuz Tanyeli, Eyüp Öz, Caner Karavit, Charlie, 2/5 BZ ve tabi ki benzeniz.

Çok güzel abi, elinize sağlık.

- Size de annem.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Baraka Oyuncuları mı?

-Evet, ben Aliye Karahan.

Baraka oyuncuları kimler tarafından kuruldu?

-1 Ağustos 2003 tarihinde; Nermin Yılmaz, Ömer Ulaş, Yılmaz Angay tarafından kuruldu. Bir de ben varım.

Kuruluş amacınız nedir?

-Teorik ve pratik çalışmaların birlikte yürütüldüğü, deneysel uygulamaların yapıldığı, kolektif bir tiyatro anlayışı oluşturmaya çalışıyoruz.

Bugüne kadar ne gibi etkinlikler yaptınız?

- Ekibimiz Canşenliği Oyuncularından ayrılıp, kendi tiyatrosunu kuran kişilerden oluşuyor. Dolayısıyla hepimizin profesyonel tiyatro yaşamı oldu. Birçok salon, sokak ve çocuk oyununda görev aldık.

Önümüzdeki sezon neler yapacaksınız?

- Önümüzdeki sezonda hem tiyatro, hem de drama çalışmalarımızı yapabileceğimiz bir tiyatro atölyesi açmak ve repertuarımızı genişletmek istiyoruz. Bizimle iletişime geçmek isteyenler barakaoyunculari@yahoo.com'dan ve 0532 621 96 00 nolu telefondan bize ulaşabilirler.

Kolay gelsin, iyi çalışmalar.

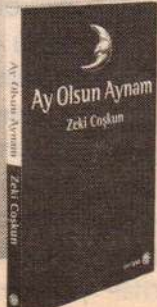
- Size de.

Bize Gelenler

Efendi
Soner
Yalçın

Doğan
Kitap

Ay Olsun
Aynam
Zeki
Coşkun

YeniYaz

Sevgili Panter
Emel'in bir
sabah dergide
kimsecikler
yokken getirip
bıraktığı gül...

Soğukkanlılıkla
Truman
Capote

Sel Yayıncılık

Cinsel Kimlikler
Camille
Paglia

Epos
Yayınevi

Tarihi Değiştiren
Başarı ve Başarısızlıklar
Donald S.
Besore

Aykırı Yayıncılık

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Hayalet dergisi mi?

- Evet, ben Umut Dalgıç. Hayalet nasıl oluştu?
- Üniversitelerinin çeşitli konulardaki duyarlılıkların, sahip

oldukları siyasal kimlikler üzerinden değil, sorunlara sahip çıkan birey kimlikleriyle kabul eden bir çalışmanın ürünü olarak oluştu.

Yazıların seçimi nasıl yapıldı?

- Yaptığımız toplantıların gündemlerini ve bu tartışmaların ulaştıkları noktaları aktaran yazılara öncelik verildi. Bu yazıların dışında da yine toplantılarımıza katılan arkadaşlarımıza ait.

Derginin ne sıklıkla çıkacak?

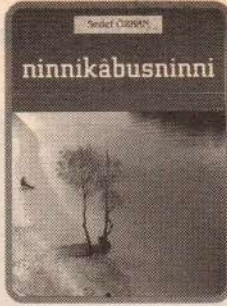
- Aklına estikçe çıkmaya devam edecek....

Kapaktaki Hayalet yazısının yanında bir de 11/17 var, nedir?

- 11/17 şehir merkezinden kampüsümüze giden, giderken de tüm öğrenci evlerinin önünden geçen (en çok dolanan) belediye otobüsünün numarası.

Kolay gelsin.

- Çok sağ olun, size de...

Alo Hayvan'dan arıyoruz, Sedef Özkan ile mi görüşüyoruz?

- Evet, benim. Rus Dili ve Edebiyatı'nda okumuşsunuz, resim çalışmalarınız ve şiirleriniz de var. Neden ilk kitap öykü oldu?
- Aslında Gülsüz Sürgünler Şehri

adında özel baskı bir şiir kitabım var. Öykülerim ise birikmişti; ninnikâbusninni'de en az on yıl önce yazılmış öyküler de var yenilerin yanı sıra, daha fazla beklesinler istemedim.

Yerli yazarlarımızdan beğendikleriniz?

- Elbette pek çok isim var, ilk aklıma gelenler; Ahmet Hamdi Tanpınar, Latife Tekin, Oğuz Atay... Şairlerimizden Nazım Hikmet, Cemal Süreya, Edip Cansever.

Kitabınızın adı ninnikâbusninni; bu ilginç adı nereden buldunuz?

- Öykülerin sıralanışını kurguladığım dönemde, bir gün dolmuşta giderken aklıma geldi. Aslında her şey bir devrimin parçası. Yaşamımız da hem son derece sıradan ama denk düştüğü alan ne kadar küçük olsa da yoğun, aynı zamanda acı ama biz unutsak da, duymasak da ninni hep sürecek..

Gelecekte neler yapmak, yazmak istiyorsunuz?

- Aslında bir sergi açma zamanım geldi de geçiyor; yer bulabilirsem resim sergisi açmak istiyorum. Şiir ve öykü ise her zaman...

İyi çalışmalar.

- Sağ olun.

Alo Hayvan'dan arıyoruz, İlkbiz Yayınevi mi?

- Buyrun, ben yayın koordinatörü Adem Fidan.

Yayınevinin ismi nereden geliyor?

- Arkadaşlarımızla yaptığımız çeşitli konuşmalarda sürekli 'biz' başlıyorduk. Sonra da madem hep biz diyoruz, yayınevinin ismi İlkbiz olsun denildi, öyle de kaldı.

Şimdiye kadar yayınladığınız kitaplar neler?

- Yeni kurulan bir yayınevi olduğumuz için şimdilik iki kitap yayınladık.

İlki "Viva Che" adlı çizgi roman. Yazarı Erhan Başkurt. Dünyada ilk defa Che ve Küba devriminin çizgi romanı yapıldı. Eppey de ilgi gördü. İkincisi ise 'Filozoflar Futbolcu Olsaydı' adlı İngiliz yazar Mark Perryman'ın kitabı. Kitap Camus, Simone de Beauvoir, Nietzsche, Eco, Shakespeare, Antonio Gramsci, Oscar Wilde, Wittgenstien gibi filozofların kendi düşünsel dünyalarına göre nasıl futbol oynayacaklarını anlatıyor. Kitabın ülkemizde de oldukça yoğun bir ilgiyle karşılanması bizi mutlu etti. Bunların yanı sıra İbrahim Balcı'nın yazdığı "Milli Mücadele Boğaziçi" kitabıyla "Çocuk İsimleri Sözlüğü"nü yayınladık.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- İlkbiz olarak amatör bir heyecan fakat profesyonel bir tavırla çalışıyoruz. Her eserimizin bizde ayrı hikayesi ve ayrı bir tadı var. Bizim yaşadığımız duyguları, kitaplarımızı, okuyanlarla paylaşabilirsek kendimizi başarılı sayarız.

Hayırlı olsun yayıneviniz, iyi çalışmalar.

- Sağ olun, size de iyi çalışmalar. H

Neler sordular?

Bi cumartesi,
karşıya geçtiğim gün

- > Hepsi kendi adınıza mı? Defterinizi alabilir miyim? Başka yardımcı olabileceğim bi şey var mıydı?
- > Sahilden mi? Yana kayar mısınız? Bozuk yok muydu? Ödemeyen kaldı mı?
- > Buyrun? Burda mı yiyeceksiniz? İçecek ne olsun? Diyet mi? Buraya değil, kasaya öder misiniz?
- > Bedeniniz kaç? Bi büyüğünü getiriyim mi? Bi de bunu dener misiniz benim için?
- > Kalmadı, ayırtalım mı? İsminiz? Adresiniz? Gündüz size ulaşabileceğimiz bi telefon numarası verir misiniz?
- > Yıkanacak mı? Krem kullanıyor musunuz? Ne içerdimiz? Kim kesti? İçe mi, dışa mı? Ahmet bey gelir misiniz, Ali bey nerde?
- > Komple mi? Yarım bacak mı? Şunun üstüne çıkar mısınız? Kaş bıyık var mı?
- > Yeni geldi veriyim mi? Başka bi şey var mı? Bundan iki tane mi? Geçen haftadan bişeyler vardı, onları da ekliyim mi?
- > Nerden gidelim? Siz tarif eder misiniz? Yakın mı? Ben şurdan kaçsam aslında, burda bıraksam olur mu?
- > Sigaralı mı, sigarasız mı? Karar verdiniz mi? İçecek ne olsun? Tatlı ne arzu ederdiniz? Menü ister misiniz?
- > Kimliğinizi görebilir miyim? Çantanızı açar mısınız? Kaç kişisiniz?

Her
şeyi de
bana
soruyolar
kardeşim.

BAKANGÖR

alın size
KAPİ GİBİ ÖSS
Soruları
Adnan
Özveri

Tekağaç

kına ve ayna
Müslüm
Yücel

Elma

Göründüğü Gibi
Değil
Açıklayabilirim
Serkan
Özkaya

Bağlam

Can erik çıkmış,
bir getiren
olmadı, biz de
kendimiz
getirdik...

Buğulu Pencere

AHMET ERHAN

Aşk Olsun Torba Dolsun

Işık Ekesan'a,
"...nerdesin, nerde olsan kimle olsan,
kimde olsan bendesin..."

Herkes bir aşktır tutturmuş gidiyor; tüyü bitmedik yetiminden, bilumum kırkayakları tek celsede aklanmış, görmüş geçirememiş, geçirse de geçinememiş hayat öksüzüne kadar, herkes ama herkes...

Yıllardır aklının sokaklarında aval aval dolaşp, sürüden kopuk sürüngen -o ki yani ben- der, deyip durur, kimse okumaz, okuyanına ya işine gelmez ya da unuttur; ama mesele şu kardeşim, insan hayatında bir tek kişiye tutulur; karşılık görmezse aşık, görürse kaşık olur, diye bangırdarken sinen, ağlarken bıyık altından salya sümük gülen -o da ki yani ben oluyor- şaştım kaldım bu işe, aşktır diye...

Elin oğlu yıllar önce yazmış: "Aşktır diye geldin o çekiş seslerine" (İsmet Özel). İşte insanın böyle menzillerde kafası karışıyor. Aşkın ve devrimin 'atbaşı' ve üstelik aynı ganyanı verdiği şu canım ülkenin bize yaptığını rahmetli Manukyan İstanbul'a yapmadı.

Aşk her yerde liste başı. Doğal -oral- anal olmak gibi çeşitlilikleri de var. Ön sevişmesi, ardından sırt dönmesi, bal yiyen parmağını yalar gibi gibisi nice durumları var. 'Doktur beg, doktor beg, AKP iktidarımı çaldı, hezeyanlarına kadar varan memleket aşkı; şiddet ve geçimsizlik diye başlayan tutanaklar... Dürzüye bak, önündeki sümüklüyü kazmaya çeviremediği için karısını, çocuğunu kazmayla dövüyor, sonra da Ümit Yaşar okuyor.

Elbetteki burada şarkı araya girer ve der ki: Al aşkını, çal başına!

Çaldım başıma aşkımı, meğer ki ben ne a-sosyal bir tipmişim. Ve "aşkı" durumlarda triplere girmişim; otur evinde tatile çıkar gibi rakını iç, bir "Ezginin Günlüğü" söyle kendine, yanına da sokaktaki çocuk cıvıltılarını ara sıcak yap, sonra sıcacık bir istavrit gibi yatağına yat.

Ama nerde... Yine kapım çalınıyor ve yine bütün uzuvlarım kamçı-

lanıyor.

Aşk tek kişilik midir yoksa çift mi? Bence aşkın kişiliği yoktur; ne bileyim ben, belki de eşcinseldir.

Yok, dallama sanki oturmuş Silivri'nin en güzide mekanlarından biri olan Öğretmenevi'ne garson çocuğum Fatih'le tek mi duble mi hesabı yapıyor: Tek mi çift mi, mevsim salatası mı yoksa çoban salatası mı? Bak hele... Taraf tutmuyorum, tek çıkarsa otuzbir, çift çıkarsa bütün otuzikiler... Baba, dükkan senin!

Tek dikiş, çift dikiş iyi de, ben yatağıma beş dikiş atmak istiyorsam kim karışacak?

İnsanı bi-seksüel yapar bunlar! Zaten son zamanlarda kendimi mağaza vitrinlerinin önünde tek kişilik yataklarda bakarken yakalıyorum. Evliyim, barkım olmasa da "yay" burcu bir çocuğum var; öyle ki elimden bir fırtı, dört yıldır yüzünü görmedim; sesi mi, en son kulağıma aşkedilen bir telefon ahizesinin sesi idi; demek ki çocuğumun hayatta gördüğü aşk sözcüğüne en yakın anlamlı kelime - kendileri en son bir ÖSS deneme sınavında görülmüştür- aşketmekmiş. İşte telefon ahizelerinin yüzüne derler ya, siz inanmayın, kulağıma çarpılması bundan. Şu dünyada ışığını yitirmiş bir avize gibi kaldım. Ve asıl önemlisi adı da Deniz olan o benim çocuğumun aşk kitapları bile okumadığında kanaat kıldım.

Doğruya doğru, itirafa itiraf, gördüğüm bütün bu aşklar karşısında (yazının başında dokundurduğum eskiden kalma, yeniden yetme roman-alar hariç) önce defansa çekildim, yine de gol üstüne gol yedim ve kırılacak bir kaval kemiği aradım. Şu boklu denizdeki bütün med-cezir hadiseleri benim kıskançlığımda, gözyaşlarımda gizlidir.

Ey, göğün derinliklerinde takla atan güvercin kuşları! Bilin ki sözüm size değil.

Ey, mevsimi gelince karşı cinslere aşan ya da aştırılan - parasıylan değil mi- atlar, öküzler...

Ey, mart kedileri, mayıs köpekleri...

Ey, topyekün "cima" erbabı! Yok be yahu, sözüm hiç de size değil...

"Acıyorsam sana anam avradım olsun / Ama aşk olsun sana çocuk aşk olsun!"

Can Baba, sümme haşa!

Sözüm kendime. Daha dingiliniz kırılmadı mı? Benim bu savruk, sarsak ve bilcümle olumsuzluklarla dolu kalbimin cahilliğidir aslında aşk... Şu fani dünyada bütün sevgilerim aşk çıktı, bütün aşklarım sevgi; yani 'arkadaş kalalım' muhabbeti. Aşk olsun, torba dolsun! İşin en kötü yanlarından biri, Baba Turgut'un (Uyar) dediği "Aşkım da değişebilir, gerçeklerim de" lafını da açıkçası pek tutmadım, en azından hayati ve ideolojik manada. Benim aşklarım da, gerçeklerim de onyediyi yaşındaki bir çocuğun duruşuyla açıklanabilir. Hâlâ ya da en azından öyle düşünüyorum.

Sahiden, şimdilerde moda bu, aşk olsun torba dolsun!

Ama bende o sabır nerde? Bir gün olsun bana sormadılar ki, bu dünyada en çok kimlere özenirsiniz diye. Gözüm önüme aksın ki, romancılara özenirim, özeniyorum. Yine de diyelim ki aşk bir gün dilime vurur da -şu an bedenim başka mahrem kıyılarda geziniyor- ben de roman yazmak gibi bir hayvanlık yaparsam, işte alnıma bir çizgi çekişiyorum, kitabın bütün gelirini "Aşk Kırınları Derneği Genel Başkanı" - gerçi o kendini bilir aşık da maşuk da olmaz; ayrıca belki de şu an oda servisi yapıyordur- sevgili kardeşim Yüksel Ekşioğlu'na mavi bir zarf içinde takdim edeceğim. Ve biliyorum ki o parayla -cinsi latife ne olursa olsun- "mavi" rengi taşıyan içki şişelerini resmi geçit makamında masamıza dizeceğiz ve yine biliyorum ki, ilk yudumda ağlayarak sızacağız.

Ama artık yeter, bana da aşk olsun! Konuşamamaktan şişen dilimi

bol buzlu rakılara yatırayım da gelecek ay söyleyecek sözüm olsun. Ayrıca biliyorum ki sevgili kardeşim, editörüm 'Üst'ü size kalsın Metin' onca kilometreye rağmen, toz duman içinde bir sahra topçusu gibi göz kırpmıyor ve yazının sınırlarını bombalıyor.

İyi be, bir dahaki sefere yine aşk'ı yazarım. Bana aşk mı yok; kör tuttuğunu, ben bulduğumu...

Size gelince 'gidin kendinizi çok sevdirmeden!' H

aherhan@mynet.com

* Sevgili okur, bundan böyle "buğulu pencerelerde" oturup dertleşeceğiz. Huyum değilse bile, sırf senin yüzü suyun hürmetine yukarıdaki 'e-mail' dedikleri zamazingoyu belirtmek zorunda kaldım; racona uydum. Aslında bana kalsa, telefon numaramı bile verirdim; ama soytanrsın onu da bilirim. Anca yalnız kanca birlikteyiz. Bunu ve beni unutma. Aşk'la kal!

** Benim sevgili Cezmi Ersöz'den neyim eksik?

5 Haziran Cumartesi, saat 14.15 Heykelönü Ganyan Bayii - Silivri'de at koşturuyorum.

6 Haziran Pazar, saat 02.03 çarşı pazar - Silivri'de geziniyorum.

7 Haziran Pazartesi, saat 14.18 Küpeşte - Silivri'de elbette ki içiyorum.

8 Haziran Salı, onun saati yok ki, belki Karacaahmet'te üstüme toprak atılırken tanışınz. Nankör okur, ben seni bilmez miyim!

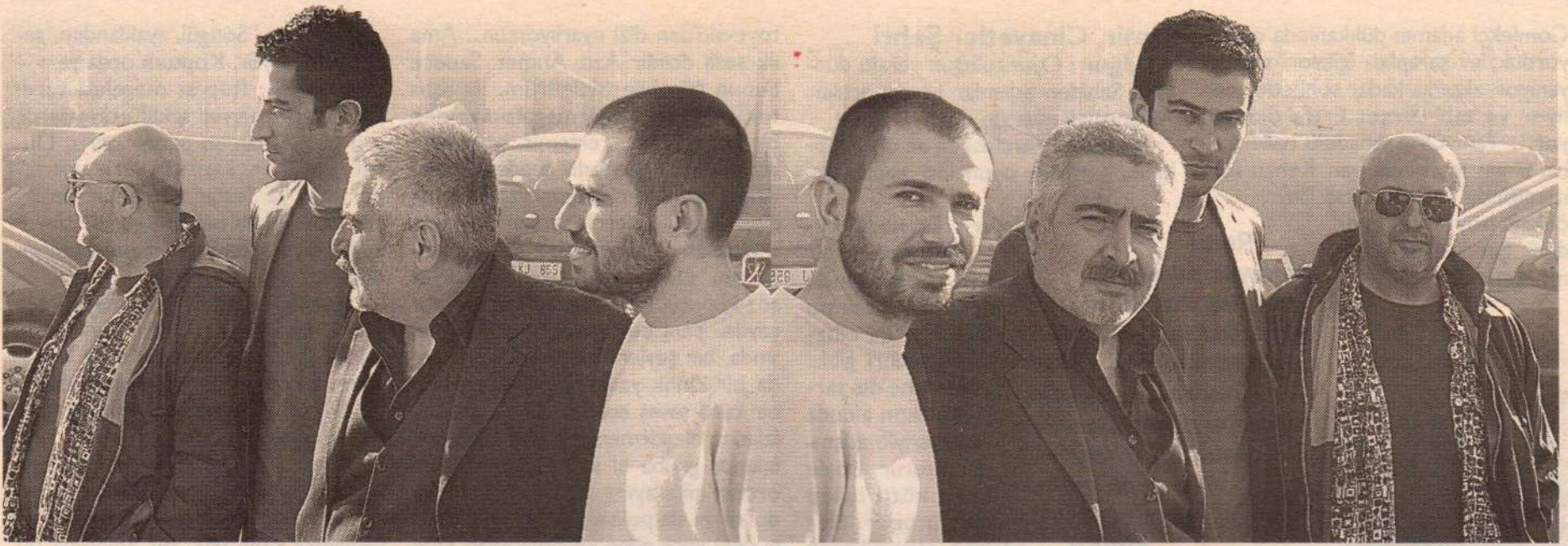
*** Uyanlar

1- Birbirini tanıyanlar tanımazdan gelecek.

2- Kimse imza istemeyecek, sorulursa imzasını yanında taşıyacak.

3- Hayvan getirmek -filler hariç, çünkü mekandanz- serbesttir.

4- Gelen her kimse kanun önünde Silivri belediyesinden "hayvan haklarını koruma" rüşsumu isteme hakkına sahiptir. Vermeyenin bir yüzü... Ötesi AŞK!

Denizde kum, televizyon kanallarında dizi. Her saat başı değişen diziler arasında bilhassa diyalogları ve karakterleriyle dikkatimizi çeken “Alacakaranlık” ekibinden Uğur Yücel, Kenan İmirzalıoğlu, Settar Tanrıöver ve Olgun Şimşek’le bir çekim gününde çaylı kahveli, bol kakhahalı, illa ki kebaplı bir buluşma gerçekleştirdik. İşte o güzel günden bir bukle.

Küfür Ruhun Yelpazesidir

Tanışma

Uğur Yücel : Aziz Ahmet dizisiyle başladık, di mi!

Olgun Şimşek : Hayır hayır. Daha öncesi var. Yani benim için var. Uğur ağabey Eski Yeşil'deydi o zaman. Ben de öğrenciyim konservatuarda. Bir kıza aşığım ama o beni salılamıyor. Biraz da hava olsun diye sahneye çıktım; ‘Varsa bir şeyler çalabilirim’ dedim. Gencim, delikanlıyım, dengesizim. Hatta biraz ileri gidersek terbiyesiz de olabilirim şeklindeyim. Uğur ağabey kaldırdı elini, durdurdu beni “Biz çalışıyoruz baba!” dedi sert bir şekilde. Sonra...

Uğur : Eksiklik duygusu işte...

Olgun : Bu işin okulunu okuyorum falan ya şov yapma ihtiyacındayım. Sonra Aziz Ahmet gündeme geldi. Bir yemekli toplantıda Uğur ağabeyle beraberiz.

Uğur : Sen orada acayip şeyler yaptın. Bir baktım adam dört kol çengi. Bir şey anlatırken birden Kürt bir şarkıcı oluyor adam. Kapıdan geçerken başka bir karakter oluyor.

Settar Tanrıöver : Tanımayan biri de görse, “Ulan ne soğuk herif” der Olgun için.

Olgun : O zamanlar soğuk değilim.

Settar : Sonradan serinledim diyorsun.

Olgun : Öyle değil. Bulmuşum Uğur Yücel'i, ne var ne yok anlatabiliyorum diyorum. Telaş var yani. Ke-

nan'ımla da, 98 falandı tanıştık. Beraber hiç çalışmadık. Bu diziyeye kadar yani.

Kenan İmirzalıoğlu : Üç yıl falan önceydi. Radikal'de ‘Uğur Yücel ilk sinema filmine başlıyor’ diye bir haber okudum. Üç askerin hikayesi.

Bir yandan bakıyorum, ya şu işin içinde ben de olsam diyorum... Kendi kendime gazeteyle konuşuyorum; bir yandan da, şimdi Uğur Yücel falan, sanatçı, entelektüel adamlar. Biz televizyonun popüler yaptığı bir adamız, bana hangi mesafeyle durulabile-

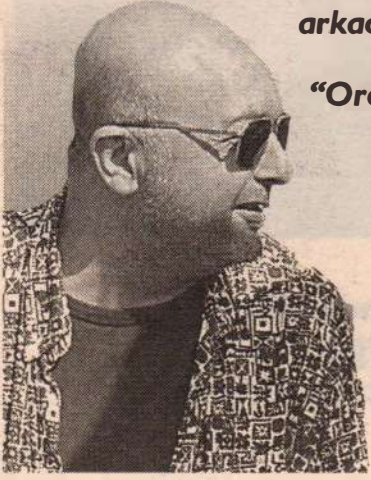
ceğini de tahmin ediyorum. Kenan diyorum, vakti vardır belki, bu film olmaz, başkası olur. Belki hiç olmaz. Ama bir ümit vardı içimde. İki yıl sonra, geçen Mayıs ayında dizi için buluştuk. Arada sıkıntılı bir dönem geçti. Düzgün bir iş olsa da oynasam diyordum. İçime sinmiyordu gelen işler. Allah'ım dedim, bir işaret gönder, bir şey yap. Bunu dedim ve yarım saat sonra “Uğur Yücel aradı” dediler. Sonra bu dizi ve sürpriz bir biçimde filme de dahil oldum. Başta ben yoktum aslında.

Kenan, Tam Bir Anadolu Çocuğu

Uğur : Ozan Güven oynayacaktı. Gora'ya gitti. Sonra tarihler değişti Gora'da. Baktım orada da oynamak istiyor. Bir oyuncu iki yerde de oynamak istiyorsa, ben de çok istemem o oyuncuyla çalışmayı. Kenan'la dizi için konuşmaya başladık. Kenan'ı, önyargıyla değil ama, aşağı yukarı tahmin ettiği gibi bir adam zannediyordum. “Uğur bana böyle bir yerden bakar,” dediği gibi bakıyordum doğrusu. Ama dizide de yakışıklı, karizmatik, genç bir oyuncu gerekiyordu. Tanıdıktan sonra, herkesin de artık çok farkında olduğu gibi, adamın derinlikli bir hassasiyeti olduğunu hemen anladım. Sonra o gün Olgun'un olduğu filmi seyretti. Kapadokya'da yaptık biz o iş. Sahiden hepimiz oraya bürünmüştük.

Çömlekçi adamın dükkanında oturuyorduk; ev şarapları içiliyor, sobalar yanıyor, akşama kadar sohbetler ediliyor ve tabi Neşet Ertaş dinleniyor... Tam Orta Anadolu halleri. O hal filmin içerisinde var. Kenan filmi izlediğinde "Neşet Ertaş film çekse böyle çekerti" dedi. Şimdi, nasıl yani? Kenan'ın Ana-

dolulu olduğunu hiç düşünmüyorum. Top Model denilen bir şey var ya hani, dünya güzeli falan adam. Nasıl olacak da bir oyuncudan istediğimiz iç malzeme içinde olacak. Ama bu adamda var işte. Kenan insanların şaşıracağı bir iş çıkardı filmde. Çoğalmadan bahsediyoruz. Biz kim kim bir araya gelelim dediğimizde, sayılı insan var. Kenan da hisleriyle, içgüdüleriyle var bu sayılı insanın içinde. Çünkü Anadolu çocuğu. Ankara'da traktörlerin üzerinde büyümüş. Hiç belli değildi. Toprağın içinde şekillenmiş... Doğruyu bulmaya çalışırken de oradan bir yerlere başvuruyor. Oyunculuk için önemli özellikler bunlar. Filmde oynadığı karakterin fiziksel olarak çok değil de ruhu başka. Farklı adam adamakıllı. Bu görü-lüyor. Kendisiyle, oynadığı rollerle hiç alakası yok. 'Biri' duruyor orada. Dizide böyle bir şansımız yok tabii. Ruhlarımızı karakterlerimizin içine bırakamıyoruz. Yine de 'insan' bir dizi yapmaya çalışıyoruz.

Kenan : Beraber çalıştığımız ortak arkadaşlarımız vardı Olgun'la. Erkan Can, Ali Sürmeli... Sonra hep beraber olmaya başladık.

İzmir, Cinayetler Şehri

Uğur : Oyunculüğün yeraltı dünyası. Sahiden adamlar iyi oyuncular. Ali Sürmeli mesela.

Settar : Yeraltı en az olan topluluk, herhalde oyuncular topluluğudur.

Ruhu okşanıyor adamın anasına sövülünce. Ne kadar seviyor beni arkadaşım, diyor. Dergi okurken mesela, "Orospu çocuğu nerden bulmuş bu espriyi," demez miyiz. Ben severim küfürü.

Uğur : Esasında, bütün bu karakterleri bir araya topladığında bir arıza durumu var. 'İzmir, cinayetler şehri' gibi... Basmane'de sarmaşıkların altında atletleriyle adamlar oturur. Böyle kötü kötü bakıp sigara içerler. Her dakika olay çıkacak gibidir. Bu karakterleri yan yana koyduğunda bu resmin içine çok iyi oturur. Buradan bir film çıkaralım arkadaşlar. 'Cinayetler Şehri İzmir'. İzmirliyle oynayalım. Ne cinayetler işleniyor sahiden o şehirde.

Settar : Yüz metre ilerde, durduk yerde, ilerdeki ayar olur falan değil mi?

Uğur : Hep kanlı cinayetler işleniyor. Öyle osuruk cinayetleri yok. Pala cinayetleri. İple boğdu falan yok hiç. Kesmece, biçmece.

Olgun : Aman ağbi, sakın polisiye dizi olmasın.

Settar : Bizim tanışmamız da Uğur senle telefonda oldu hatırlıyor musun? Settar diyor telefonda, yalnız saçlarını kazıtman lazım. Ben zaten saçsızım ağbi diyorum, nasıl yani diyor. Bayağı, bildiğin kel, kelim diyor. İşte böyle tanıştık.

Ölecektim, Öldürmediler

Kenan : Ben de o sırada üniversiteye gidiyorum, Pazartesileri ayarlıyordum Aziz Ahmet'e yetişmek için. Ağabeyimle beraber. Hastaydık ikimiz de Aziz Ahmet'e.

Uğur : İyi diziydi. Önce reyting almadı, kaldırmayı düşündüler. Sonra on beş bölüm devam etti. Sezondan sonra da devam etmemi istediler. Ben, benim için bir hikayeydi ve bitti, dedim. Aslında bunlar hep konservatuar arızaları. Nedir yani, sanki Dos-

toyevski'den dizi uyarlıyorsun... Ama ilk sesli dizidir Aziz Ahmet. Sadece bunun için bile övünürüm. Şu aşırı tevazuun yarattığı megalomaniden bir sıyrılabilirsek... Tertemiz, iyi yürekli bir sinemacı işi vardır orada. Çalmadan, çırpmadan düzgün yapılmış bir iştir. Reyting derdimiz var tabi ama sinemada olmayacak bu. Buna inanıyorum. Dolayısıyla paso bir safiyet söz konusu. Harbiden safiyet var her şeyde. Yani bu diyalogların yapılmasında, bir şeyler üretilmesinin ardında bir cinlik yatmıyor. Mesela ben bir tane savaş sonrası filmi yapayım, falanca eleştirmenlere göz kırpacak, falanca gruba el sallayacak bir film ortaya çıkarayım; bu niteliklerinden dolayı ya da politik niteliğinden dolayı beni yere göğe koymasınlar, kahraman olayım falan diyen ufak tefek adamlar var.

Olgun : Çok keyifli bir işti. O diziye de dört bölüm diye girmiştim. Ölecektim, öldürmediler. Bak burada da öyle oldu.

Settar : Reyting muhabbetleri, karpışmalar yeni başlamıştı o dönemde. Sonra tiksindirici bir boyut kazandı.

Madem Günah İşleyeceğiz Niye Müslüman Memlekete Gidiyoruz

Settar : Geçen gün dizinin senaryosu geldi. İlk defa okuyorum. Cümleyi okudum. Sol tarafı okuyorum. Diyalog o kadar gerçek ki, o kadar sahi bir yerden, hayatın içinden geliyor ki, sol tarafı okumasan da olur.

Uğur : Devamlı izleyicisi olacağını hayal edemediğim insanlar izliyor diziyi. Montajcı arkadaşla kavga kıyamet montaj yapıyoruz, hiç kalkmadan, yemek bile yemeden yapıyoruz montajı. Dizi başlayınca bırakıp gidiyor. Diziyi seyrediyor. Molayı öyle değerlendiriyor. Tuhaf bir şey. Hani iki dakika önce kavga ediyorduk... Diyalogları da ben yazıyorum, iki arkadaşla beraber. Biraz da, nereden kaynaklanıyor bu kompleks bilemiyorum, 'ben yapsam daha iyi yapardım' diyebilmek için paylaşıyorum galiba başka arkadaşlarla. Çünkü burada tam anlamıyla kendimi koyamıyorum. Kendimi koyamadığım işe adımla niye koyayım duygusu oluyor. Biraz öyle bir şey var burada. İlginç bir şey söyleyeyim: Karakterlerin hepsini oynuyorum. Yazmaktan başka bir şey yapıyorum. Teybe oynuyorum. Bu arada çok eğleniyorum.

Olgun : Benim karakter "Psikopatım, yerim" diyor kıza...

Settar : "Songül, ayaklandım, geliyorum" diyor. Koptum orda ya.

Kenan : Rüşvet meselesi vardı ya, Tahir'e rüşvet teklif ediyorlardı, sen de "Al lan şu parayı, alırsın, Dubai'ye gideriz, karılarla yeriz, içeriz" demiştin ya Settar abi. Tahir de diyor ki, "Oğlum madem günah işleyeceğiz, niye Müslüman memlekete gidiyoruz" demişti.

Settar : Ezan okunmayan bir yerde yapalım bari... Ya, bunlar komiklik yapmıyorlar, ciddi ciddi konuşuyorlar, ölüyorum gülmekten ben.

Olgun : Zaten biraz mizaha kaydırsak, aynı etki olmaz.

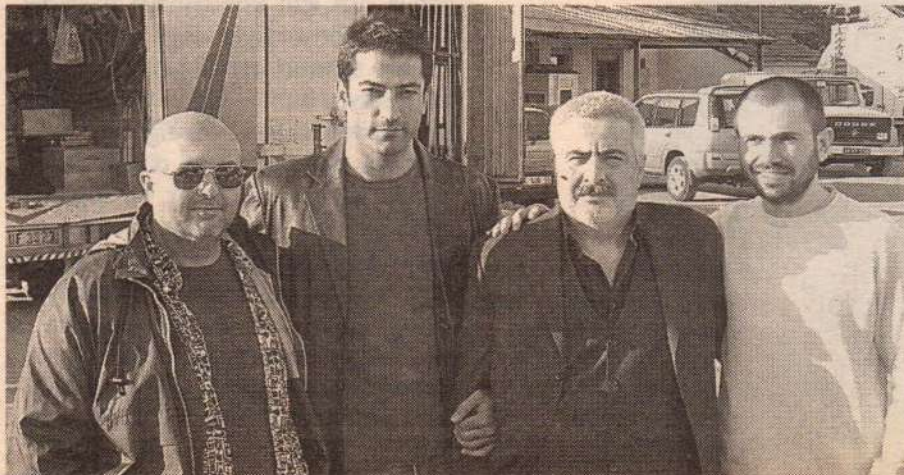
Uğur : Şundan ibaret aslında, bir yandan zevk aldığımız, bir yandan içinde olmak istediğimiz, yaşamak istediğimiz dünyalar. Bir anlamda bu sizin dergiciliğe benziyor. Film de böyle bir duyguyla yaptık. Kafa beraberliği, duygu beraberliği, hüner beraberliği var. Çok büyük alkışlar da gelse, önümüzdeki sayıyı nasıl yapacağız'ın peşindeyiz. Güzel yanı şu ki, biz bu duygularla yapıyoruz bu işi ve birileri evlerinde bunları yaşıyor, paylaşıyor. Bu insanı zenginleştiren bir şey. Üstelik değer verdiğimiz insanlar. Biraz da bunun için yapıyoruz galiba. Birileri de gelip, arada sırada okşasın başımızı diyoruz. O kadar yalnızız ki odalarımıza gittiğimiz zaman. Hayatla ilişkimde, hayatı izlediğimizde oradan gelen bazı durumlar, fotoğraflar, ister istemez birdenbire ruhsal bir göçe neden oluyor. Güneydoğu'ya, Doğu'ya ya da Karadeniz'e gittiğim zaman kendi dünyamdan çıkıp başka dünyaların içine oturduğum zaman, orayla bir bütünleşme yaşadığımı, bir tür başka bir hale geçmek, oranın ruhuna geçmek gibi bir şey buldum içimde. Esasında herkesin yaşadığı bir şey bu. Ben sadece insanın, içerde bir yerde bulduğu dünyasına kılavuzluk ediyorum.

Babam

Bingöllü benim.

Yüzmeyi derede öğrendim.

Bir gün baktım herkes anadan doğma giriyor, e giyecek bir şey de yok, şort mort giysen ibne misin diyecekler, daldım suya. Sonra kızlar gördü diye çok bozuldum.

Çünkü onlardan biriyim. O zaman hayattan sezdiklerini tekrar hayata dönüştürürken nasıl uzağına düşersin. Orada elinde olmayan bir mekânıma çalışıyor. Tıpkı sözüne çok güvendiğin birinin seni şaşırtmaması gibi. Burada, güvendiğimiz insan, yanında durmak istediğimiz insan ya da kendimiz nerede duruyoruz ve neyi hissediyoruz'la çok ilişkili olsa gerek, eğer bir şeye dönüşüyorsa.

Uğur : Bir de küfürler var, onları koyamıyoruz diziye. Kendimiz bip'liyoruz. Koysak daha da güzel olur aslında.

**Küfür Ruhun
Yelpa esidir**

Settar : Gerçek hayatta da

Ankara'nın Bala ilçesinin Üçem köyünde büyüdüm. Babaannemin duasını da anlatayım. İstanbul'dan gelmişim, özlemiş babaannem beni, "Kenaaan," derdi, "dalına daşsağına kurban olayım" "Gözünün çanağına kurban olayım" derdi.

çok samimi arkadaşlar birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlatmak için ana avrat dümdüz gitmezler mi. Ruh u okşanıyor adamın anasına sövülünce. Ne kadar seviyor beni arkadaşım, diyor. Dergi okurken mesela, “Orospu çocuğu nerden bulmuş bu espriyi,” demez miyiz. Ben severim küfürü. Küfür ruhun yelpazesidir. Babam rahmetli çok severdi. Yirmi dakika falan küfür ederdi. Abartıyorsa orospu çocuğuyum. Yemek yerken bir şişe şarabı devirirdi. Annem de mutlaka asabını bozacak bir şey yapardı. O yapmazsa ben puşt-

marını bulur parmak-
lardım. Başlardı.
Ama ne lugat! Bu
bakımdan benim-
ki de zengindir.

Kenan : Neyzen'in dediği gibi, 'Lisanın tuzu biberidir küfür'.

Settar : Bir-
rebir anlamın dışı-
na da çıkılıyor ya,
bambaşka bir şey ifa-
de ediliyor.

Olgun : Ben küfredmezdim İstanbul'a gelene kadar. Öğretmen bir baba, en fazla 'ağzına zıçayım', o bile zordu. Sene 93 falan, İbrahim Tatlıses'le çalışıyoruz, onunla birlikte hayat kalabalıklaştı biraz. Anadolu'dan geliyoruz, küfürü manasız buluyoruz, adam gibi konuşalım ambalajı vardı bende. Aaa, bir bakın PDF RİPAZ

hatlatıcı bir şeymiş! Budur, dedik bitti.

Settar : Aciz kaldığın yerde basıyorsun, bitti. İmdadına yetiştir işte.

Olgun : Hatta bir gün İbrahim ağabeyin şoförü kızmış, “Senin anan zikişiyor oğlum” dedi, “Eee, senin anan yapmıyor mu?” dedim. Gülünç yanı.

Kenan : Oyunculuk döneme kadar bende hiç küfür yoktu. Anadolu'da köyde büyüdüm ama ağabeyime salak, manyak bile diyemezdim. Öyle bir ilişki kesinlikle yoktu. Köyün en terbiyeli çocukları olarak büyüdük. Küfür edemedik, başkasının bahçesine giremezdik.

Settar : Bir de öyle bir baskı vardı, değil mi?

Kenan : Tabi canım, dereye gidip çimemezdik. Bütün çocuklar girer, ben giremem anasını satayım.

Olgun : Ben girdim bir gün. Babam Bingöllü benim. Yüzmeyi dere-de öğrendim. Bir gün baktım herkes anadan doğma giriyor, e giyecek bir şey de yok, şort mort giysen ibne misin diyecekler, daldım suya. Sonra kızlar gördü diye çok bozuldum.

İlk Hırsızlığımı O Akşam Yaptım

Kenan : Köyün macerası nedir. Başkasının bahçesine girersin, oradan bir şey çalarsın, ayva, salatalık neyse... Biz de yoktu. Annem sağ olsun. Bir kere ayva istedim bir kadından “Ya teyze ayva verir misin” dedim, “Yok be, git işine kör olma-yasica” dedi, kızdı. “Ne kızılıyorsun, görünüyor işte, göz hakkı”, dedim içimden. Annem hep ‘göz hakkı’ der-di bize. Dışarıya elimizde bir salkım üzümlle çıkamazdık mesela. Ya evde yiyeceğiz ya da paylaşacağız. Gören herkese dağıtacağız. Öyle öğrettiler. Göz hakkı diye bir şey var. Bu kadın bu hakka saygı duymuyor. Bu ayvayı çalmaz farz oldu, dedim kendi kendi-me ve çaldım. İlk hırsızlığımı da o akşam yaptım. Küfür de ister istemez bulaştı bize de. İç Anadolu’da zaten her lafın başı küfür. İltifattır yani.

Uğur : Ya bir de küfürün mana ve ehemmiyetin ruhsal olarak hissedip de eden insan azdır. O anda ettiği küfürü gerçekleştirmek istemez ki insan. Alelade bir hale geliyor. Devamlı anasına avradına küfrederken onları hayal edemez insan. Dümdüz söyler işte.

Settar : Düşündüğün zaman acayip bir şey. Dalağına zıçarım, mesela. Nasıl yani. Hadi yap da görelim. Nereden, neresinden...

Kenan : Dayanamayacağım söyleyeceğim. Babaannem bir şe-

Küfürün mana ve ehemmiyetini ruhsal olarak hissedip de eden insan azdır. O anda ettiği küfürü gerçekleştirmek istemez ki insan. Alelade bir hale geliyor. Devamlı anasına avradına küfrederken onları hayal edemez insan. Dümdüz söyler işte.

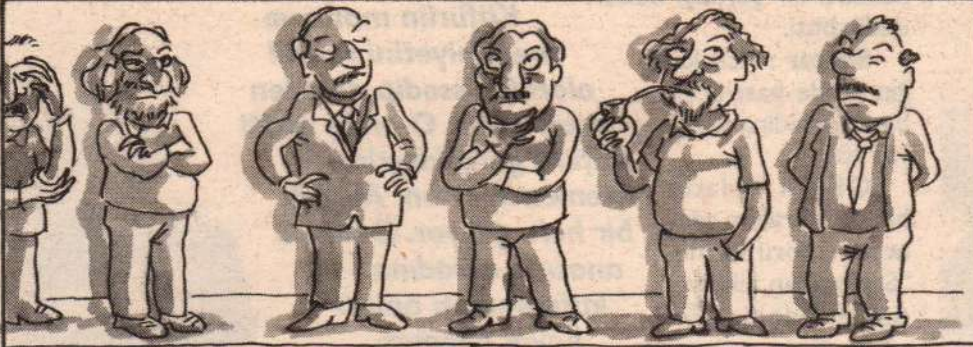

yin yapılmasını söyler, emreder, bekler. Yapılması için bir hareket görmezse de “Kimse benim lafıma osurmuyor” derdi. Ben küçükken bir gün dayanamamışım artık, babaannem bu lafı ettikten sonra eylemi gerçekleştirmişim. “Babaanne, bak artık canını sıkacak bir şey kalmadı” demişim. Hep anlatırlardı. Ankara’nın Bala ilçesinin Üçem Köyü’nde büyüdüm. Babaannemin duasını da anlatayım. İstanbul’dan gelmişim, özlemiş babaannem beni, “Kenaaan,” derdi, “Dalına daşşığına kurban olayım” “Gözünün çanağına kurban olayım” derdi.

Erkan Oğur

Uğur : Burada, bu arkadaşlarla ‘seçilmiş’ bir denge oluştu. Seçilmişlik kendiliğinden oldu. Megalomani yok burada. Göç demiştik ya, öyle bir yolculuk. Nereye gider. Hani Türk Halk Müziği vardır, dinlemişizdir çocukluğumuzdan beri. Erkan Oğur kalkıp halk müziği yapıyor, dünyanın her yerinden duyuluyor. Çok büyük bir yaygınlık olmasa bile, dünyanın herhangi bir yerinde Erkan’ın çıkardığı işleri dinletebilirsiniz. Bu topraklara ait bir duygunun bir başka formdan geçerek, uluslar arası çok evrensel bir duyumu yaratabilmesi söz konusu burada. Bunu da sazından hiç taviz vermeden yapıyor. Erkan’ı dinlediğiniz zaman parmağın kayışından, yayın ötüşünden anlarsınız yüreğini koyduğunu. Benim yapacağım sinema da, bestelerim var gibi düşünüyorum. Ve bu besteleri bu adamlarla çalmak istiyorum. Çingeneleler bazen “peniz yapma” derler; çok güzel bir tabirdir, bir tür arabesk numara yaparlar çalarken. Bazen de görürsünüz beş adam bir araya gelmiştir. Peniz meniz yapmazlar. Adam gibi çalarlar. Yanlarında durur dinlersiniz. Bizim çalışma arkadaşlarımız da her biri kendi enstrümanlarını “peniz” yapmadan çalışıyorlar. Bu yol böyle uzun, sürer gider... H

AYDIN DURUŞU SERGİLENDİ...

30 Aydın'ın duruşlarından oluşan sergi dün akşam bir kokteyle açıldı. Tartışmalı sergiye katılmayan bazı aydınlar şöyle dedi: CEMAL KEMAL: Haberim yok; olsaydı memnuniyetle bir duruşuma geyordım...EMİN CEMAL: İşlerimin yoğunluğundan, bir duruş hazırlıyacak zamanım olmadı... HAKKI EMİN: Kendi kişisel sergime hazırlanıyorum...

ARTI DEĞERLER BULUNDU...

İşçisinin bir aylık artı değerini alıp kaçan bir patron, uzun kovalamacanın sonunda kıştırıldığı evde, daha önce galdığı birkerce artı değerle birlikte yakalandı. Sendikacılar verildiği ifade, kendisini bu işe babasının alıştırıldığını söyleyen acemi patron göz yaşları içinde düzeni suçladı.

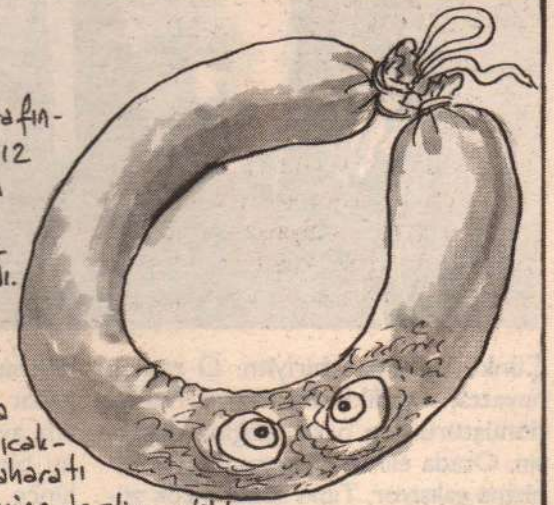
ÖİDİPUSLU ÖĞLUNA KIZAN ÖPKEİ BABA; HİNCİNİ, KIZINA ELEKTRA ŞOK UYGULAYARAK ÇIKARDI!..

İşten eve döndüğünde oğlunu, annesine sırtını kasırken bulan babanın gözünden oğlunu elinden kaçıran baba, bu defa kızından ELEKTRA KOMPLEX'i takip etti. Kız reddedince zor kullandı.

UĞUR DÜNDAR KURTARILDI...

Gıda teröristleri tarafından kaşırılıp, ruhsatsız bir imalat hane üç gün boyunca tutulan Uğur Dündar Sağlık ekiblerinin çabasıyla kurtarıldı. Bir kısmı 38 kangal sucuk halinde kurtarılan Dündar, zamanında gelinmeseydi kalanımla da parmak sucuk yapıp kurtardığı dedi. Dündar'ın baharatı temizlendikten sonra ailesine teslim edildi...

GERİLİM TIRMANDI...

Bir süredir hazırlıklarını sürdüren gerilim, dün törenlerle tırmandı. Gerilimden sorumlu Devlet Bakanı, Askeri Erkan ve Yök Başkanının hazır bulunduğu törende tırmanış kurdelesini Başbakan kesti...

BEKALET LAPORU

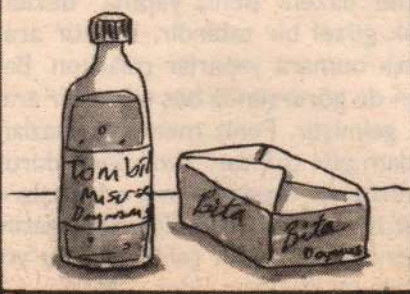
Bu rapor el değmeden yapılmış olup hazırlanmış olup ikramiye kazanan vergi numaraları sökme bize.. MÜHÜR EMLAK

KIZININ BEKARET RAPORU BOZUK GİKAN BABA, RAPORU BOZAN DOKTORU DELİK DEŞİK ETTİ...

Olaydan pişmanlık duymadığını söyleyen baba; ben raporu sapasağlam teslim etmişim, iki günde ne hale getirmiş namussuz. Raporun bozuk halini görünce beyrimden vurulmuşu döndüm" dedi...

"DOYMUŞ YAĞLARA İMRENİYORUM" DEDİ...

İki kilo patlıcanı kızartıpta doymayan yağ, üstüne 12 ağıletle enginar pişirdi. Hala gözü barınmaya da olan doymamış yağ; "Benim gözüm doymuyor" dedi.

KISA... KISA...

- Değişime ayak uyduramayan Anayasamızın ilk üç maddesi bunlama girdi...
- Şeriatın kestigi parmak acıdı... Hakkındaki dedikoduların asılsız olduğunu söyleyen parmak "ben acımasız değilim" dedi...
- Bir zamanların gözde tansiyonu pavyona düştü...

KAVRAM KARGAŞASINDA ÇOK SAYIDA "ÖLÜ"...

Aynı görüşteki gruplar arasında çıkan kavram kargaşasında sekiz kavram öldü, beş kavram ağır yaralı...

Bizlere özgü yaşanan acayıplıkları, absürlükleri kalkıp batıdaki örnekleriyle kıyaslamak ya da bu acayıplıklara batı kılıfı aramayı da anlayabilmiş değilim. En kısa sürede sayın Özkök'ün yazısını Hollandaca'ya çevirip buradaki basın mensubu arkadaşlarıma okutmayı ve tepkilerini de gene kendi gazetesine göndermeyi düşünüyorum. Umarım aldığı tepkileri de gazetesinde yayınlar.

Ay Üzerime İyilik Sağlık

YAKUP KARAHAN

Hürriyet gazetesi yazarı **Ertuğrul Özkök**'ün 18 Mayıs günü yazdığı bir yazı adeta kanımı dondurdurdu. Yazı, bir kapkaççı hırsızın bir beyefendi vatandaş tarafından kovalanıp sonunda kapkaççının öldürülmesi olayını anlatmakta. Sayın Özkök, Türkiye'nin en çok satan gazetelerinden birinde bir cinayeti savunmakta ve hatta batıda olsa cinayeti işleyen bu arkadaşın bir kahraman olabileceğini, bizlerin ne denli kadir kıymet bilmeyen insanlar haline geldiğimizi vurgulamakta.

Yıllardır batı ülkelerinden birinde yaşayan okumuş yazmış biri olarak batı ile ilgili Türkiye'de yazılıp çizilenleri okudukça şaşkınlığım her gün artmakta. Hatta söylemesi ayıp, burada yaşadığım halde batıyı Türkiye'den, orada yazılanlardan öğrenmekteyim(!)

Nasıl batıda insanlar cinayet işleyip **"halk Kahramanı"** olabiliyor, hâlâ anlayabilmiş değilim. Ya da en küçük bir örneğine rastlayabilmiş değilim. Suçlu da olsa bir insanın öldürülmesini anlatırken, nasıl olup da **'suçluydu, ölmesi gerekliydi'** denilebiliyor, onu da hâlâ idrak edebilmiş değilim.

Bizlere özgü yaşanan acayıplıkları, absürlükleri kalkıp batıdaki örnekleriyle kıyaslamak ya da bu acayıplıklara batı kılıfı aramayı da anlayabilmiş değilim. En kısa sürede sayın Özkök'ün yazısını Hollandaca'ya çevirip buradaki basın mensubu arkadaşlarıma okutmayı ve tepkilerini de gene kendi gazetesine göndermeyi düşünüyorum. Umarım aldığı tepkileri de gazetesinde yayınlar.

Hemen belirteyim bu yazıyı bir Avrupalı okuduğunda ilk tepkisi "Ay üzerime iyilik sağlık, daha neler!" demek olacaktır. Ve de Türklerle ilgili oluşmuş önyargıları yazının ne kadar desteklediğini belirteceklerdir. En çok satan gazetenizin, en çok okunan yazarı bile cinayeti savunuyor denilecektir buna eminim. Ayrıca buralarda bu tip yazıları asosyallerin ve ırkçı yazarların yazdıkları vurgulanarak bir yandan **AB'**ye girmeye çalışan, diğer yandan cinayeti savunan bu adamların hayret ve ibretle nasıl yazar olabildikleri sorulacaktır.

Bana göre zor değil, tabii elim-

den geldiğince olayı anlatırım ve hatta bu yazarların şu an kan, kin, göz yaşı ve anaların feryadı ile inleyen **Irak** topraklarına **Amerika**'nın girişini nasıl alkışladıklarını, hatta neredeyse **Bush** kadar bu planı desteklediklerini, Bush **"Yok ya ben vazgeçtim saldırmaktan"** deseydi eğer bu arkadaşların hızını alamayıp Irak'a savaş ilan edebileceklerini de anlatabilirim. Mantalitenin anlaşılması için çok gerekli diye düşünüyorum.

Sayın Özkök, batıdan örnekler

çekleştirenler şimdi Amerika ve Avrupa'da kahraman mı oldular. Batılılar gerekli duyarlılığı göstermiş olsalardı eğer şimdi Avrupa ülkelerinde yaşayan birçok **Arap** ve **Türk** kökenli gencin sokaklarda devlete yardım amacı ile avlanmış, dara gerilmiş olmaları gerekiyordu. Çünkü Avrupa'da yaşayan yabancılar arasında bizim çocukların ve Arap kökenli gençlerin suç işleme oranı çok yüksek.

Yani kapkaç nedir ki; cam kırma- lar, araba patlatmalar, durakları

ratik ülkelerinden biri, neredeyse kafamızdaki örnek batı ülkesi. Burada işlenen suçlar ve cezaları ile ilgili şunları hemen hatırlatmakta yarar var.

Hollanda'da geçtiğimiz yıllardan birinde büyük marketlerden biri bir kişi tarafından soyulmak istendi. Soyguncu, market personeli tarafından etkisiz hale getirildi. Bu arada soyguna yeltenen kişinin personel tarafından gereksiz yere hırpalandığı, dövüldüğü anlaşıldı ve market personeli aylarca yargılandı. Hatta olaya üst düzey devlet adamları bile karıştı fikrini beyan etti. Sonuçta soyguna da yeltense, suç da işlese demek ki demokratik ülkelerde yaşayan insanların hakları var.

Bir diğer örnek; kendisini, sahibi olduğu işyerinde silahla tehdit eden, mafya mensuplarına bıçakla saldıran ve birini öldürüp diğerini yaralayan bir kişiyi mahkeme dört yıl hapse mahkum etti. Yani olaya nefsi müdaafa olarak bakmadı. Gerekçe, saldırı sırasında kaçma şansı varken bu şansını değerlendirmemek ve kendisine saldıran kişilerle çatışmaya girmek.

Evet batıda kimsenin kahraman falan olduğu yok görüldüğü gibi. Hatta yukarıda vermiş olduğum iki örneğe ek herkesin çok şaşıracağını bildiğim Hollanda'dan bir diğer örnek;

Eğer evinize bir soyguncu girer, siz bunu farkederseniz ve kaçmak, kendi evinizden uzaklaşmak için başka bir yolunuz mevcutken (bahçe kapısı, evin arka kapısı) kaçmayıp evinizi soymaya gelen kişi ile kavga edip onu yaralar ya da ona zarar verirsiniz gene suçlu duruma düşmektesiniz. Yani ne imiş burada da **"kahramanlık"** suçlu, kanlı katil bile olsa insanlara mümkün olduğunca zarar vermemek imiş... Ne imiş? Hep beraber tekrar ediyorunuz.

Batı bizim işimize geldiği gibi, anladığımız, anlamak istediğimiz gibi işini yapmıyormuş, batıda insan hakları var imiş ve de insan hakları bizim **"ay yazılık o da insan Neslihan abla kıızzz!..."** dediğimiz şekilde değil, katil de olsa, kriminalde olsa, herkes için geçerliymiş... H

karahan@wanadoo.nl

veriyor ayrıca ve batıda yaşayanların bu tip konularda polisle, devletle nasıl uyum içerisinde olduklarından bahsediyor. Nasıl yani?.. Bence bunlar olsa olsa gerçekten **Clint Eastwood**'un vahşi batı filmlerinde olabilecek manzaralar. Ne yani şimdi batıda insanlar ellerinde kement, tabanca, zincir, takoz ve çekme halatı ile insan avına mı çıkmaktalar. Devletlerine bir nebze faydeli olabilmek, ülkelerini bu hırsızlıkları yapan pis insanlardan arındırmak, temizlemek için. Örneğin **11 Eylül** saldırılarından sonra **Amerika** ve **Avrupa** ülkelerinde müslüman kökenli yabancılara karşı birçok saldırı gerçekleşti. Hatta bunların bir kısmında ölümler oldu. Yani bu saldırılar

sökmeler. Bütün bunlar yapılırken bırakın insanları avlamayı, kurşunlamayı herhangi ciddi bir istatistiki bilgi olmadan Türkler suç işliyor demeniz bile **"ırkçı"** bir tavidir. Bunu bu ülkenin bütün yazarları ve insanları bilir ve ona göre davranır.

Anlamakta o kadar zorlanıyorum ki, kafalarda yaratılan batı, nasıl bir batı formudur ki her kalıba girmektedir. Yani gönlümüze göre batıda olsa böyle, batıda olsa şöyle denilebilmektedir ve bütün bunlara da insanların batıda söylemiş batıda böyleymiş diye inanmaları ne kadar gariptir. Yani içindeki ikelliği bile batı ile süsleyebilme ya da gizleyebilme ne kadar ilginçtir.

Hollanda Avrupa'nın en demok-

DİKKAT! BU SAYFADAKİ ÖĞRENCİLERİN GELECEĞİ ÖSS'YE BAĞLI.ÖSS'den Önce

"Mühendis olucam"

ÖSS'den Sonra

"Harç parası n'olcak veya sizin orda iş var mı"

Eşit Ağırlıklı ÖSS puanınızın yüksek olmasını istiyorsanız dersaneye gitmeniz yararınıza olabilir.

Sözel Ağırlıklı ÖSS puanınızın yüksek olmasını istiyorsanız iyi bir okulda okumanız yararlı olabilir.

Bu sayfadaki öğrenciler sınavda ne yapacaklar? Hayalleri gerçekleşecek mi? Hayatları nasıl devam edecek?

"HAYVAN DERGİSİ" takip edecek.

Aşağıdaki Metinlerin Ana Düşüncesi Nedir**Öznur Ağcıoğlu - Halit Armay Süper Lisesi**

"Başörtümü çıkarır o üniversitede okurum."

- 5 kardeşiz. Babam konfeksiyoncu Çağlayan'da. Annem ev hanımı. Erzincanlıyız.
- Edebiyat öğretmeni olmak istiyorum. Eşit ağırlıkta okuduğum için seçebileceğim çok fazla meslek yok. Bir de öğretmenlik, yapabileceğim en iyi meslek olarak geliyor bana.

• Evimiz iki oda bir salon olduğu için, ders çalışma ortamım çok rahat değil. Zaten ders çalışma saatlerinde, TV açık oluyor genelde ve odalardan ses geliyor, bu da çalışmamı etkiliyor ister istemez.

• Yeni yasa tasarısıyla eşitlik yapılırken, bize karşı eşitsizlik yapıldığını düşünüyorum. Çünkü onlar iki yıllık bitirdikten sonra dört yıllığa dikey geçiş yapabiliyorlar. Ama biz sınavı kazanamazsak hiçbir şey yapamayacağız. Eğer gerçekten eşitlik olarsa çok mutlu olurum, rekabet de olsa önemli değil ama, sonuçta bize karşı bir dezavantaj sağlayacaksa bu yasa tasarısına ben de karşıyım.

• Üniversiteyi kazanırsam en azından ailemin bana olan güveni artar, daha farklı bir çevre, daha kültürel, daha gelişmiş bir ortama girerim. En azından kendi ayaklarım üzerinde durabilmem başlangıcı olacak. Hayatımı belirleyecek bu benim. Ama üniversiteye başörtülü olarak giremezsem çok üzülürüm. Bir mini etekli, bir uzun saçlı üniversiteye girebiliyorsa, başörtülülerinde girmesi lazım. Ama bana öyle geliyor ki başörtümü çıkarır, o üniversitede okurum. Çünkü kapanmayı kendim tercih ettim. Ailem de benim gibi düşünür.

Aşkın Yücel Seçkin - Kadıköy Anadolu Lisesi

"Kendimi uzaylı gibi hissetmişim."

- Çanakkale'den geldim. Babam emekli öğretmen, annem ev hanımı. Bir ablam var. Orta halli sayılırız.

• Bugün Türkiye'de üniversite konumunu belirliyor. Nerede yaşayacağını, ne yapacağını ve kısmen ilerde ne olacağını. Girdiğin üniversite bir marka değilse, arkan yoksa, babanın parası yoksa işsizliğin garanti gibi bir şey. Ya da kendi çabanla herhangi bir yerde işçi olarak çalışacaksın. Bunun dışında da pek bir seçeneğimiz yokmuş gibi geliyor bana.

- Ortalama 1.500.000 öğrenci bu sınava giriyor ve bunlardan 150-200 bini kazanıyor ve geriye kalan 1 milyon 300 bin kişi eleniyor.

Hangi kriterlere göre eleniyorlar. Dershaneye gidebiliyorsan, özel ders alabiliyorsan, ekonomik durumun iyiye, üniversiteye daha yüksek basamaklarda hazırlanabiliyorsun.

• Her sene 300 bin kişi artıyor sınava giren. Kadıköy'de her gün değişik bir dershane açıldığını görüyoruz. "Dershaneler sokağı" diye mekanlar oluştu. Şehirden yalıtılmış şekilde. Dershaneler reklamlarını yapıyorlar. Çok ciddi bir sektör oluştu. Kırtasiye malzemeleri olsun, kitaplar olsun, büyük paralar dönüyor.

• Taşradan geldiğim için ve yatakhane kaldığım için yatakhane ders çalışmak zor oluyor çünkü hep insanlar var çevrede. Ders çalışmak yalnızlık gerektiren, düzgün bir masa gerektiren, düzgün bir hayat gerektiren bir şey. Ama kendime göre haftalık programlar yapıyorum. Sırtımda çantam oradan oraya geziyorum. Genellikle arkadaşlarım evlerine gidiyorum ve bir ev ortamında ders çalışıyorum.

• Şunu hissediyorum, zaman gittikçe daralıyor, ne yaparsan yap zevk alamamaya başlıyorsun. Bir arkadaşınla gezmeye, eğlenmeye, sinemaya gidiyorsun ve bir anda aklına ÖSS geliyor ve o seni sıkıştırıyor. Yani bir süre sonra şunu hissediyorsun, her şey o üç saate bağlı! İstanbul'da bir üniversitede sosyoloji veya iktisat okumak istiyorum. İlerde öğretim görevlisi olmak istiyorum. Üniversiteden açıkcası, çok büyük bir beklentim yok. Liseden farklı olmasını istiyorum sadece. Üniversite, her şeyden önce, öğrenmeyi öğrendiğim bir yer olmalı. Aslında "üniversiteye girip, bir meslek sahibi olup, para kazanmak istiyorum" demek lazım ama böyle bir şey olmadığını biliyorum, çünkü bu ülkede 11 milyon işsiz var.

• Kazanamazsam, ÖSS'yi seneye bir daha deneyeceğim sınavı. Yine de kazanamazsam, farklı bir durum olur tabi. Çalışırım herhalde o zaman.

Merve Neşenli - Avusturya Lisesi

"En güzel çağlarımız çoğu şeyi ertelemekle geçiyor."

- Suadiye'de oturuyorum. Babamın marketi var, ticaretle uğraşıyor. Annem, ev hanımı. İki kardeşiz. Evimde kendime ait odam, bilgisayarım var.

• Geçen seneden beri dersaneye gidiyorum. Geçen sene en iyi sınıftaydım. Şimdi özel bir sınıftayım. Öyle olunca tabi eğitim çok iyi oluyor. Örneğin herkes haftasonu toplam 12 saat ders yaparken, biz 16 saat yapıyoruz.

• Boğaziçi Üniversitesi'nde uluslararası ticaret ya da uluslararası ilişkiler okumak istiyorum. Boğaziçi'yi kazanamazsam başka kaliteli üniversitelerden birisini kesin kazanırım. Eğer hiçbir seçeneğim kalmazsa, o zaman özel üniversitelerin burslu bir bölümüne girerim. O da olmazsa burssuz özel üniversite düşünürüm herhalde.

• Kazanabilecek miyim, istediğim yer olacak mı diye arkadaşlarımla hep hayaller kuruyorum. Sosyal hayatım şu an sıfır. Dersane olsun, özel dersler olsun. Arada okula da uğruyorum, sınavlara giriyorum. Hayatım bundan ibaret oldu bu sene.

Hiçbir şey yapamıyorum sınavı beklemekten başka.

- YÖK Yasa Tasarısı yüzünden kendimizi kurbanlık koyun gibi hissediyoruz. En güzel çağlarımız çoğu şeyi ertelemekle geçiyor.

Nilgün Kutsal - Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi

"Ne kadar iyi satabilirim kendimi, durumum o kadar iyi olacak."

• Dört yıldır İstanbul'dayım. Ailem Balıkesir'de. Burada okulun yurdunda kalıyorum. Üç kardeşiz. Diğer ikisi de bizim okulda. Babam askeriye ait hâvaalanında, petrol ofisinde işçi olarak çalışıyor. Annem ev hanımı.

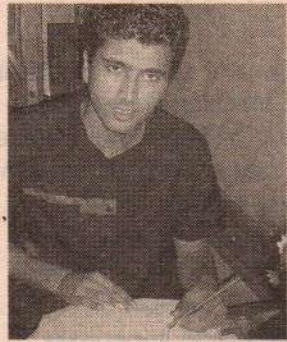
• Evdekilerin gönderdiği para ancak kardeşlerime yetiyor. Bir hastanede staj yapıyorum. Ayda 126 milyon veriyorlar.

Bir ay onla geçinmeye çalışıyorum, sadece evden dersane taksidini yatırmalarını istedim. Yemeğimi okulda yediğim için şimdilik idare ediyorum.

• Yurtta odada on kişi kalıyoruz. Odanın büyüklüğü normal bir ev salonu kadar. Ve bu on kişi de ÖSS'ye hazırlanıyor, ama aslında öyle gözükmüyor, çünkü ders çalıştıklarını pek görmedim. Ben ders çalışmak istediğimde de rahatsız oluyorum, odadaki seslerden. Motivasyon eksikliği oluyor.

• Üç beş kuruş daha fazla kazanabilmem için üniversite mezunu olmak gerekiyor. Bana göre değil ama, bu durumda kendimi pazarlamak zorundayım. Üniversite mezunu olduğum zaman en azından 100 milyon daha fazla olacağım. En azından durumum daha çok değişecek. Ayak altı işler değil de, daha kaliteli işler yapmak olanağım olacak. Ne kadar iyi satabilirim kendimi durumum o kadar iyi olacak yani.

• YÖK Yasa Tasarısı'nı meslek liseleri için değil de imam hatipler için yapıyorlar. İmam hatipler için yapılan bir şeyinde doğru, iyi olduğunu düşünmüyorum. Meslek lisesi olup da kendini yetiştirip bir şeyler yapabilirler. Ama insanlar altı yıldır bekliyorlar. İmam olacaksa gitsin olsun. Aslında onlara karşı olumsuz değilim ama, kendimi düşünürsem olumsuz olabiliyorum.

Çoşkun Sümer - Ataşehir Lisesi

"İstemediğim bir mesleğe gireceğime aç kalırım daha iyi"

• Diyarbakırlıyım. Annem ev hanımı, babam şoför. Beş kardeşiz. En küçükleriyim.

• Evde beş kardeş olduğumuz için ders çalışma ortamım pek rahat değil ama gene de çalışıyorum. Çünkü başka yapabilecek bir şeyim yok.

• Türkiye öyle bir durumdaki, lise artık hiçbir işlevi olmayan bir kurum haline geldi. Bir şeyler yapmak için üniversiteye girmek zorunlu oldu. Bizimki gibi düz liseler ise daha kötü. Ezberlersin

geçersin.

• Evdekilerin durumu pek iyi olmadığı için dersane parasının yarısını yazın lunaparkta gondol işleterek kazanmıştım. Dersanede para alıyorlar ama aldıkları paranın karşılığını da iyi veriyorlar bence.

• Hukuk okumak istiyorum. Yapabileceğime inandığım bir meslek. İnatçı olduğum için, başarabileceğime inandığım bir meslek. Hakimler, avukatlar para kazanamıyor ama bir yerden sonra da paranın önemi kalmıyor. İstemediğim bir mesleğe gireceğime aç kalırım daha iyi.

• Diyarbakır, Maraş, Şanlıurfa'da okumak ve yaşamak istiyorum. Çünkü oralarda cahillik çok fazla. Mesela amcamlar toprak için birbirlerini vurdular. Bir bakıma bu gibi durumların önüne geçebiliriz oralarda. Doğru kökenli, orta halli, düz lisede okuyan, vs. bizler diğer çoğu yaşıtıma oranla hayata 5-0 yenik başlıyoruz. Ama bunu kabullenmeyeceğim ben. Okuyacağım ve insanlar için iyi şeyler yapacağım. Ve ben bu hayat karşısında en sonunda 6-5 öne geçeceğim.

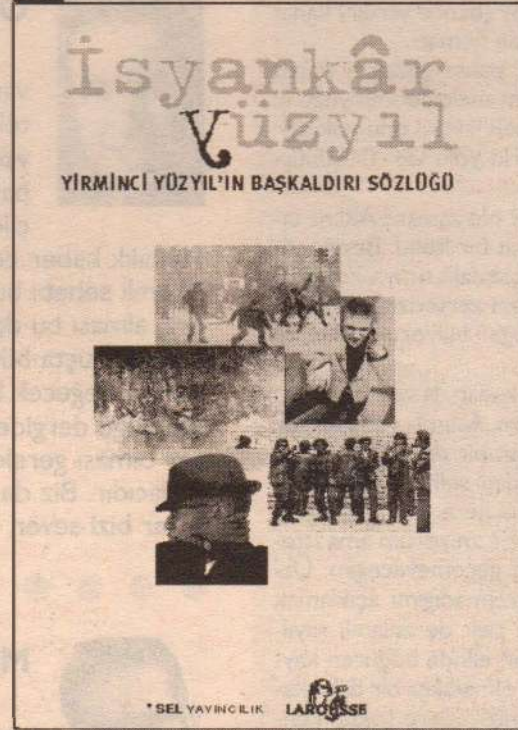
• ÖSS'ye çok kişi giriyor ama az sayıda insan kazanacak. Herkesin kazanmasını, istediği bölümde okumasını istiyorum. Ama bir yandan da onlar rakibim olduğu için kazanmalarını istemiyorum.

• İnsanlar ilkokulda, ortaokulda, kendi yetenekleri doğrultusunda yönlendirilirse bu ÖSS kapısında bu kadar insan olmaz. En azından ben olmazdım. Ben, örneğin bağlama çalışıyorum ve müzik alanında yönlendirilseydim, şu an ÖSS gibi bir derdim olmazdı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

***SEL YAYINCILIK**

İsyankâr Yüzyıl

YİRMİNCİ YÜZYILIN BAŞKALDIRI SÖZLÜĞÜ

673 sayfa, 20x30 cm.
bez cilt, şömişli,
135 gr. mat kuşe,

Avangardlar, Artaud. Başkaldıran modalar, Banliyö, Beat kuşağı, Blucin, Bukowski. Camus, Caz-free jaz, Cezayir. Çılgın komikler. Dada. Deneyisel Sinema, Dışavurumculuk. Ekim devrimi, Ekoloji. Fo, Foucault, Freud, Fütürizm. Genet, Getto, Gide, Greenpeace. Hackers, Hapishane, Happening: gag art, Hendrix, Hip-Hap. İntihar. Joc-jac-jec. Kadın, Kafka, Kemal Atatürk, Kolaj, Kübizm. Lennon, Lezbiyenler, Lacan. Malraux, Medya, Michaux. New age, Nietzsche. Orwell. Özgür Radyolar. Poesia Visia, Pound, Prag, Punk. Queer. Rimbaud, Rock. Sadomazoşizm, Sartre, Sürgün. Şiddet. Tecavüz, Tembellik. Ulusçuluk, Ulysses. Üniformalı başkaldırıları. Vejetaryenlik. Warhol, Welles. Yazı ve yaşam, Yerliler. Zapata, zen.

Ansiklopedide yer alan maddeler beş kategoride toplanmıştır: (Temalar, hareketler, biyografiler, yapıtlar, yerler ve nesneler.) Maddeler çerçeve yazılar ve görsel malzemelerle desteklenmiştir. Her maddenin altında konuyla ilgili daha ayrıntılı bilgi edinmek isteyenler için başvurabileceği maddeler ayrıca belirtilmiştir.

Babiali Cad. 20/1 Cağaloğlu-İSTANBUL Tel. Faks: 5111005
İstiklal Cad. 258/10 Beyoğlu-İSTANBUL Tel. 244 15 06
Mahmut Esat Bozkurt Cad. 1/A Alsancak-İZMİR Tel. 463 99 68
E-mail: posta@selyayincilik.com <http://www.selyayincilik.com>

*SEL kitapları %30 indirimde, istiklal caddesi, elhamra pasajı, 258/10 beyoğlu

Şu an, hemen şu an
toparlan, ayaklarının
üzerinde dikil ve boynunu
yerinden koparcasına
göğe doğru uzat.

Şu An

NİLÜFER AÇIKALIN

Hemen şu an toparlan, ayaklarının üzerine dikil ve boynunu yerinden koparcasına göğe doğru uzat. Kalbinde bir kuş olduğunu varsay (bence vardır) kanat çırpmaya başlasın aklında hem de hemen.

Dağlara bak karşında varsa, yoksa gözlerini kapat hayalini kur. Yeniden dile yardım meleklerinin yüzünü görmeyi. Umutsuzluğa düşmemek için sil onu yok say. Kendini kandırmanın bin bir türlü yolu var. Düşünürken yürü oyalan.

Ne olacak? Neden? Nerden? Ne zaman? Aklına takılanların hepsi bu mu? Çok basit bir konu. Beylik çözümlerle dolu, sıkıcı. Baştan başlamalı, sıraya koymalı, disiplini elden bırakmamalı, baharı kerteriz almalı, belki de hiçbir şey yapmamalı. Bildiğini biliyorum, yine de söylüyorum;

"Her şeye yeniden başlamak o kadar da zor değil!"

Bak nasıl da ahkam kesiyorum. Aslında yeminle tek derdim ayakta kalmak, tutunacak bir dal arıyorum ve esasen duygu durumu bakımından sefilim, sürünüyorum. Üstelik ilk defa değil bininci kere. Bıkıp usanmadan bu duruma düştüğümü inkar etmiyorum ama isteyerek olmadığını da eklemeyi geçemeyeceğim. Üzgün sesimi duymamak için konuşmadığımı açıklamak beni zaten duymayacağınızdan pek de anlamlı sayılmaz. Ağlamışım, sokakta anasının elinde böğüren kaygısız şımarık veletler gibi, çocuk olmadıkça bir daha kalabalıklarda tekrarlanamayacak vaziyetlere sokup kendimi, bağıra çağıra ağlamışım burnum, yüzüm, gözümlün bebeği hala nemli. (Dürüstlük ilkesi nasıl da canımı sıkıyor bazen.) Anlaşılmayacağımı biliyorum. Anlamak için uğraşmayın lütfen üzülüyorum. Üstelik kendim için bir şey yapamazken, size nasıl.., neyse.

Havanın güzelliğinden bahsetmeme soğğun keskinliği mani oluyor. İnsanım bende yeniden aranızda katılacağım, belki aynı yollarda yürüyeceğiz, aynı yemekçide karnımızı doyuracağız, en olmadı yağmur var, sonra kar, güneş ve tabii yıldızlar, altlarında barınacağız.

İşe bir ses çıkarmakla başlamak en iyisi sanırım. Yaşamak işine. Bildiğim bir tondan yakaran duayı dinliyorum, sözler benim ağızımdan dökülüyor, kulaklar da duyuyor, onlar da benim, bir yandan mırıldanırken koşup aynaya bakıyorum, koşan ayaklar benim, müthiş üzgünüm. Gurbetteyim sanki kendimle. Ağızımdan dökülenlere gelince salya sümük beraberinde şöyle;

Şu an, hemen şu an toparlan, ayaklarının üzerinde dikil ve boynunu yerinden koparcasına göğe doğru uzat. Kalbinde bir kuş olduğunu varsay (bence vardır) kanat çırpmaya başlasın aklında hem de hemen.

Dağlara bak karşında varsa, yoksa gözlerini kapat hayalini kur. Yeniden dile yardım meleklerinin yüzünü görmeyi.

Umutsuzluğa düşmemek için sil onu yok say. Kendini kandırmanın bin bir türlü yolu var.

Düşünürken yürü oyalan.

Ne olacak? Neden? Nerden? Ne zaman? Aklına takılanların hepsi bu mu? Çok basit bir konu. Bildiğini biliyorum, yine de söylüyorum;

"Her şeye yeniden başlamak o kadar da zor değil." H

www.niluferacikalin@yahoo.com

Son günlerde
haftalık dergilerde
bir değişim
yaşanıyor. Logolar,
formatlar, sayfa
sayıları sürekli
değişiyor. Nedir,
ne değildir veya
neye alamettir
dedik ve
dergilerin yayın
yönetmenlerine
sorduk.

Özgür Yici - Haftalık Dergisi Genel Yayın Yönetmeni

Haber dergileri eskisi gibi okunmaz oldu. Televizyonlarda çok ciddi haberler var. Haftalık dergiler bunun için dedi ki "Biz bu kadar ciddi olmayalım". Halbuki televizyon ciddi olmayan şeylerle dolu. Haber dergilerinin satışı düştü televizyonlardan dolayı. Bu süreçte haber dergileri magazinleşti. Bir ay başka formatta başka bir ay başka bir formatta çıkmaya başladı. Bir ay siyasi, bir ay magazin çıkmaya başladı. Bundan dolayı okurların kafası karıştı. Ve çoğu okur kaybedildi. Haftalık haber dergilerini hazırlayanlar dediler ki "En iyisini yapalım". Bugünkü değişimin en önemli sebebi bu. Bir de HAFTALIK'ın gelişi ortalığı hareketlendirdi. HAFTALIK'ın sürekli tiraj alması bu değişikliğe yöneltti diğer dergileri. İnşallah onlar için ve bizim için hayırlı olur. Ama sonuçta bütün bu değişim göstergesi okurlardır. Okur her şeyin kalitelisini bekliyor. Paraya değecek bir şey bekliyor. Sohbet sırasında anlatabilecek bir şey bekliyor. Aldığı ve okuduğu dergiden yeni bir şey öğrenmek istiyor ve bu öğrendiği şeyin ortalıkta olmayan bir şey olması gerekiyor. Hayvan okurları bizi bir miktar okumaya başladı. Hayvan okurları antimedyacıdır. Biz de medyanın içinde anti medya kalmış güzel insanlarız. Biz Hayvan'ı severiz, onlar bizi sever. Bu böyle gider.

Mansur Forutan - Aktüel Dergisi Yayın Direktörü

Bütün bu değişiklikler satışı yükseltmek içindir. Bunun yanı sıra bir alt unsur olarak da hizmet amaçlıdır. Mesala turizm sezonu açılır, insanlar nereye gidecekleri, nereye gezecekleri konusunda kararsızdırlar. Veya bilgi edinmek isterler. Siz de dergiyle birlikte bir turizm rehberi verirsiniz. Bu tabi ki tirajı arttırır ama insanlara hizmet de sunarsınız. Sonuçta ticari bir ürün var ortada. Herkes gibi çok satmak istiyoruz. Ama bunu yaparken okurun beğenilerini ve ihtiyaçlarını gözönünde tutmak gerekiyor. Zamanla insanların ilgileri değişiyor. Tüm bu süreçte haftalık dergilerin de bu değişimi dikkate alması gerekiyor. Bu dönemde dergiler açısından bir tikanıklık söz konusuydu. Bakıldı ki haftalık dergiler -ki bu aylık dergiler içinde geçerliydi- eskisi gibi tüketilmiyor. Biz Aktüel adına bir değişiklik başlattık. Ve bu değişikliğin ne gibi bir sonuç getireceği ileriki zamanlarda belli olacak. Bunun sonucunda, Türkiye'de haftalık dergiye ihtiyaç yoktur da çıkabilir veya haftalık dergiye ihtiyaç vardır da çıkabilir. Bu tikanıklığı gören bütün dergiler ciddi anlamda kabuk değiştiriyor. Aktüel'de bu değişim konusunda olumlu tepkiler aldık. Özellikle basın sektöründen arkadaşlarımız çok beğendi. İkincisi reklam verenler çok beğendi. Okur için çok fazla bir şey diyemiyorum, dediğim gibi bu ileriki zamanlarda netlik kazanacak.

Kerem Çalışkan - Tempo Dergisi Yayın Direktörü

Bu yeni bir şey değil. Dergilerin dönem dönem yaptığı çalışmalarından bir tanesi. Bunlar bazen konsept çerçevesinde, bazen yıldönümlerinde daha çok reklam vermek ve okuyucuyu memnun etmek için yapılıyor. Bunun cevabını bulursanız bana söyleyin. Biz bu konuda çok ciddi olarak araştırmalar yaptık. Focus okur araştırmalarından çıkan sonuçlara göre okur; bir taraftan haber ve enformasyon bir taraftan da eğlenmek istiyor. Bunların dışında kapsamlı dosyalar istiyorlar. Bu tepkiler ileriki zamanlarda belki olacak. Yakın çevrelerden Tempo'daki değişimle ilgili olumlu tepkiler aldık. Tempo'daki değişimin özü: daha cool, daha sade, daha rahat okunan bir sayfa düzeni yaptık. Daha batı standartlarında bir dergi

oluşturdu. PDF Kitap Erişimi: www.trantel.org

Dergimiz yazarlarından **Sibel Torunoğlu**, yetmiş altı yaşındaki annesi **Semiha Hanım**'la yaptığı bir söyleşiği bizlerle paylaşmak istedi. Biz de seve seve bu sayfayı ayırdık onlara.

Annemle Röportaj

SİBEL TORUNOĞLU

Ben - Al canım börek al bir tane.
Annem - Sana getirdim onu.
Ben - Başka bir şey vereyim mi sana?
Annem - Yok elmam var benim. Cam kırığı vardır yerlerde.
Ben - Var var.
Annem - Uyursun diye erken gelmedim.
- Uyurum zannettim uyuyamadım. Bak dinle Jan Michel Jarre.
- İstedğin bu muydu?
- Bu ama hepsi değil.
- Bu kedi ne renk Sibel?
- Grili beyazlı.
- Lacivert görüyorum ben onu. Lacivert kedi olur mu hiç? E, nolucak konu?
- Konuşalım.
- Kolay değil bunu yapmak. En iyisi ben Sibel'le tanışmamı anlatayım. İlk kucağıma verdiklerinde...
- Yüksek sesle konuş. Teyp kaydediyor.
- Sibel benim ilk çocuğum. Düşük olmasın diye dokuz ay sırtüstü yattım. Sibel'i önce kokladım, sonra öptüm ilk böyle tanıştık. Dört aylıkken başına yastık koyuyordum. Yastığı alıp

yere atıyordu.
- Yüksek geliyordu, boynum kısa benim.
- Biz radyolarda **Mehmet Ali Aybar**'ı dinliyorduk. Sibel de dinliyormuş; bir buçuk yaşındaydı. "İşsizlere iş, hastalara ilaç, evsizlere ev" diye konuşmayı ezberlemiş söylüyordu.
- Beni boşver, o zamanın Türkiye'si de önemli. Şu anda kaç yaşındasın?
- 28 doğumluyum. O zamanlar sigorta yoktu. Çok sevdiğim bir parça çalıyor, Jose Feliciano.
"Windmills of your mind"
Like a circle in a spiral
like a wheel within a wheel
Never ending or beginning
Like the circles that you find
In the windmills of your mind.
Sigorta yoktu. İşyerinde gayrimüslimler vardı. Onlar 17 lira alıyordu ben 12 lira. Patron Yunan tebalıydı. Saat 7.5'ta işi bırakıp çıkardım. Sabahları bir ekmeğe tereyağ bal sürdürüp yerdim. Yol parası da bize aitti. Öğlen yemeğimizi yanımızda getirirdik. İkinci vakti karnımız acıkırdı. Bütün arkadaşlar kalmış bir domatesi ekmeğimize sürüp yerdik. Sigorta isteyenlere açık açık komünist diyorlardı.
- Yuda neredeydi demiştin?
- Beslen'de.

- Anne anlat. Ben ilk kitabım **Gerri gelen Ayna**'da Yuda ile seni anlatan bir öykü yazdım.

- 14 yaşındaydım galiba. Alman Harbi vardı, o zaman yol vergisi diye bir şey vardı. Bir de elektrik parası geldi. Benim babama kabakçı Mustafa derlerdi. Dört tane kahvesi vardı. Ama iş yoktu savaş sebebiyle. Eve haciz geldi. Gramafon, radyo

miz tek katlıydı, Karagümrük yangınında yanmış. Tek katlı yapmışlar. Bizim elektrik direğini çaldılar. Ben de o sırada Beslen'de çalışmaya başladım. Sarışın yakışıklı bir adam. Arkadaşlığımız oldu.

- Yuda'yı mı söylüyorsun?

- Evet. Çıkıyorduk, geziyorduk. Din ayrılığı söz konusu değildi. Ben kendi dinimde, o kendi dininde. Ben o sıralarda evimizde elektrik olmadığını söyledim. Yuda pilli Lorenz marka bir radyo aldı bana. Bir de Semiha gel dedi; beraber perşembe pazarına gittik. 'N'apıcaz burda' dedim. Direkt alıcaz dedi. Allah müslümanlık nasip etsin diyeyim.

- Anne öyle konuşma, o da Musevi. Onunki din değil mi? Hepsi Allahın dini. Bu iyi bu kötü demek olmaz. Bence din değiştirmek esas günahdır. Sen kendi düşünceni söyle. Sen benim annemsin.

- Perşembe pazarından direkt aldık. Getirdik evin önüne. Elektriğe kavuştuk. Eve benim aldığımı söyledim. Arkadaş aldı demedim. Radyoda Macaristan'ı, Moskova'yı Bulgaristan'ı dinlerdim. 1 Mayıs'ta "Şimdi emekçiler varoşlardan akın akın geliyorlar" derlerdi.

- Varoş kelimesi o zaman da var mıydı?

- Tabi, varoş onlardan gelme. Soydaşlarımız vardı orda. Benim babam da Bulgaristan göçmeni. Babam Çeçen. Çeçenler başlarında bir tutam saç bırakıp geri kalan saç kazıtlarmış. Bunun sebebi düşman boğazını keserken saçından tutsun vücudunun başka bir yerine değmesin diye. Ölürken mundar olmamak için. Çeçenler gene aynı. Annemin babası Tatar. Anneannem Çerkez. Nakşibendi tarikatından. Dedem Tokalı Mehmet, 65 yaşında evlenmiş, o yaştaki annem doğmuş. Benim annem mi oluyo? Neyim

oluyo benim o?

- Annenin babası mı?

- Annemin babaannesi galiba!

- E, kim doğmuş?

- Neyse dedem yedi yaşına kadar süt emmiş, sokakta oynarmış, gider annesinden meme istermiş. Annesi vermezse "anne ne olur biraz ekmeğimin üstüne sağ" dermiş.

- Babamla nasıl tanıştın?

- Bir düğünde tanıştık.

- Bu resmi kim çekti anne?

- Yuda... Şimdiki kızlar hiç yol yordam bilmiyor. Ben bir kere gözlerinin içine bakardım. Bir daha bakmazdım. Ben onun için şimdiki kızların evlenemediğini düşünüyorum.

- Ben mesela (gülüyorum). Anne, Kuzuların Sessizliği'ni seyrettin mi?

- Hatırlamıyorum.

- Ya Nell?

- Bilmem.

- Şarküteri diye bir film var seyrettin mi? Gelelim benim hastalığıma...

- Ne?

- Benim ölmemi ister miydin? Bu şizofren halimle kardeşime yük olurum ben.

- Ne diyorsun?

- Anne bize daha lise hazırlıkta insanları cennete gönderen yaşlı iki kız kardeşi okuttular. "Arsenic and old Lace"

- Ha biliyorum. Ahududu şerbeti içiriyorlar.

- Evet anne, şizofrenlerin bazı ağır vakalarını öldürdüklerini duydum. Özürlü çocukları, yaşlıları kendi aileleri öldürüyormuş. Şarküteri filmini seyretseydin yaşlı insanları öldürüp şarküteri de satıyorlar etlerini. Ben bir gün acıkmıştım. Arkadaşlara "Şarküteri diye bir film yapsanız" dedim. Ama ben yaprak dolması konservelelerinin demirinin parmağını kanattığı proleteriyi kastetmiştim. H

"Boyu mu önemli, işlevi mi? İşte bütün mesele bu."
Yıllardır gizemini koruyan bu mevzuyla ve 'Aliosman'la ilgili daha nicesini işin uzmanı ürologlara sordum.

Seydi Merak Ediyor

SEYDİ ŞAHİN

Bize Muslukçu Derler

Ramazan Altıntaş - Yaş: 28

- Piyasada satılan vakumlarla penisi büyütme olanaksızdır. O alet, sadece ters basınç uygulayarak penise kan pompalar; bu da penisi kaldırır. Ama belli bir süre sonra da penisin sertliğini yumuşatır.

- Hastalarla iletişim kurarken, onların eğitim ve kültür seviyelerine göre konuşuyoruz. Mesela bazen "penis" yerine, kamış, alet, çük, büllük vs. gibi kelimeler kullanıyoruz. Bununla ilgili ilginç bir anımı anlatayım. Bir keresinde adamın biri geldi. "Doktor bey "Aliosman" rahatsız" dedi. Ben de "Nerede, burada mı kendisi?" dedim. Adam şaşırıldı! "Elbette burada, nerede olacaktı ki" dedi. Ben de "Aliosman" dışarıda bekliyor sandım. "İyi o zaman, git çağır kendisini" dedim. Adam da penisini işaret ederek "Ahacık doktor bey, kendisi zaten burada" dedi. Meğerse onların yörede, neresiydi, şimdi aklıma gelmedi- penise "Aliosman" diyorlarmış.

- En sık rastladığımız hastalıklar, prostat, böbrek taşı ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Böbrek taşına daha çok sıcak iklimde yaşayan insanlarda rastlanıyor.

Özgür Sancaklı - Yaş: 27

- Musluk bir apartmanın suyunun aktığı şeydir. İnsanlar onu açıp kaparlar. Biz de insanın suyunun aktığı şeyi açıp-kapadığımız için bize "muslukçu" diyorlar.

- Penisin görevi haz almak-haz vermek eğer bunu yapıyorsa boyunun pek önemi yok ama inik halde penis çekildiği zaman 11 cm'in altındaysa buna ufak penis diyebiliriz. Ama küçük penise değil, kalkmayan penise üzölmek gerekir. Yine de "ille de penisimi büyütcem" diyenlerinkini ameliyatla 1-2 cm büyütebiliyoruz.

- Bütün gün onca adamın penisıyla uğraşmak, pek haz verici birşey diyemem. Ama yeri geliyor mesela prostat için makata parmak soktuğumuzda oluyor. O zaman hastalardan ilginç tepkiler alıyoruz, bazen "Doktor Bey götüme parmak attınız ama hadi neyse" diyenler oluyor.

- Zenci hastam oldu. Benim gördüklerimin ki gayet iyiydi.

Necati Arıcı - Yaş: 33

- Biz milletçe penisin boyuna takmış durumdayız. Bunun çeşitli sebepleri var tabi; cinsel deneyim azlığı, bilgisizlik, porno filmlerinde gördüklerinden etkilenmeler falan. İlk önce şunu belirtmek gerekir ki kadının vajinasının boyu 9-11 cm arasındır ve bunun yalnızca ilk üçte birlik bölümü duyarlıdır. İşte bu yüzden "boyu değil işlevi önemlidir".

- Yabancı uyruklu bir doktor arkadaşımız vardı geçen sene. Kendisi ı harfini i diye söylerdi. Yaşlı bir hastaya idrar tahlili yaptırması gerekiyor. İdrar tahlili içinde hastanın bol su içip sıkışması gerekiyor. Yaşlı amcaya diyor ki "Git, bol bol su iç sonra da iyicene sıkış" Amca anlamıyor tabi "Nasıl yani." diye soruyor. "Anlamayacak ne var, bol bol su iç yarım saat bekle iyice sıkış" diye cevap veriyor. Amca dayanamayıp "Yahu doktor bey, yanlış anlamayın, ben saatten sonra istesem de bir şey yapamam, diyelim ki ben yaptım yengenin ahı gitmiş vahı kalmış, onun neyini ben şey yapayım şimdi" diyor. Bizimkisi durumu ancak o zaman anlıyor.

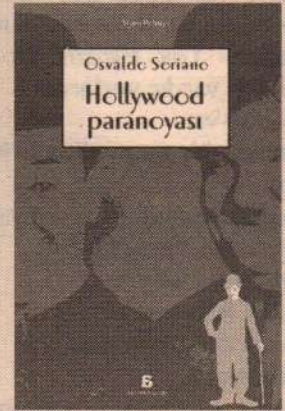
- Aslında ürolog yerine jinekolog olmayı tercih ederdim diyor. <https://rantey.org> seidoo@hotmail.com

KÜLTÜREL ÇALIŞMALAR >

Dickens, Gogol, Nietzsche, Proust, Kafka, Brecht, Camus ve Beckett gibi dünyaca ünlü yazarların hikâyeleri, anıları ve denemelerini biraraya getiren edebi bir modern tip antolojisi...

SİYASİ POLİSİYE >

Karakterler arasında Chaplin, Jane Fonda, John Wayne ve Laurel-Hardy; 1950'li yılların Amerika'sında kaynatılan cadı kazanları ve Hollywood'daki komünist avı üzerinden Soriano'nun eğlenceli polisiyesi...

SİYASİ POLİSİYE >

Scarneneco'nun 1968'de Polisiye Roman Ödülü'nü kazanan bu romanı italyan dedektif edebiyatının kült karakterlerinden aksi filozof Duca Lamberti'nin suç dünyasındaki yolculuğunu anlatıyor...

Ölüm, göç,
yoksulluk, faili meçhul,
işsizlik, çaresizlik,
reddedilmişlik, isyan...
Ve şimdi bunlara bir de
fuhuş eklendi.
Son yıllarda
Güneydoğu'da fuhuş
sektörü hızla büyüyor.
"Güneydoğu'da Fuhuş"
adlı kitabıyla
bu sorunu gündeme
getiren gazeteci
Ahmet Sümbül,
Sinan Sülün'ün
sorularını yanıtladı.

"Ez gori, Qey bo wê şolê mi te xwedi kır"*

*"Yoluna başkoyduğum. Bunu yapman için mi seni büyüttüm ben."

Böyle bir kitabı hazırlama fikri nasıl ortaya çıktı?

- Uzun bir süre İstanbul'da yaşadım. Yaklaşık üç yıl önce Diyarbakır'a geldim. Güneydoğu illerinde ve Diyarbakır'da fuhuşun arttığını ya da fuhuş haberlerinin basına yansıdığını sık sık duyuyordum. Fuhuşun içinde olanlarla hep görüşmek istemiştım. Buraya geldiğimde fuhuş haberlerini yine çevremden, basından duymaya başladım. Daha sonra çalıştığım gazete ve haber ajansında zaman zaman bunları haberleştirmeye ve izlemeye başladım. İki yıl önce bir hayat kadınına tecavüz edilmesi sonucunda mahkemeye yansıyan bir olay vardı. Bu olayın iddianamesini aldıktan sonra tecavüze uğrayan hayat kadını ve onun kızkardeşi ile görüştüm. İkisi de yıllardır bölgede fuhuş yapıyorlardı. Yaşları on yedi ve yirmiydi. Bunlarla görüştüğkten sonra haberi özel dosya ya da dizi olarak ele almaya karar

verdim ve kısa bir araştırmadan sonra hayat kadınları ve onları pazarlayanlara ulaşabileceğim birçok kişiyle tanıştım. Sonra fuhuş sektörünün Güneydoğu'da geldiği boyutun ne kadar geniş olduğunu, günden güne ne kadar büyüdüğünü gördüm. Bunu daha geniş bir yazı dizisi belki de kitap olarak ele almaya karar verdim. Kısaca kitap böyle oluştu diyebilirim. Ama kendimi bir yazar olarak görmüyorum. Bu kitabı da uzun bir yazı dizisi ya da geniş bir haber dosyası olarak görebilirsiniz.

Kitabı hazırlarken ne gibi tepkiler aldınız?

- Bazı kişilerden tehditler aldım. Ya da böyle bir konuyu yazmamam, bunu yazdığım takdirde bölge adını kötüleyeceğini söyleyen masum, dürüst insanlara da rastladım. Ama böyle bir konunun gündeme getirilmesi gerekiyordu ve ben de onu yaptım. Yoğun tepkiler oldu, ama

"Eline sağlık, iyi ki yazdın" diyen kişilere de rastladım.

Fuhuşun bu kadar yayılmasında yaşanan çatışma ortamının etkileri var mı?

- Çatışma ortamında otuz bin insan yaşamını yitirdi. Güneydoğu'da üç bin köy ve mezra boşaltıldı. Üç bine yakın insan paramiliter güçler tarafından faili meçhul cinayetlere kurban gitti. Köylerinden boşaltılan yüz binlerce insan, bilmedikleri, yaşamadıkları, ayak uyduramadıkları kentlere, ilçelere göç etti. Orada yaşamaya zorlandılar ya da mecbur edildiler. Yoksulluk, lüks yaşam isteği, televole kültürü yaklaşımlar genç kızları fuhuşa zorladı. Ama asıl fuhuşu körükleyen rakamlar dışarıdan gelenlerin oluşturduğudur. İstanbul, Kayseri, Adana, Mersin, Antalya gibi yerlerden gelenlerin yanı sıra, Rusya, Azerbeycan, Gürcistan gibi ülkelerden gelen hayat kadınları da bir anlamda Güneydoğu illeri-

ni rant kapısı, müşterisi bol kentler görmeye başladılar. Bunların dışarıdan gelip de Diyarbakır'da polisten habersiz randevuevi açmaları ve bu randevuevine giden, ya da orada çalışan kadınların lüks yaşamları insanları cezbettiler. Yaptığım araştırmada, dışarıdan gelip de burada randevuevi açanların rahat imkanlarla işlerini yürüttüklerine tanık oldum. Bu belirli kamu görevlilerinin görmezliği de olur, bilinçli yapılan bir müdahalede de olabilir. Çünkü savaş yorgunu, iç savaştan çıkmış, iç savaşın sürdüğü bölgeler ya da ülkelerin birçoğunda - Angola, Vietnam, Honduras, Portekiz, Kolombiya gibi- fuhuş belli dönemler de tavana vurmuştur. İzin verilen ya da göz yumulan bir sektördür. Güneydoğu'da basına yansıyan Mardin'de N.Ç olayı ve Batman'da iki kızkardeşin bir yıl içinde aralarında üst düzey kamu görevlilerinin de olduğu iki bin kişiyle yatmaları buna örnek. Savaş sonrası yaşanan boşluklar buralardan insan bedeni üzerinde rant elde etmek isteyenleri cezbediyor.

Küçük kızlar ve evli kadınlar nasıl fuhuşa bulaşıyor?

- Küçük yaşta kız çocuklarının çoğu ailesinin bilgisi dışında fuhuş batağında. Az bir rakam olsa da bazıları ailelerinin bilgisi dahilinde fuhuşun içinde. Çünkü ailesine göre onlar para getiriyor. Genelleme yapmak doğru olmaz. Ama göçten

Serap - Hayat Kadını

... Annem bir gün konuştu benimle, 'Sen çalışmıyorsun, orospuluk yapıyorsun,' dedi. İnkâr ettim, ama fayda etmedi. Komşularımızdan biri gidip anneme söylemiş... Onunla uzun süre tartıştık. Ama elden ne gelir. "Ez gori, Qey bo wê şolê mi te xwedi kır" (Yoluna başkoyduğum. Bunu yapman için mi seni büyüttüm ben) diyerek ağladı. Yer yarılma da içine girseydim keşke. Ölmek ancak insana böyle anlarda lazım olur. Sabaha kadar birlikte ağladık... Kardeşlerimin okulu için, aç kalmamak için bu işleri yaptığımı söyledim... Sonra uzun bir süre müşteriye gitmedim... Ama parasızlık yüzünden tekrar başladım. Annem de kabul etmek zorunda kaldı...

Mahmut - Pezevenk

... Bazı öğrencilerin elinde 700-800 milyonluk cep telefonları var. Bunları nereden kazanıyorlar. Bazıları bunları duyduğunda 'Aaaaaa!' diyor ama gerçek bu, böyle de sürüyor yani. Herkes de biliyor. Al gülüm, ver gülüm hesabı. Devleti de, HADEP'i de, ANAP'ı da, MHP'si de, polisi de, askeri de, belediyesi de biliyor bu işleri. Ne zannediyorsunuz yani.

kaynaklı ve çocuklarının fuhuş batağında olduğunu bilen, buna müdahele etmeyen, edemeyen aileler tanıdım. Zimmen bir kabullenme var bu ailelerde. Evli bazı kadınlar ise kocaları tarafından pazarlanıyor. Bu sadece buraya özgü bir şey değil, İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da fuhuşun olduğu her yerde böyle.

Kitapta kadınların büyük çoğunluğu bu işi yapma sebebi olarak çaresizliği, parasızlığı, kocasını gösteriyor veya kandırıldıklarından bahsediyor...

- İş imkanları yaratılsa bölge kadın ya da kızlarının büyük bir çoğunluğunun fuhuş batağından kurtulacağını, bu batağa girmeyeceğine inanıyorum. Çünkü çaresizlikten ve parasızlıktan bu işin içindeler. Ama bu işi meslek edinen, ya da pek de fazla emek sarf etmeden kazanılan parayı görüp de bu işi bırakmayanlar da var.

Ne kadar kazanıyorlar?

- Asıl parayı kazananlar kız ve kadınları çalıştıranlar. Yoksa pezevenkler de müşteri başına randevuevi sahibinden ya da hayat kadı-

nından 10-20 milyon lira para alıyor. Ancak bir hayat kadını çalıştıran randevuevi sahibi asıl parayı kazanandır. Çünkü kazanılan paranın yarısı onundur.

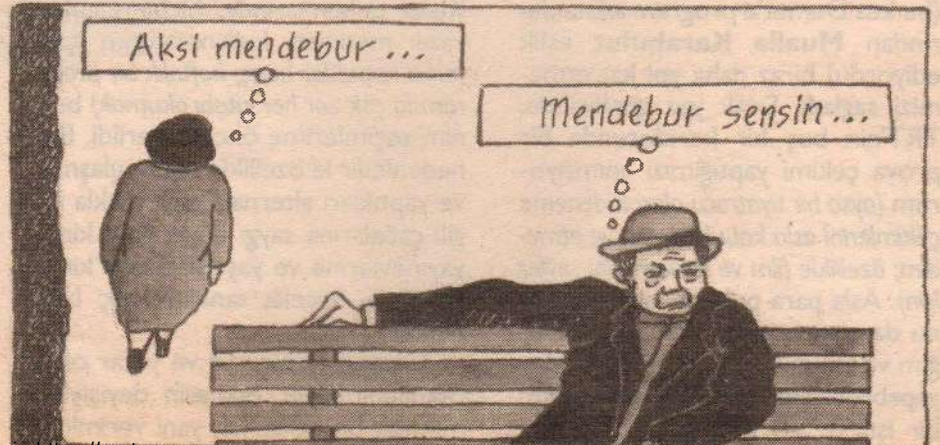
Halk bu durum karşısında ne düşünüyor?

- Diyarbakır ve Güneydoğu halkı tabi ki bunu kabul etmiyor. Fuhuş ya da fahişelik kelimesinin anlamı Kürtçe'de yok. Fuhuş ya da fahişelik Kürtlere uzak. Ancak son birkaç yılda, bir sektör halinde fuhuş yaşıyor ve yüzlerce, binlerce insan bundan rant elde ediyor. Bu çalışmaya başlamadan önce ya da ilk başlarda da ben de bu kadar fuhuşun yaygın olduğunu düşünmüyordum. Bir gazeteciydim, araştırıyordum ama bu boyutu beni hayrete düşürdü. Siz bir de sıradan, normal bir Güneydoğuluyu düşünün işte. Valilik, belediye ve sivil toplum örgütlerinin bu konuda çalışmaları olacağı ve fuhuşun masaya yatırılacağı bilgisini aldım.

Ekleme istedikleriniz...

- Kitap daha piyasaya çıkmadan bazı ulusal gazetelerde fuhuş konusu işlendi ve orada hayat kadınları-

nın iddia ettiği fuhuş yapanların rakamlarının basına yansımaları insanlardan bir tepki oluştu. Rakamlar hayat kadını ve randevu sahiplerinin iddiaları, abartılı olabilir. Ancak sorun rakamlarla ilgili değil. Böyle bir sorun var ve herkes de bunu görüyor. Ancak görmezlikten geliniyor, normaldir deniliyor. Bence normal değil. Bölgede fuhuş normalin beş-on katı artmış vaziyette. Diyarbakır'ın ya da bölgenin daha değişik konularını yazmak isterdim. Öykü, destan ya da bölge tarihini yazmak isterdim. Ancak tarih, öykü ya da destanı her zaman yazabilirsiniz. Fuhuş yoğun bir şekilde yaşıyor ve Türkiye'nin birçok bölgesinden hayat kadını randevu evi işletenler Güneydoğu'ya gelip burada fuhuştan rant elde ediyorlar. Bunlar bence her şeyden önemli. H

Tülay - Eski Hayat Kadını

"Biz Batmanlıyız. Uzun süre Batman'da yaşadık. Sekiz kardeşiz. Mevsimlik işçi olarak yıllardır çalışıyorum. En son İzmit'te çapaya gitmiştim. Çavuşumuzu yıllardır tanıyorum. Ben de gözü vardı. Sık sık yanıma gelerek bana, istersem daha iyi para kazanabileceğimi söylüyordu. Eğer kabul edersem çalışacak işimin rahat olacağını ve çapa yaparak güneşte yanmayacağımı söylüyordu. Bunun üzerine ben de kabul ettim. Annem bir böbreğini kaybetmişti. Kardeşlerim açtı. Babam yaşlı, eve bakamıyor. Büyük ağabeylerim evlendi, başka şehirlere gittiler. Ben beş kardeşime bakmak zorundaydım. Sonra çavuş beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ben şalvardan başka bir şey giymemiştım şimdiye kadar, bana etek, pantolon almaya başladılar. Hoşuma gitti. Hayatımda içki içmemiştim. Bana dediler ki; 'Bir pastaneye gideceğiz, oraya arkadaşlarımız gelecek. Bize borçları var ödemiyorlar. Sen onların masasına otur. İçki içmeyi sevmiyorsun. Onlara içir sonra biz de paramızı isteyeceğiz. Sen içme masaya gelenlere içir.' Ben de onların dediklerini yaptım. Sonra beni bir iki yere daha götürdüler. Bana her akşam para veriyorlardı. Sonra bir gece pastaneden herkes gittikten sonra çavuşun arkadaşısı beni bir odaya götürdü. Beni zorla soydu, kirletti... Başka erkeklerle beraber olursam para kazanacağımı söyledi. 'Ailem beni öldürür' dedim, 'Asıl kabul etmezsen ben seni öldürürüm' dedi. Çok korktum, beni sürekli dövüyorlardı..."

Okudukça'yı yaklaşık 6 yıldır hazırlayan ekip geçen ay neden gösterilmeksizin programdan uzaklaştırıldı ve yerlerine başkaları getirildi. Bu ani kararın sebebini, ve programın akibetini programa emeği geçen yazar, şair ve eleştirmenlere sorduk. Programın 6 yıllık sunucusu Turgay Kantürk de özel bir değerlendirme yaptı.

'Okudukça', 'Üfledikçe' mi Oluyor

TURGAY KANTÜRK

Altı yılın bu kadar çabuk geçeceğini bilemezdim! 1999'un sıcak ve boğucu yaz günleriydi sanırım. Telefondaki zarif bir hanım sesi, Okudukça için benimle görüşmek istediğini söylüyordu. Ayrıntılara girmedik, diye anımsıyorum. Tasarımcı dostum **Savaş Çekiç**'in ofisinde buluşmuştuk; yaz bunaltıcıydı, ben kendimden sıkılmışımdı, sakalımı kesmiştim, siyahlar içindeydim, şortlaydım, çene altında küçük bir sakalım vardı vs... Okudukça'nın yapımcısı ve yönetmeni **Demet Haselçin**'le ilk orda karşılaştık. İkimiz de temkinliydik, söz vermemek üzere, sakınarak, çekinerek, dikkatli vs... konuştuk. Okudukça için yeni bir sunucu aranıyordu! Öğrendiğim şuydu; bana nerden mi ulaşmışlardı, **Enis Batur**'un önerdiği birkaç isim arasında ben de varmışım. Hem edebiyatçı, hem de tiyatrocuymuşum; daha ne olsun! Ben bu programı (kitabı merkez alan, zaman zaman farklı anlayışlardaki yazarlara ve yapıtlarına yer veren, eleştiri bölümleri de olan vs...) yani Okudukça'yı zevkle ve özenle izliyordum; olabiliirdi! İlk konuşma ve tanışmamız prensipte bu işin iki taraf için de olabilirliğiyle sonuçlandı. Bu arada TRT Ankara Televizyonu'nun benimle yaptığı bir çekimi de izlemişlerdi. Sonraki Ortaköy buluşması (bu kez Demet'e program asistanlarından **Mualla Karabulut** eşlik ediyordu) biraz daha yol kat etmemizi sağladı. Sıcak yaz günlerinde, TRT'nin boş bir koridorunda bir prova çekimi yaptığımızı anımsıyorum (oysa bir tiyatrocunun deneme çekimlerini asla kabul etmem ve etmedim; özellikle film ve reklam gibi şeyler için). Asla para pul konuşmadık, bunu da anımsıyorum. Yıllardır izlediğim ve kendi alanımla ilgili bir şeyler yapabileceğim, yararlı olabileceğim bir işti ve altı yıl boyunca da öyle sürdü.

İlk programı çektiğimizde, doğaldır ki, bir heyecan vardı. Zamanla her şey belli akışkanlık ve doğallık kazandı. Hatta ilk çekimleri yaptığımız günlerden birinde (ya da stüdyoyu mu geziyorduk anımsamıyorum) artçı depremlerden biri neredeyse tüm spotları üstümüze yığacaktı; yani benim Okudukça serüvenim başlamadan bitebilirdi.

Okudukça'da çok güzel günlerim geçti. Dile kolay derler ya işte öyle; tam altı yıl. Bu altı yıl içinde tek yönetmenle ve yapımcıyla (Demet Haselçin'le), neredeyse kurumun tüm kameramanlarıyla ve üç asistanla çalıştık. Bu altı yıl içinde Okudukça'da **Fethi Naci**, **Enis Batur**, **Cevat Çapan**, **Semih Gümü**, **Turgay Fişekçi** ve **Ataol Behramoğlu** özel bölümler hazırladılar. **Selim İleri** ve **Aydın Boysan**'la yaptığım bayram programlarını unutmam. 200'ün üstünde programda, neredeyse bu sayıya yakın yazara özel bölüm hazırlandı, binlerce kitap tanıtıldı. Programın metin yazarı Turgay Fişekçi'ydi ama benim ağızından çıkan tüm sözcükler ve cümleler bana aitti. Programda ülkemizin hemen hemen her yöresinden yazarların tanıtımından tutun da, kitap tanıtımı, tasarım, edebiyat etkinlikleri, eleştiri, öykü ve özellikle şiir gibi alanlara yer verildi. Kitap tanıtımlarında, hiçbir zaman yazılı metinleri kullanmadığım için (arka kapaklar hariç; haftalık bir programda çok zor her kitabı okumak) benim seçimlerime öncelik verildi. Bu nedenledir ki özellikle okura ulaşma ve yaptıkları alternatif yayıncılıkla ilgili çabalarına saygı duyduğum kimi yayınevlerine ve yayımladıkları kimi kitaplara öncelik tanıdım; suç benimdir!

Okudukça bir şair ve yazar olarak benim için, eskilerin deyişiyle, mümbit bir etkinlikti, yani verimliydi. Bu altı yıl içinde neredeyse tüm

yayınevlerinin, tüm yayın ağlarının ve genel geçer anlamda, hakim sayılabilecek tüm yayıncılık kuruluşlarının markalarıyla ve yöneticileriyle ilişkilenebileceğim bir konumda olmama rağmen, bu güçlü sayılabilecek duruşu hiç kullanmadım. Aynı yerde duruyorum ve durdum ve duracağım.

Ekip o kadar keyifliydi ki hala hepsiyle görüşüyorum. Burada bir tanışıklıktan değil dostluktan söz ediyorum. Hatta 2001'de aynı ekip ile "Edebiyatçı Mavi Yolculuk" adını taşıyan iki bölümlük bir belgesel yaptık. Metin yazarları arasında **Zeki Coşkun** da vardı. Balıkçı'nın ardından, Marmaris'ten başlayarak ören yerlerini ve edebiyatımızda 'mavi yolculuk' fikrinin ve kalıntılarının izini sürdük. Yine Demet Haselçin'in yönettiği bu belgeselde sunucu olarak yer aldım. TRT'den iki insan-kameraman **Mustafa Albayrak** ve **Efe Dayı** bu projede yer aldılar. Önümüzdeki yıllarda içinde konuk olarak bulunduğum bu kurumda gerçekleştirmek istediğim birçok proje var. Zamanla onları da gündeme getireceğim. Kimlerin hancı, kimlerin yolcu olduğu çok açık.

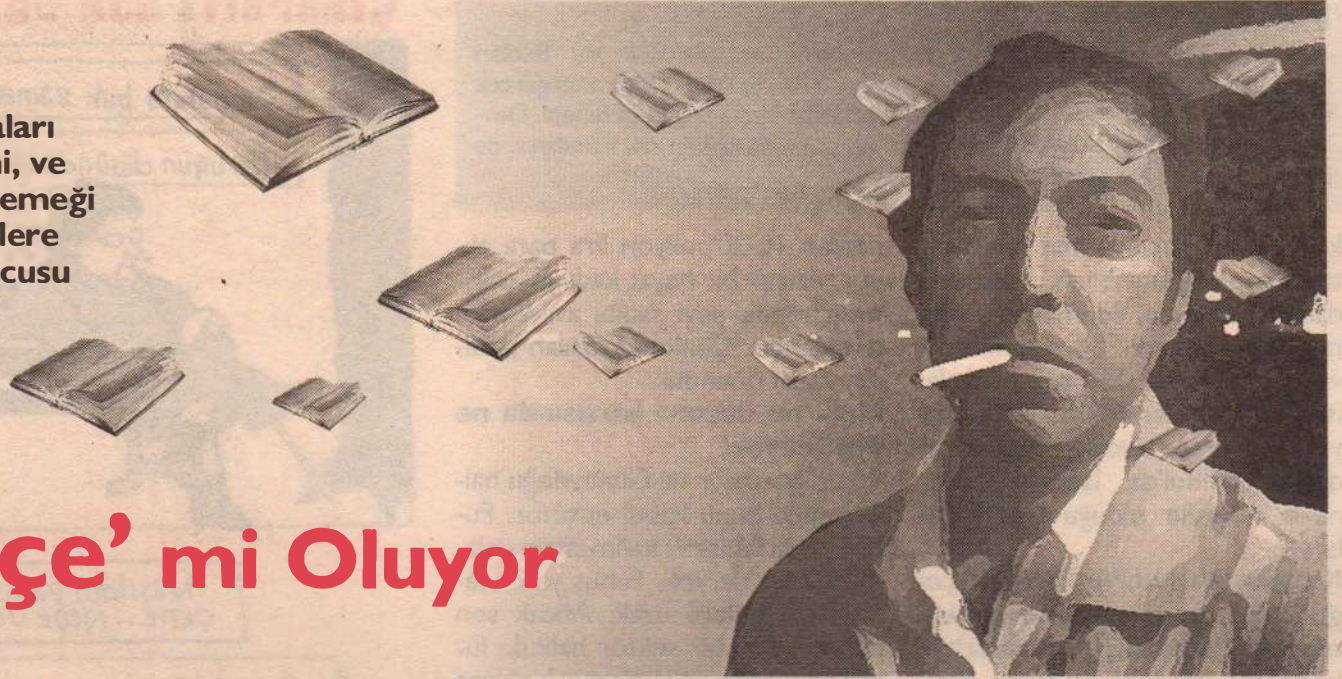
İ. Troia Şiir Şenliği nedeniyle şehir dışında olduğum günlerde, beklediğim bir gelişme, beklemediğim bir anda gerçekleşti. Okudukça'nın ekibinde büyük bir değişim yapılmıştı, program yönetmeninden başlayarak. İçeriğin de değişeceği, Okudukça'nın hangi amaçlara alet edileceği ortadaydı. Ben de kendi isteğimle ayrıldım. (Onlar Okudukça'nın yüzünün, yani benim yüzümün değişmesini istemiyorlardı; her şey açığa çıkabilirdi, çıktı da.) Kaldı ki her şey normal devam etse de sezon sonu, kendi çalışmalarımı engellediği için, istemeyerek de olsa Okudukça'yı bırakmayı düşünüyordum.

Bu altı yıl içinde neredeyse tüm

istenmeyen bir biçimde ve biçimde noktalandı. Bu noktalama biçiminde isteyerek onlarla olmayı seçmeyen biri olarak, devamlılığını şu günlerde, her alanda, hep birlikte gördüğümüz bu yapılanmanın ve kadrolaşmanın yalnızca bizlerin değil, tüm aydınların sorunu olduğunu anımsatmak istemem. Siz zaten biliyorsunuz diye kabul ediyorum.

Programdan anlayabileceğiniz nedenlerle ayrıldığım duyulduğunda kimi yazar, çizer dostlarımızdan destek mesajları aldım, çeşitli yollarla. Telefon, e-mail ve yazılarıyla Okudukça'yı ve beni onurlandıran (kimi de yüz yüze konuştuğumuz) **Selim İleri**, **Enis Batur**, **Beral Marda**, **Orhan Alkaya**, **Haydar Ergülen**, **Oğuzhan Akay**, **Aydın Hatipoğlu**, **Turgay Fişekçi**, **Tuncer Cücenoglu**, **Metin Cengiz**, **Enver Topaloğlu**, **Hakan Toker**, **Altay Öktem**, **Levent Tülek**, **Kadir Aydemir**, **Pelinsu Pir**, **İrfan Sancı**, **Kahraman Türel**, **Bulut Tarakçı** ve **Deniz Durukan**'a desteklerinden dolayı teşekkür ederim. (Bu arada çok sevdiğim **İlhan Berk**'e şaşırdığımı söylemeliyim; yenilenen(!) Okudukça'yı ilk legalleştirenlerden biri o oldu. Gelişmeleri öğrenince 'Eyvah! Oraya da mı el attılar,' demişti oysa. Sanırım Amerika'da yayımlanan kitabı, Türkiye'de bugün yaşananlardan daha önemli.)

Tüm bu gelişmeler sonucunda bir basın açıklaması yaptım, geçtiğimiz günlerde. Radikal'in Okudukça'yla ilgili bir haberinden kaynaklanan bu açıklama (Radikal yayınlamadı) Cumhuriyet gazetesi ve Sanat Haber, Haberciler, Medyakafe, Medyatava, Yitik Ülke gibi internet sitelerinde özetlenerek yayınladı. Okudukça'yla ilgili serüvenimi bu açıklamayla bitiriyorum: Okudukça değişen ve güzelleşen bir dünyada yeniden görüşme(me)k dileğiyle. Hepimize geçmiş olsun!

Okudukça Programındaki Değişiklik Hakkında Ne Düşünüyorlar

Semih Gümüş

Okudukça'nın başına gelen, ne yazık ki sıradan bir olay gibi alınıyor. TRT'nin Genel Müdürü değişince ufak tefek müdürler değişiyor, onlar da keyiflerince davranıyorlar. TRT yapımcısı Demet Haselçin Okudukça'yı uzun yıllardan beri çok başarılı, ilkeli biçimde yürütüyordu. Okudukça televizyonların en eski, en çok izlenen, en saygın kitap programıydı. Yeni gelenler iyi bir iş yapılmasını demek ki istemediler ya da kendilerinin daha iyisini yapacaklarını düşünerek eski ekibi cezalandırmış oldular. Yaptıkları ilk programı izledim. Bütünüyle olumsuz değildi elbette. Niçin olsun? Ama eski Okudukça nitelikli bir kitap programıydı, yenisiyse kitabın azaltıldığı, edebiyat magazininin öne çıkarıldığı bir program gibi göründü bana. Bir de, yeni danışmanlar ve program konuşmacıları bambaşka ve çok daha parlak bir program yapacaklarını gazetelere anlatırken niçin bizim yürüttüğümüz Okudukça'yı yadsıyıp gözden düşürmeye çalıştılar, bunu da anlayamadım. Yazar ve şair olan insan bu hallere girer mi?

Turgay Fişekci

Okudukça, Demet Haselçin yönetiminde son sekiz yıldır, başarılı bir kitap programcılığı örneği verdi. Hem aydınlara, hem de geniş okur kesimlerine seslenen bir program ortaya koydu. İstanbul Televizyonu'na yeni atanan program müdürlerince görevine aniden ve kabaca son verilmesi en hafif deyimle haksızlıktır.

Politikanın ve anlamsız hırs ve inatların nerelere dek uzanabildiğini göstermesi bakımından da ilginçtir. Yeni yapımcıların hazırladığı daha ilk programdan, Okudukça'nın nasıl light, içi boş, düşünsel ağırlığı yok edilmiş bir hale getirildiği görüldü. Kabalık ve hafiflik, içinde yaşadığımız dünyanın iki temel güdüsü. Karşımızda.

Ataoğlu Behramoğlu

AKP yönetimi ulaşabildiği her kurumu başarabildiği ölçüde değiştiriyor. TÜBİTAK'ta yaşananlar bunun bir örneği. Şimdi YÖK ve üniversiteler konusunda çaba harcamaktalar. Bu değişiklikler ne yazık ki çağdaşlık adına, ülke yararı için değil. Her gün biraz daha geriye gidiyoruz. İnesco'nun ünlü oyunundaki gibi

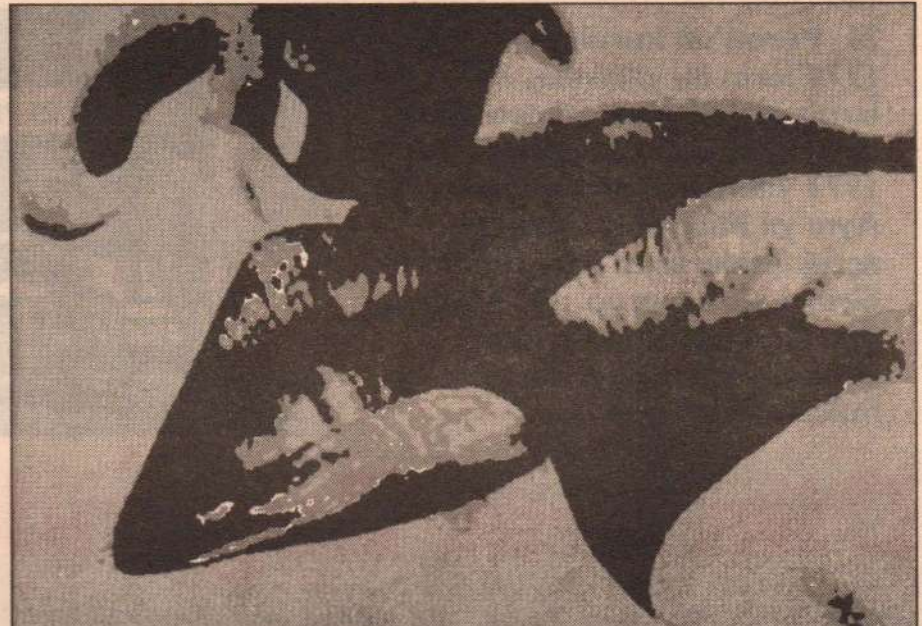
"Gergedan"laşıyoruz. TRT2'nin başarılı programı Okudukça da yürür-lüğe konan değişiklik sonucu da farklı olmayacak. Demet Haselçin sıcak, akıllı ve geniş ufuklu kişiliğiyle yazın ve sanat dünyasının çok sevilen bir kişiliğidir. Yeni "Okudukça", (eğer sürecekse bu program), korkarım ki başarılı olamayacaktır. Ayrıca, programa neden son verildiğini, ya da bu kadronun program görevinden alındığını sanat ve kültür kamuoyu olarak bilmek isteriz, buna hakkımız var. Ben yine de yeni genel müdürün bu yanlış karardan dönebileceğini umut etmek istiyorum.

Oğuzhan Akay

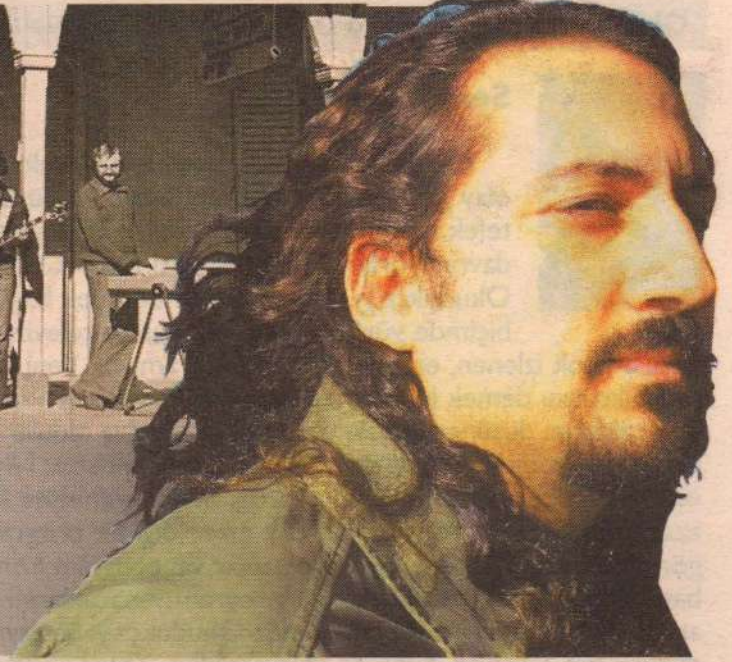
Ben o programı, farklı bir sunumla gençlerin de izleyebileceği bir enerjiye, tempoya taşımıştım. Her gün 500 mektup alıyorduk ama zihniyet bu işte. 12 Eylül darbesi sonrasında nasıl ki 101 TRT çalışanı (yapımcı, yönetmen, sunucu) başka illere ve kurumlara sürüldü. Hiçbir yasal gerekçeye dayanmadan, ki biri de bendim.

Kısa dönem askerlik yaparken Erzurum Toprak İskan'a sürülmüş, askerlik sonrasında da 15 gün çalışıp ayrılmıştım. O dönemde de haftanın üç günü canlı yayın yapıyordum. Zihniyet o zaman da buydu. İşte en yeni zihniyet de bu. Kısacası TRT hep aynı TRT. Böyle gelmiş böyle de gider. H

*Bakire Kızlar
ve Ötekiler' in
yazarı Neşe Cehiz
bu kez erkeklerin
cinsel hayatlarını
deşifre eden
öyküler anlatıyor.*

21. Peron'un kuruluşu
1970'lerin ilk yıllarına,
İzmir Koleji okul orkestrasına
dayanıyor. Ancak asıl kadroyu
1973 yılında oluşturmuşlar.
Aynı yıl Milliyet gazetesinin
açtığı liselerarası yarışmada
birinci olmuş grup. 1977 yılında
Şat Yapım Stüdyosu'nda
ilk kez profesyonel kayıt
imkanı bulmuşlar.

Dün Artık Bugündür

Geçmiş nasıl bilirsiniz? Ya da geçmiş sizin için ne ifade eder? Bir tür anılar silsilesi mi, güzel sunulmuş bir yemek, kenarı solmuş siyah beyaz bir fotoğraf, hüznle kaplı bağlanmış bir yara mı? Yoksa şehirlerarası bir otobüs yolculuğuyla eve, kendi şehrine gelmenin o zarif sevinci mi? Elbette herkese göre değişir geçmişin izleri. Benim içinse geçmiş her anı müzikle dolu olan bir yolculuk. Her şarkıda başka bir aşkı, başka bir ruhu, başka bir öykünün sevincini, bazen de hüznünü yaşıyorum. İşte bu yolculuklardan biri 21. Peron. Yani 70'li yıllar... Bu günkü gibi starlık hezeyanından çok, şarkıların önem kazandığı yıllar. Orkestra müziğinin en civcivli dönemi. Yaşım gereği ancak yetmişlerin sonlarına doğru yakalasam da, İstanbul'un en güzel halleri o yıllar. Kadıköy, Moda Plajı, eski Galata Köprüsü... Rum komşularımızda çalan sirtakiler, Bağlarbaşı'nın merkezindeki koca çay bahçesinden sokağa karışan şarkılarla büyüdüm. Bir üst sokağımızda Gökçen Kaynatan'ın oturduğu Ana apartmanın önünden geçerken, evin camından gördüğüm uzun saçlı, bol paçalı, gitarlı kalabalık nefesimi keserdi. Hafif yokuşlu bu sokaklarda sinemacısı olsun, yazarı, oyuncusu, müzisyeni olsun birçok kişi ile uzaktan bakışarak büyüdüm. 21. Peron'u dinlerken araya giren bu görüntüler beni yakaladı, çocukluğuma götürdü.

21. Peron'un kuruluşu 1970'lerin

ilk yıllarına, İzmir Koleji okul orkestrasına dayanıyor. Ancak asıl kadroyu 1973 yılında oluşturmuşlar. Aynı yıl Milliyet gazetesinin açtığı liselerarası yarışmada birinci olmuş grup. 1977 yılında Şat Yapım Stüdyosu'nda ilk kez profesyonel kayıt imkanı bulmuşlar. Yine 1977 yılında, birkaç kez üst üste televizyonda görünmeyi başarmış grup.

Ancak 21. Peron'un işi o kadar da kolay değilmiş. Her şeyden önce müzikleri vokalsiz. Üstelik yaptıkları besteler, bildik, alışageldik türden değil. Progressive rock tarzında, ama folklorik tatların da yer aldığı, yine klasik müzik temalarının da sıkça rastlandığı şarkılar bunlar. Zaman zaman deneysel öğeler de görülüyor şarkılarında. Özellikle "Film Müziği Olamadı" adlı parçada mistizmin çok dozunda kullanılması, kemanın hüznü dolu sarhoşluğu, yer yer elektronik temalar ve kolajlar halindeki geçişler, 21. Peron'un bu iş için kafa yorduğunun göstergeleri. "Petruşka"nın Stravinsky, "Arap Bebeğin Dansı"nın ise sıra dışı bir Debussy uyarlaması olduğu göze çarpıyor. Aslına bakarsanız bütün bu çok renklilik, soyutluk duygusunu da beraberinde getiriyor. Belki de müziğin vokalsiz olması nedeniyle -"Anlatamıyorum"un dışında- dinleyici belirlenmiş öyküler yerine, kendi algılarının kapılarını aralıyor. Örneğin; "Şarap Mahzeninde Gece" adlı bestede, fıçıdan damlayan şarap tanelerini hayal ediyoruz.

Ya da şarabın bardağa dökülmesindeki ahengi, bir grup insanın taş duvarlar arasında kadeh tokuşturmasını, belki de bunun tam tersi, içinde bir tek şarap bile olmayan bomboş bir mahzeni canlandırabiliyoruz gözümüzde. Tabii bunlar bizim hayallerimiz. 21. Peron ise kendi hayalini gerçekleştirmiş bile. Yetmişli yıllarda yaptıkları kayıtları yıllar sonra Arkaplan'dan hem cd, hem de uzun çalar olarak tekrardan çıkarmışlar. Biz de aradan geçen bunca yıldan sonra bu grubu tekrardan dinleme zevkine kavuşmuşuz.

Elbette Arkaplan'ı kutlamak gerek. 21. Peron'la ilk prodüksiyonunu gerçekleştiren firma, eski, unutulmaya yüz tutmuş birçok çalışmaya olanak sağlamak niyetinde. Bunun yanı sıra yeni ve alternatif seslere de kapılarını açıyorlar. Bu alternatif seslerden biri de Hakan Tuna. Aslen Kıbrıslı olan, Londra doğumlu Hakan Tuna, Londra'da büyümüş. Grubu Natural Life ile Kuzey Avrupa'da kendi dinleyici kitlesini oluşturan Tuna, ilk albümü Karanlıkta Güneş'i Türkiye, İngiltere ve Almanya'da aynı anda yayınlıyor. Aslına bakarsanız, albümü elime ilk aldığımda, dinleyeceğim şarkıların daha batı formlarında olacağını düşünmüştüm. Elbette bu düşüncemde bir önyargı vardı. Türkiye'ye arada bir gelen ve İngiliz müziğinden etkilenen birinin kendi kültürüne çok da yakın olamayacağını düşündüm. Ancak kokuyu yanlış almışım. Tuna daha çok buralı bir müzik yapmış. İçersinde arabesk, Anadolu pop ve rock tarzında şarkılar var. Zaman zaman elektronik tınılara rastlanıyor ama, bunlar çok fazla öne çıkmıyor. Elbette Tuna'nın buraya dönük bir müzik yapmasındaki etken, şarkısında da söylediği gibi kendini "orada yabancı, burada yabancı" olarak hissetmesi. Buna, kimlik arayışı, kendi sesini bulma ihtiyacı da

denebilir. Bu arada kalmışlık duygusunu aslında Tuna çoktan aşacak da, izin vermiyorlar. Hatta bu dünya benim memleketim diyecek kadar da global düşünüyor. Zaten konuşurken bile zarif bir mahcubiyet var yüzünde. Bu mahcubiyet genelde "farkında olmakla" ilgili bir şey. Bilmenin getirdiği bir ağırlık da denebilir.

Ne olursa olsun, Arkaplan'a bir göz atın derim. Arkalarda bir yerlerde unuttuğunuz, gözden kaçırdığınız şeyleri yeniden keşfetmeniz için... H

Ayın En Saçma Şarkı Sözü

Sahiden konu yok!

Nil Karaibrahimgil'in aylar önce çıkardığı albümü Nil Fm, bir radyo kanalı olarak düşünülüp tasarlanmıştı. İlginç konseptlerle ortaya çıkan Nil, akıllı bir kız aynı zamanda. Bu albümde yine bir ilginçlik yapayım demiş, reklam filmleri için hazırladığı cingilleri, - albüm radyo konseptinde ya- burada da kullanmış. Böylece albüme reklam da almış. Yani bir taşla iki kuş vurmuş. Di mi ya! Ah diğer müzisyenler ne kadar zavallı böyle. Sen aylarca kafa yor, çalış, beste yap, sonra albüme Bel lo na'y la Bel lo na'y la mutluyuum... diye bir şey ekleme. Olacak iş mi? Siz de yapın radyo konseptinde bir albüm, koyun içine ipana, orkid reklamları, satın şarkılarınızı. Alın size cillop gibi bir albüm. Peki kızlar sahiden biz bunu hak ediyor muyuz?

Vahdettin

....
düşündüm ikimizin çözümü yok
buldun da anlatacak yüzün mü yok
beni terkettin
beni mahvettin
e seni de süründürsünler
sen de aşın biraz
seni de ısırınlar ve sen de kaşın biraz
niye vahdettin?
beni terkettin
sürdüğün saltanatın sonu mu yok?
bizle niye uğraştın konu mu yok?

Özlü Sözler

Ben kişilik olarak hayatımda
hiç kimseye çatal atmadım...
Ayrıca çatal atmak çok kadınsı bir şey.
Erhan Güleriyüz

Kişisel özgürlük bizi kral yapar, ama toplumsal
bağımlılık da bizi köle yapar yani...
Demir Demirkan

Yıllardır hayalim iyi bir müzik adamı olmaktu.
Artık başardım, sonunda sanatçı oldum.
Pop Star Abidin

Hafif Türk Pop Tarihi: 60'lar

60'ların ilk günlerinde, henüz rock'n roll hakimdir, müziği Türkçe olarak yapmaya başlamak hâlâ çok az kimsenin aklından geçmektedir ama, düşünceler, hazırlıklar, planlar, projeler vardır. 50'lerin ikinci yarısında, okuldan arkadaşları ile bir grup kurup, amatörce de olsa kendini göstermeye başlamış ve 29 Aralık 1957 yılında verdiği tarihi öneme haiz bir konser ile herkesi kendine hayran bırakmış olan **Erkin Koray**, artık Erkin Koray ve Ritmcileri adını verdiği grubu ile işi profesyonelliğe vurmuş, ilk besteletirini yapmaya başlamıştır. Türk Popu'nun ilk bestelerinden birisi olan "I'm Sorry Mama", sanatçı ve grubunun verdiği bütün konserlerde en sevilen, en çok alkışlanan şarkılardan biri olur.

kacaktır. Bu da çok sürmeyecektir ama, Tülay German üç-beş ay sonra **Erdem Buri** ile tanışacak ve ortalık, bu sefer daha da ağır bir şekilde çalkalanacaktır... "Bak Bir Varmış..."'ın ortalığı sallamaya başladığı o günlerde, Erdem Buri, "Sen Türk değil misin, niye kendi müziğini kendi dilinde söylemeyesin?" sorusu ile çıkar Tülay German'ın karşısına ve daha önce **Sevinç Tevs** ile **Ayten Alpman**'ın reddetmiş olduğu projesini ayrıntılarıyla anlatmaya başlar. Birkaç türlü yapılabilecektir bu Türkçe şarkı söyleme işi. İlk akla gelen, Fecri Ebcioğlu'nun açtığı ve daha sonra aranjman adını alacak akımı takip etmek, yani yabancı şarkıların üzerine söz yazmak ya da yazdırmaktır. Bir diğer yol ise, Türk Halk Müziği'nden seçilecek parçala-

ve Erkin Koray olmak üzere, yerli beste kimsenin yabancısı değildir ama, daha önce, çoğunlukla İngilizce sözlerle söylenmiş olan bu besteletiri, Türkçe sözler ile söylemek, ya

bu şarkıları mı söyleyelim?" diye fikir danışan Ayten Alpman ve benzeri şarkıcılara "Hayır bekleyin, bu bir modadır, bugün yarın geçer" der. Ama geçmez. Geçmeyeceği anlaşıncı da, caz dünyasının bütün önemli isimleri sırayla Türkçe şarkı söylemeye başlar. Ayten Alpman, Ayferi, Özdemir Erdoğan ve benzeri isimlerin piyasaya katılmasıyla Türk Pop'u tamamen renklenir, çeşitlenir. Bir yanda başta İlham Gencer, Erol Büyükburç, Tülay German, Ayla Dikmen, Gönül Turgut olmak üzere bu işe öncülük etmiş isimler; bir yanda Altın Mikrofon'un üne kavuştuğu Mavi Işıklar, Siluetler, Selçuk Alagöz Orkestrası gibi gruplar; bir yanda Adamo, Sacha Distel, Mina, Marc Aryan, Patricia Carli gibi "Türkçe şarkı söyleyen yabancılar", Başta Ajda Pekkan olmak üzere sinema dünyasından çarkıtmış star'lar derken, şimdi de bunlara caz şarkıcılarımız eklenmiştir. 4

POPÜLER ANSİKLOPEDI FUNDA'NIN 'F'Sİ (YA DA ÇARENİN 'Ç'Sİ): FUNDA

1959 Manisa doğumlu. İlkokul yıllarında aldığı piyano dersleri ile müziğe gönül verdi. Daha sonraları plak olarak yayımlanacak "Çaresizim" adlı ilk bestesini henüz orta okul öğrencisi iken yaptı. Arka yüzünde "Mutluluğa Doğru" adlı sanatçının bir başka bestesinin yer aldığı plak 1976 yılında Doğan tarafından yayımlandı. Son derece naif, son derece hüzünlü sözlerle sahip olan "Çaresizim" epeyce sevildi. Aynı yıl "Affetmem / Sen" adlı bir plağı daha çıktysa bile devamı gelmedi ve müziği tamamen bıraktı... Şarkıcının en büyük hiti "Çaresizim", 2000 yılında Zuhul Olcay tarafından ("Başucu Şarkıları" adlı albümde) yeniden yorumlandı.

1961 yılının ortalarında, **Fecri Ebcioğlu**, Türk Popu'nun ilk plağı olma şerefini elde edecek olan "Bak Bir Varmış Bir Yokmuş"u yazmış, Müfit Kiper Orkestrası'nın solisti ve saksofoncusu olan **Nevzat Yalaz**'a plağa okuması için teklifini yapmıştır. Ama her nedense **Nevzat Yalaz** işi tamamına erdirememiş ve şarkıyı **İlham Gencer** kaparak stüdyoya girmiştir. Aralık ayının bitmesine kalmadan, her şey hallolacak ve "Odeon sunar" ilanları saracaktır her yanı. Firma, LA 345 katalog numarası ile Türk Popu'nun ilk plağını, ilk 78'liğini verecektir piyasaya... Herkes bu plağı konuşmaktadır artık. Daha önce dillere dolanmış **Tülay German - Müşfik Kenter** beraberliği, herkesin gözünde önemini kaybetmiş olacak, Tülay German nihayet rahat bir nefes alıpyaşamasına ba-

ra (parçanın melodik ve ritmik yapısını bozmadan) çok sesli olarak düzenlemeler yapmak ve bu parçaları batı enstrümanları eşliğinde söylemektir. Bu yolu da, Alpay ve Doruk Onatkut henüz açmışlardır zaten. Sonraları Anadolu Pop adını alacak ve kısa bir süre içinde yaygınlaşacak bu akımı, Doruk Onatkut, "Kara Tren"e yaptığı batılı bir düzenleme ile açmış ve şarkı Alpay'ın sesi ile her yana yayılmaya başlamıştır. Erdem Buri de, Tülay German vasıtası ile, daha işin hemen başında, bu akımı desteklemeyi kafasına koymuştur. Erdem Buri'nin önerdiği üçüncü yol ise (tan-golarımızı saymazsak) henüz denenmiş bile değildir: "Kendi müziğimizden hareket ederek yeni besteler yapmak ve bu besteleri de, tabii yine Türkçe sözlerle söylemek" olarak özetler Erdem Buri bu üçüncü yolu. Başta Erol Büyükburç

da bunu önermek kimsenin aklına gelmiş değildir. Önerilerin tamamı Tülay German tarafından kabul edilince, çalışmalar da hızla başlar ve her üç yola da aynı anda, hep birlikte başvurulur.

Her üç yol denenerek işler devam eder. 1964 yılında "Balkan melodileri Festivali"ne katılınması, 1965 yılında Hürriyet'in "Altın Mikrofon Yarışması"nı başlatması işin ibresini "aranje edilen türküler" lehine çevirir ama "aranjman" olarak adlandırılan akımın öyle çabuk pes etmeye niyeti yoktur. Çünkü kimse telif - melif ödemediği için bu yol ucuzdur, bu nedenle de sık olarak bu yola başvurulmaktadır. Zaten bir noktadan sonra, orijinal şarkının alt yapısı da olduğu gibi kullanılacak ve şarkılar yalnızca bir günde ortaya çıkarılır olacaktır.

Bu sıralarda Türk Caz dünyası, bu gelişmelere direnmektedir. **Cüneyt Sermet**, bu tür müzik için "zırtapoz müziği" der. **İsmet Sıral** ise, kendisine "Şimdi biz ne yapalım,

Ayın 'Beymen'i

70'lerin başları. Beymen, moda dünyamıza bir fırtına gibi girmiş: "Bir kere Beymenlerin kumaşı Altınyıldız fabrikalarında özel olarak ve az miktarlarda dokutulmuş. Bütün biçimler İtalya'nın ünlü modacılarından Corsini'nin kaleminden çıkmış... İşte takım elbiseler: (975-1040-

1105 TL). İşte spor bir ceket: (520 veya 689 TL). Pantolonlar: (260-325 TL)... Fiyatlar pahalı, millet; "Bunları giyse giyse artistler giyer" diyor. Haklılar da. Giyenlerden biri Moğollarımızdan Aziz Azmet.

rüzgarın getirdikleri

küçük amelenin
sokakta yarım bıraktığı oyundan bir kesitti
yerde yatarken topa uzayan elleri
evden kaçan çocuk bu olmasın !
bunu galiba hiç bilemeyeceğiz..
giderek tatsızlaşıyor serüvenimiz
gözlerimizden yola çıkan arşivlerde
seneler önce kilit altına alınmamış mıydı
ne diye çıkıp çıkıp gelir okul bahçelerinden
şimdi acı veriyor her
ağaca salıncak kuran halimiz

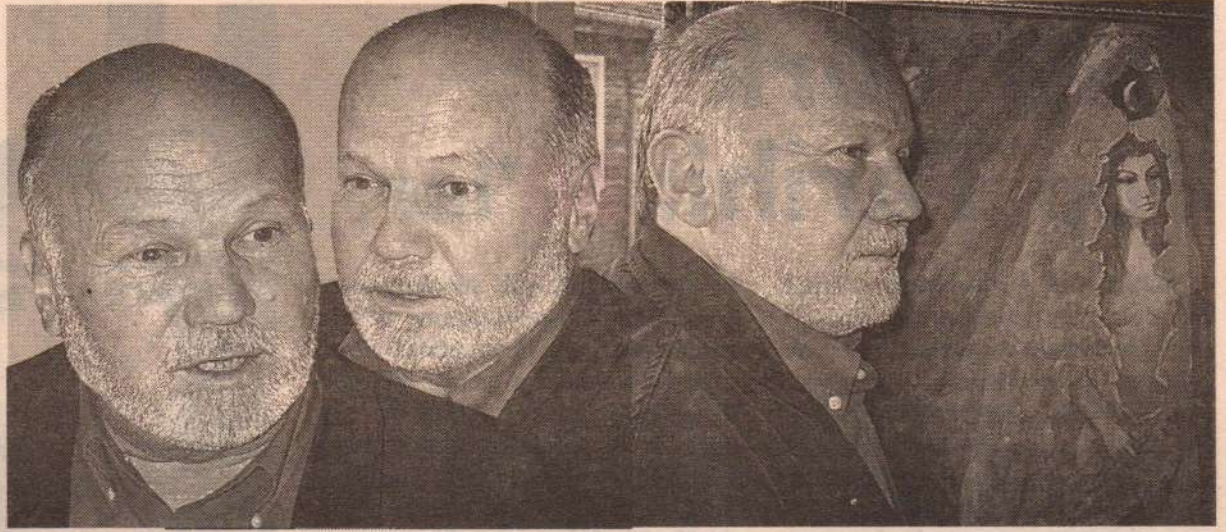
5 nci senfoni'nin 2 nci bölümü
yavaştan başladı,
taşlar yerine oturuyor

bu acı yönlendirir artık bizi
diyelim ki ilk yağmur tanesi
nereye düşerse artık ordan kalkarız
en iyi oradan duyulur trenin sesi
oradan başlar uzaklara özlem
derelerin sel gidince
yerinden oynattığı taşlar
güneşi gördüğü an
rüzgarın dansı başlar
.....
VADI ÇİÇEKLI

Gitme Vakti

Her şey iptal
gelmiştir zamanı gitmenin
Kumdaki ayak izleri
rüzgardır silmiştir
büyüdüğüm yerleri
Kurbağa şarkıları susar
masada rakı biter
kılıcı kalmıştır
tabakta balıkların
gitme vakti kalkılır
uykuya gider gibi
unutulur her şey...

.....
ŞERAFETTİN KAYA (Kötü Şair)

Evinden kilometrelerce uzakta, Fatih'in arka sokaklarında yaşıyor. Koltuksuz, üç sandalyeden ibaret salonunda, Gagauz'ların ilk ressamı, eski Kültür Bakanı Dimitri Savastin'le üç yüz dolara satılabilen resimleriyle süren hikayesini konuştuk.

Sizin Gizli Ajanlar İzin Vermedi

- **Adım Dimitri Savastin.** Dimitri'yle Mete aynı. Küçükken bizde Mete diyarlardı. Büyüyünce oldu Dimitri. 42 doğumluyum ama genç gösteriim. Belkim de genetik. 95'ten bu yanı buradayım. Ama her sene gidiim eve. Bakiim biraz, duriim. Unutmiim istiim uraları. Komrat'tanım. Başşehir. 150 bin belkim nüfus.

- **Te şimdi anlatacam,** Gagauz otonom bölgesi. Bizde haçan yoktu otonom bölgesi, Türkiye'de kimse bilmezdi bizi. Gagauz Cumhuriyetinde yaşayan birinci ressamım ben. Benden önce hiçbir ressam yoktu. Üle. Sunra ben yaşamda çok zorluk geçirdim. Küçükten Bak'de yaşadık. Sunra geldik Moldova'ya. Urada benim ikametimde yazıyordu Moldova. Büyüdüğümde dedim olmaz. Ben Gagauz'um. 16 yaşında değiştim. Unlar bizi saymazdı hiç. Bitirdim 10 sınıf. Sunra resim lisesi, akademi bitirdim. Ukrayna'da. Küçükten ben Bakü'de büyüdüm.

- **Bana göre ben,** Gagauzlar arasında "Beyaz Garga"yı. Unlar üle köylü, bir şey bilmezler. Ben orda kültür düşünüm. Kitaplar biliim. Resim yapıim. Bir gün parkta bir adam oturii, beğendim suratını, yaptım resmini. Benzettim. Beğendim dedi adam. Git şu okula, başla dedi. Ressamış adam. Git dedi sınava, hiçbir şey korkma. Haçan gittim, başladım. Dediler kominist parti merkez komitede var mı sizin akraba. Ben işittim var ama, bilmiim kim dedim. Adam sordu niçin ressam olmak istiim dedi. Gagauz'ları bütün dünya tanısın istiim dedim. Halkım bilinmii dedim. Ne güzel konuşiisin dedi adam. Beğendi beni. O parktaki adam yaptı hepsini. Ama hiç bilmedim kimdi.

- **Bir şair dostum** var benim. O da bizim birinci şair, Dimitri Karaşoban. Adımızı Hristiyan papazlar verir. Ondan biraz başka. Ama soy adlar daha Türkçe. Moskova'da sanatımı beğendiler, sana oda verelim dediler. Ben de anlamazdım bu yaşamaktan hiçbir şey, gezirdim serbes. Ne yapacağım derdim Gagauz'suz. İstemedim. Kurtarıcı duyuyurdum kendimi. Üyle hisse-diidim. Nası oldu geldi zaman, 8'de Komrat'ta açtık bir halk cephesi. Bir araba vardı, yaz kış demeden geziirdik, küyleri, evleri... konuşurduk. İnsan anlamazdı. Çok cahildir insan. Öğretmezdi de. Biz de başladık öğretmeye. Büyük adamlar var Gagauz'da.

- **Yavaş yavaş kaldırdık** unları da, yükseleddik. Asimilet ettilerdi insanı. Sovyetler'de 15 cumhuriyet vardı. Onlar için her şey serbesti. Haçan bizim hiç bi şeyimiz yok. Lazım bir otonom bölgesi kurmak. İnsanı getirinceye kadar o yüze, çok çalıştık. Haçan da anladılar, hepsi küylerden mitinglere gelmeye başladılar. Ben şaştım. Yavaş yavaş, 90'ıncı yılda kurduk otonom bölgesini. Sunra Moldovanlar bize savaşa geldi. Kandırdık ama unları. Sınırdı durdular. Biz düşündük, Ukrayna bize yakın ya, süyleyelim, gelsinler askerlik öğretsinler bize dedik. Askerleri görünce korktu Moldovanlar. Ukrayna'dan bir komutanı milletvekili yaptık. Ülece kandırdık işte Moldovanları.

- **Sunra ben milletvekili** oldum. Sunra da Kültür Bakanı. 91-92'de. Bakanken gelince karşıları bakanlık beni Ankara'da. Otel, araba, hepsi tamamı. Ressamken yok hiç itibar. Sunra düz bir adam prezidint oldu. Başladı kendine evler arabalar almaya. Ben de kritik ettim. Muhalefet yaptım yani. İyi değil adam. Beni istemediler. Başka bakanlıkta yoktu program. Bende hepsi var. Sunra istifa ettim, geldim Türkiye'ye. İstiim yine gitmeyi eve. Politikayla uğraşayım, sanatı bırakayım istiim. Ama zor sanatı da bırakmak. Burada yaşıim diye, bir sokak açmışlar adıma, istiiler bir okula verecekler adıma. Yok diim. Ülmedim ki, ben gelcem daha neler yapacağız.

- **Atatürk 30'larda** Hamdullah Suphi'yi getirmiş. O zaman Bükreş'te büyükelçim. Biz o zaman Bükreş'e bağlıydık. Roman sayılıydık. Atatürk gelenleri geri göndermek istedi, zira hiç yoktu urda bilge adam. Ama savaş vardı, kapılır kapalıdı. 2. dünya savaşı. Haçan bitti savaşlar, buradaki Gagauz'lar eve gitmek istedi. Ama sizin gizli ajanlar izin vermedi. Hitler'in bir subayı istedi Gagauzlar'ı yok etmek. Ama dediler ki, onlar Türk. Ya Türkler baş kaldırır. Korktular. Biz de kurtulduk.

- **Ortadoksuz biz.** Bir sürü Hristiyan Türk var, biliisiniz. Şamandık önce, geldi papazlar, hristiyan olduk. Geleydi Müslümanlar, üyle olurduk. Nazım Hikmet'in de dedesi Gagauz. Böyle işte. Karım çok oldu, öldü. Evlenmedim başka. Buradakileri biliisiniz, yok evlenecek kişi. İki oğlum var, te büyük onlar.

dütdüt'ten Sıkı-Sık

olsa da durumlar● sıkışık
bizim kızlar her zaman şık

**Bizim neyimiz eksik?
Kim demiş parasız güzellik olmaz diye?
Şık olmak bizim de hakkımız.**

DÜRNEV KIRAÇ

Gel kızım geel, kişiye özel tişörtler burda...

Yaz geldi. Askılı tişörtler çok moda. Altına ne giyersen giy, üstüne yakışıyor. Her renk makbul. Yeşil, turuncu ve pembe tonları revaçta. Ama illaki eksantrik bi şey olacak bi yerinde. Çiçekler, böcekler, payetle işlenmişler, pop art tasarımlar; artık paran hangisine yeterse... Çünkü Nişantaşı vitrinlerinde biri bin para. Baktım; ordan biliyorum. Dedim ki bizim kızlara bi formül bulmam lazım. Nişantaşı kızlarından eksik kalmayalım di mi? Şimdi iyi dinle, formülü veriyorum. Git kendine dümdüz askılı bi tişört al. 5 milyondan

fazla verme. Beşiktaş pazarının girişinde bi tezgah var. Acayip güzel şeyler satıyor. Hepsini ihraç fazlası. Defosu bile yok. Sonra tuhafiyeye git. Farklı boy ve renklerde bi sürü düğme al, doğru eve. Yolda tişörtünün üstüne ne yazmak istediğini düşün. Peace olabilir, Leyla olabilir, sevdiğin çok ünlü bi marka olabilir, her şey olabilir yaaa... Tişörtün üstüne kurşun kalemle kelimeyi yaz. Aynı boy ve renkteki düğmeleri kalemin izini takip ederek dik. Kelimeyi tamamla. Kalan farklı boy ve renkteki düğmeleri de sadece omuz ve askılarına serpiştir. İşte sana, sadece sana özel ve şık bi t-shirt. Altına tak bi kot. Bi de düğmelerin renginde küpe. Oldun fıstık. Yolda yürürken gözlerin üzerinde olduğunu farkedeceksin. Not: Beşiktaş Pazarı cumartesileri Beşiktaş Evlendirme Dairesi'nin karşısında...

Takı da moda

Rengarenk plastik boncuk bilezikler çooook moda. Takıyorsun, fittiri fittiri dolaşıyorsun. Öyle çok para vermene gerek yok. Çünkü bu bilezikleri yapmak çok kolay. Hem de daha güzelini, daha özelini. Şimdi Tahtakale'ye gidiyorsun. Büyük plastik boncuklardan istediğin rengi alıyorsun. Bir de şeffaf elastik misina. Unutmadan; bir de boncuklarla uyumlu renkte, orta kalınlıkta bi kurdele al. Ben birazdan sana ne yapacağını söyleyicem. Neyse, kolunu ölçerek boncukları misinaya diz. Sıkıca bağla. Düğümü saklamak için mi-

sinayı biraz kaydır. Düğüm boncuğun içinde kalsın. Biraz önce konusu geçen kurdeleyi al. Misininin etrafına güzel ve biraz büyük bir fiyonk yap. İşte sana bilezik. Öyle kimsede göremezsin.

Tasarım bunlar tasarım. Sana bi kıyak daha yapayım. Şimdi şu hep adı geçen kurdele var ya, ondan arta kalan parça broş olacak. Kurdeleden yeni şık bi fiyonk yap. Üstüne bir tane boncuk dik. Hem kurdele de açılmamış olur. Arkasına bi çengelli iğne, broşun hazır. Bileziğini taktığın zaman, tişörtüne de bunu tak. Süper olur kızım!

Akşama ne giyelim?

Gece dışarı çıkacaksın. Hakkın tabii, gençsin, güzelsin, şıksın. Gez, eğlen. Yanına bir miktar Türk Lirası al :) Ama ortamda göğüs çatalı göstermek bana göre değil. Ben kokoş olmadan da dikkatleri üzerime toplarım icabında diyorsan, işte güzelim sana bomba gibi bi gece kıyafeti. Işıklı tişört. Asya, Avrupa, Amerika'dan sonra nihayet bize de geldi. Ama çok yeni. Sadece sen biliyorsun gibi bi şey yani. Sıkı dur adresi veriyorum: www.estore.com.tr. 6 taksit yapıyorlar. Bütçeyi de zorlamaz. Siyah, çok şık, acayip bi şey. Baktın ortam müsait değil, söndür gitsin. Ama bir de müsaitse bütün kızlar çatlıcak. Sevgilinin gözü senden başkasını görmeyecek. Kalpli ve kalp atışlı olan tavsiyemdir. 1'e 10 veririm mekanın en çarpıcı kızı sen olacaksın. Hadi ne duruyorsun, dalsana geceye...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapmayı döverler

Herkes dövme yaptırıyor. Sen niye yaptırmayasın? Ama öyle herkesin yaptırdığı dövmelelerden yaptıрма. Bize yakışmaz. Hele şu tel örgü muhabbeti, dünyada olmaz. Bi de hangi şekli yaptıracığına iyi karar ver. Sonradan pişman olma. Sakın manitanın baş harfini yaptırayım deme. Allah gecinden versin, sildirmek istediğin zaman bayağı zorlanırsın! (Mesela istiridye şeklinde Shell amblemi çok güzel. Altına Shell yerine Hell yazdırdın mı hem akranlarından bi adım öne geçersin, hem de "ne esprili" kız derler. Sana konuyla ilgili bilgi alabileceğin bi site adresi de vereyim; www.blackseatattoo.com. Gir, bi desenlere bak. Steril miteril çok önemli bu işlerde. Oku öğren. Canın istiyorsa git yaptır. Ne demişler; "Çıl-ıl ol, sınırsız ol, çıldırt onu" Kim tutar seni be?

İstenen tüyler, istenmeyen tüyler

Dost başa düşman ayağa bakar derler. Sevgiline takan gıcık hatun da büyük ihtimal böyle yapacak. O zaman n'apıcağın? Geçen sezondan kalan ayakkabılarını umarım atmamışsındır. Hani şu bilekten bantlı olanları. Upgrade edicez onları. Şu tüyler var ya tüyler, hani otrış gibi. Ama daha inceleri. İşte o tüylerden (ayakkabının rengine uydurursun artık bi zahmet) bi tutam kes. Japon yapıştırıcısını aç. Bilekteki banta yapıştır. Git kendine bi diyet cola aç, kurumasını bekle. Şimdi geç aynanın karşısına, giy ayağına. Nasıl olmuş? Süper seksi di mi? Geçen gün bi moda dergisinde gördüm. Çok hoştu. Hemen bizim kızlara da anlatayım dedim. Bacakları da çok düzgün gösteriyo bu namussuz ayakkabılar. Gerçi ihtiyacın olduğunu sanmıyorum ama... Havandan geçilmez artık. Hem mini etek "in" bu yaz. Tabii bacaklarındaki istenmeyen tüyleri yok etmen şartıyla:)

Bir dahaki Hayvan'a kadar
mutlaka gidin, yapın, giyin.
Dütdüt'ten sevgiler

Görüş, istek ve eleştirileriniz için
dutdut@hotmail.com

**İhtiyarın
Hatıra
Defteri,
hiç gerek
olmadığı
halde
yalnızlığını
nasıl**

**paylaşıldığını
gösteren bir seyir defteridir aslında.**

İç Dikiş

ALTAY ÖKTEM

altayoktem@yahoo.com

Külün Tarihi Olmaz

Kendi yalnızlığına kapanan, kapaklanan birinin tuhaf biçimde kapıyı aralık bırakmasının, “çalmadan gir içeri” demesinin özel tarihidir. Bir tür çelişkiler tarihidir yani. Hem kendi yalnızlığına sürüklenen, hem de “iş olmayan da girebilir hayatıma” diye bir dize yazan, bunu da utanmadan, arlanmadan kapısına asan birinin bocalama defteri. Harita metod, kareli, altı ortalı ve pusulası bozuk bir defter kısacası.

Herkes bir şekilde, bir yerinden girebilir bu deftere. Tehlikeli olduğu kesin. Ölüm, yaralanmalar, yakalanmalar ve yararlanmalarla dolu tuhaf bir birikim çünkü bu. Yaşarken kayıt tutulmadığı kesin. Açık söyleyeyim; hiçbir kayıt, yaşamının hızına ulaşamaz ve yangından öncelikle kurtarılan her eşya bilir ki, külün tarihi olmaz.

Hayat, yaşananların toplamı değil, yaşananların tortusudur olsa olsa. Eleğin dibinde kalanları kurcalıyoruz, bu doğru. Yine de, “su gider kum kalır” diyecek kadar tuhaf bakmamalı insan hayata. Kum kalır, tamam da, giden su nerelere ulaşmıştır; neleri yıkmıştır, yıkamıştır, yeniden kurmuştur, kurgulamıştır, bilinmez. Suyun sağı solu belli olmaz. İşin tuhafı; suya sual sorulmaz!

Peki, bu dipnot da nereden çıktı şimdi? Açıklayayım; bu anlatılanlar doğru mu, sahiden yaşandı mı bunlar diye soranlara, kendimle hatıra defterinde karşılaşınca bir tuhaf oldum diyenlere, ben de yer alacak mıyım bu defterin sayfalarında, peki sığacak mıyım sahiden, yoksa kenarlardan taşacak mıyım diye tedirgin olanlara, bir de, şimdi bu hatıraları okumam gerekiyor mu, sen roman yaz yine, şiir yaz, öykü yaz, ya da yazma hiç; bir mektup yaz bana, yeter... diyenlere toplu, daha doğrusu derli toplu yanıt olsun diyedir yukarıdaki satırlar.

Bir de yeniden hatırlatmak için; külün tarihi olmaz! H

Bugün bir rüzgar yalnızlığının kokusunu getirdi. Sen evdeydin, okulda, iş yerinde, arkadaşlarınla, bazen sokakta yürümektedir. Yüzün, ellerin, ayakların, kısaca her şeyin hayatın rutinliğine kapılmış beyninin hizmetindeydi. Ya beynin? Bu rutinliğin, bu bakar görmezliğin farkına varmış mıydı hiç? Seni etkileyen çevreye bakıp olaylara ve durumlara şüphe duyup sorular sorduğun oldu mu? Üfkünü kapatan o kalın duvardan cesaret edip bir tuğla indirmeyi denedin mi? Hayır... Gitgide yalnızlaştın çevreye. Paylaşımların, insancıl duyguların, yaratma erdeminin yerini rekabet, hırs, bencilik, gününü kurtarma aldı. Kendinle de yabancısın artık. Sadece farkındalığı farkına varamadığın... Sen! Çalıştığın fabrikada, aldığın son model arabada, her gün oturduğun ders sıralarında, bazen evin benimsediğin tren garında... Hisset yüzünü yalayıp geçen yalnızlık rüzgarımı.

Müge Baran

İçim çok sıkıldığında bağırsaklarımı düşünüp rahatladım. Sıkıya geçecek bir canımın bile olmadığını hatırlatırlardı bana. Daha çok, düşüncelere dalmış bir haldeyken ne düşündüğümü unuttuğumu fark ettiğimde yapardım bunu. Bu kendinesizlik deli ederdi beni. Oysa şimdi çok seviyorum bağırsaklarımı. Sabah sabah klozet dolusu sağlam bir sıçış kadar hiçbir şey iyi gelmiyor bana. İçimdeki ağırlığı kusakarak da atabilirim üzerimden. Ya da sek votkayla başlayan bir alkol kürü uygulayabilirim müzik eşliğinde. Aslında en iyisi kusana kadar içmektir. Sizin unutmanıza fırsat vermeden çeşitlenmeye başlar düşünceleriniz. Evet, biraz kussam iyi olacak.

Mehmet Çaldağ

Sudan bir gündü. Oysa yangınlar çıkmalıydı cangıllarda, ceylanlar sekmeliydi suskunluğumda. Kendimi kundaklamalıydım. Parmak izlerim yanmalıydı, iz bırakmamalıydım, beni tanıyanlar hayretlere düşmeliydi tepe üstü. Yangınlar çıkarttım, önce kendimi çıkarttım oyundan çünkü hep mizikçilik yapıyordum. Kendimi “yangında hiç kurtarılmayacak” yazısı bulunan bir dolaba kilitledim. Ceylanlar, ceylanlar kaçtı gözlerinin pınarından. Ceylanlar kaçtı: Ürkek ve yorgun. Kavramlara, hep kavramlara vuruldum. Aşk da varmış duygumu rivayetmiş. Ne kadar da abartmış Sağır Sultan. Dar koridorlarda yalpalıyorum: AÇ KULAKLARIMI. Yanık çıkartmalıyım. Yankısı yok bu yangının. Zifirler içindesin. Yangınlar çıkmalıydı, yanmalıydım... Ben neden donuyorum ane?

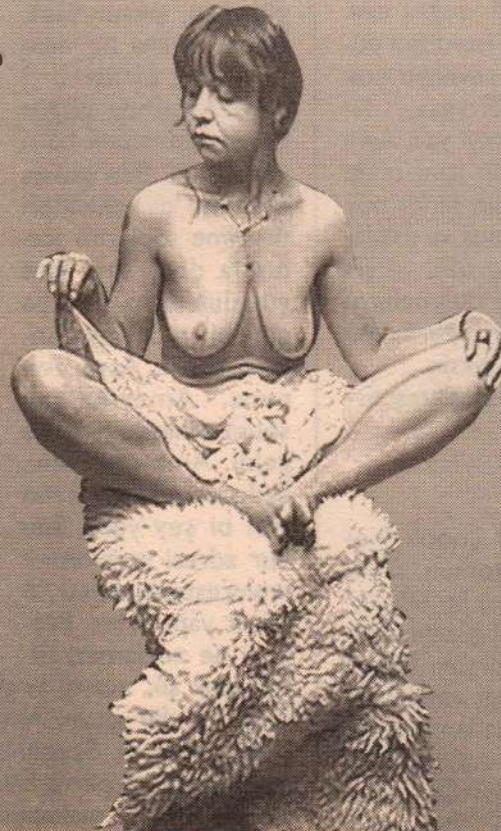
Sedat Mercimek

Tutunamayanlar ya da tutturamayanlar. Henüz bir olric doğuracak kadar farkında değilim olayların. Ama suyum geliyor, erken doğum yapma riskim fazla. Alkolik bir kız çocuğum olacak benim, ortalık anason kokusundan geçilmeyecek. Bahsettiğim, yıllardır moda olan kalabalık içinde kendini yalnız hissetmek değil. Gerçek yalnızlıktan söz ediyorum; yani dışarı çıkmak için bi e hiçbir neden olmayışından. Konuşmak yalana sürüklüyor insanı; yazmak ise düşünce dışkısı. Neşter köşedeki adamın elinde ama dar eleri gene de tedavi amaçlı. Eğer bütün hastalıkların çaresi tabiatla mevcutsa esrarın hikmetinden sual olunmaz. Ve kurt cobain ölmedi yalnızca küçük bir yanlış anlaşılardan kaynaklanan geçici bir bellek yitimi o kadar. Herhangi bir işte çalışmamamın tabi ki bir nedeni var, o da vasiyet yazmak zorunda kalmak istemeyişim. Öldükten sonra küçük de olsa bir kargaşaya neden olmak istemiyorum. Ortada dönen bütün bu planların tek bir nedeni var; sıcak denizlere inme çabası. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar; söz savunmanın.

Cemal Avcı

Biliyorsunuz ki, erkekler her bokta var. Televizyonu açın, en ciddi programlarda hep erkek; erkek konuşmacılar, erkek şairler, erkek pezevenkler, erkek bilmem neler. Ulan acayip kıl oluyorsun. Bazen erkekliğimden utanıyorum be! Bu ne kardeşim! Sanki osursam, iki erkek bir araya gelip; bunun ahlaki, sosyal, siyasal izahını yapacakmış gibi geliyor. Korkuyorum. Pencereyi falan kapatıyorum. Komikler erkek, başkanlar genelde erkek (kadın olanını da gördük tabi, ama hiç açmayalım o konuyu; konumuz dağılır, piç olur) erkek oğlu erkek, ortalık. İnsan karşısında kılsız bi şeyler görmek istiyor bazen...

Mert Balaban

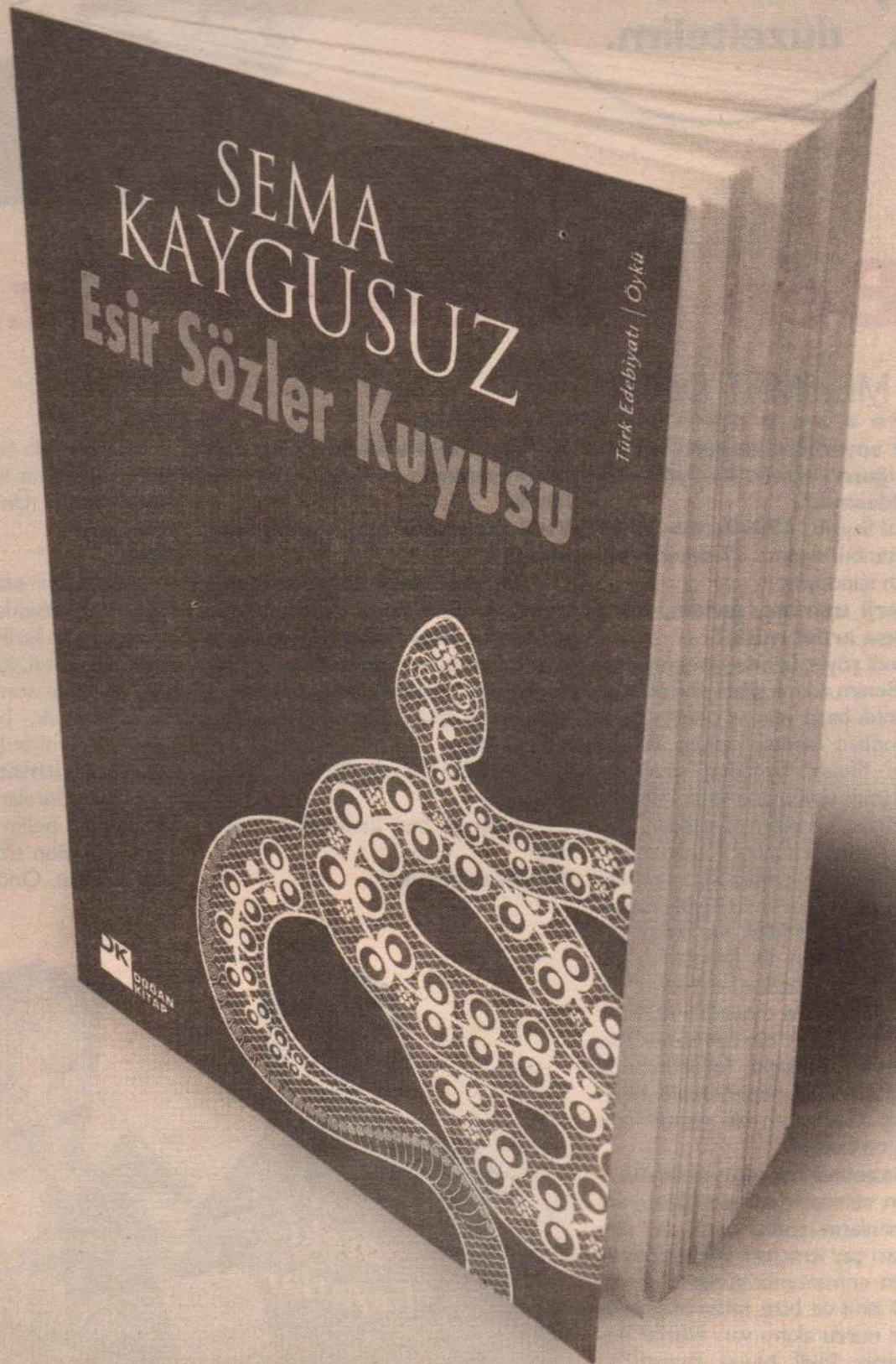

Bu öykülerin saflığı ve duruluğu sizi büyüleyecek!

Sema Kaygusuz

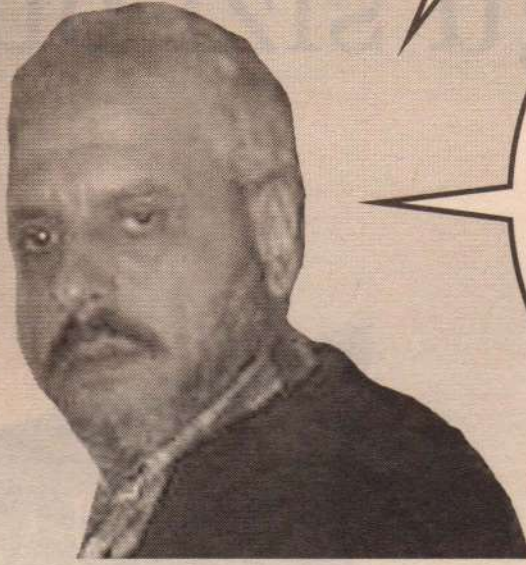
Sema Kaygusuz'un ilk gençlik çağında kaleme aldığı *Esir Sözler Kuyusu*'nda, küçük bir kızın hayata bakışını bulmak mümkün... Meraklı, şaşkın, dirençli ve saf... Hayalile gerçek arasında gidip gelen, "çocuksu" öyküler bunlar. Yazarın öykücülüğüyle daha önce tanışanlar bugünkü öykülerinden izler bulacak *Esir Sözler Kuyusu*'nu okuyunca, onu tanımayanlar ise bir öykü yolculuğunun ilk durağına varacaklar büyük bir keyifle.

Seda Sayan'ın bel fıtığını herkesin önünde düzeltirim.

Mehmet Ali Erbil'in alternatif tıp için Avrupaya gitmesine gerek yok. Gelsin bize düzeltelim.

Tecavüzcü Coşkun Abi İstanbul'da olmadığı için onun yerine ben tecavüz ettim.

Ben Bioenerji Uzmanı Bilal

MEHMET DURU

Adınız soyadınız, doğum tarihiniz, doğum yeriniz. Kaç yıldır İstanbuldasınız?

- Bilal Saygılı... 1956 Burdur. 20-25 yıldır İstanbul'dayım... 17 senedir Yeşilçam'ın içindeyim.

Bioenerji uzmanı, şarkıcı, hoca mı yoksa artist misin?

- Şimdi şöyle, bende bioenerji olayı var. Benim adıma şifacı derler. Meditasyonun bana vermiş olduğu isimdir... Toplam hemen hemen 200'ün üstünde filmde oynadım. Bunların içinde İstanbul Kanatları'nın Altında, Gece Melek ve Bizim Çocuklar, Atıf Yılmaz Yapımı. İstanbul Kanatları'nın Altında filminde padişahın sağ kolu olan zindandan sorumlu Kazıkbaşı'nı oynadım. Gece Melek ve Bizim çocuklar'da Coşkun abi İstanbul'da olmadığı için tecavüzcüyü oynadım.

Erotik filmlerde oynadın mı?

- Erotik olarak bir tek senin Tan Gazetesi'ne çektiğin fotoromanda oynamıştım. O da benim başımı belaya soktu. Cemaatim ele geçirdi onu ve beni tart ettiler.

Tan Gazetesi mi okuyorlardı?

- Ben cemaat dedimse İslam yani müslümanların toplu olup da, dini mevzuları çay içmeleri, sohbet etmeleri. Ben cemaatımla gurur duyuyorum. O ismi de bize zaten halk takıyor. Bir nurcu akımı var. Nurcu Bediüzzaman Saidi Nursi hazretlerinin... Çocukluktan beri bende.

Bioenerji de sen nesin?

- Bioenerji olayında yani meditas-

yon olayında benim adıma şifacı derler. Meditasyonun bana verdiği bir isimdir.

Yani bioenerji uzmanı mı oluyorsun?

- Efendim şimdi şöyle uzmanlar. Uzmanlık dalı çok geniş, bioenerjide kimisi sihir yapar, kimisi eliyle birşeyi çeker. Ben sadece dokunduğum insanın ağrıyan bölgelerinde hastalığını gideriyorum. Şifa... Şifacı deniliyor benim adıma.

Kendindeki bu enerjiyi nasıl keşfettin?

- Bunu ilk ben kendimde keşfettim.

Ne mezunusun?

- Ben kağıda bakılırsa ilkökul mezunuyum, Hayat felsefesine bakılacak olursa Hayat Üniversitesi mezunuyum.

Yani...

- Şimdi bu olayı size anlatayım. 1985-86 senesinde inşaatçıya düştüm. Bel omurgam kırık hâlâ daha. Omurilik zedelenmesi, kısmi felcim. O düşme olayından sonra keşfettim. Kafamı kullanarak, beynimi kullanarak kendi kendimi tedavi ettim ben.

Doktora gitmedin mi?

- Çok sonraları gittim tabi. İnşaatçıya düştüm belim kırıldı, kafam kırılmadı yani. Ben sizi oraya götürürüm ispat ederim. Ondan sonra o yokluk

içinde ağrılarımdan gitmediğini... İlhamen vücudun unutmama kanunu denen bir kanun var. Bu beyinde var. O ağrıyı düşünmeyerek yok etmeye çalıştım. Ayaklarım hareket etmiyordu. Ayaklarımı hareket ettirdim. Tıbbi parmak ısırtıran bir insanım ben. Hâlâ daha benim nasıl yürüdüğümü merak ediyor tıpcılar.

Niye kendi aksak yürüyüşünü düzeltmiyorsun?

- Ben kendim sürüyorum. Fakat kırık, çıkık değil. Başımdaki, ayağımdaki ağrıları vücudumdaki herhangi bir şeyi yani bioenerjiyi. Beynin kendi kendini tedavi eden bir olayı yakalayıp tedavi ediyorum. Fakat devam etmiyor. Mum kendi dibine ışık vermediği gibi. Biyoenerji uzmanları da kendi kendilerine etki yapamıyorlar. Ama bir nevi dua'dır bu. Dua etmek demektir.

Bioenerji ile dua arasında nasıl bir bağ var?

- Birbirine çok bağlantılı, birbirine giriftir yani bunlar. Bazı medyumlar cin kullandıklarını iddia ediyorlar. Biz cin kullanmıyoruz.

Onlar cin kullanıyorlar, siz ne kullanıyorsunuz?

- Bizim ruhani temiz insanlarla diyalogumuz var. Ben Allah'ın ayetlerini kullanıyorum. Üç İhlas, bir Fatiha Kur'anın hatmidir. Üç İhlas, bir Fatiha da Kur'an hatmi olduğuna göre çok acilen bir insanda bir olay var. Bir Fatiha'yla veya bir Bismillahirrahmanirrahimle insan tedavi edebiliriz. Çün-

kü acil konular bunlar.

Desene hastanelerin acil cerrahilerine üç İhlas, bir Fatiha bilenler, besmele çekenler şart.

- Tabii, mutlaka şart. Mesela adam düştü. Beyinde bir travma geçirecek hemen elini koyuyorsun üstüne bir yoğunlaşma oluyor, o yoğunlaşmada Allah'a dua ediyorsun. Diyorsun ki, yarabbim senin kulun eğer mümkünse bizim okumuş olduğumuz bu ayetten kendisine şifa ver.

Allah ile kul arasına senin girmen doğru mu?

- Tövbe haşaa... Senin söylediğin gibi bir şey söylenmez tabi ama Allah'ın takdirine kalmış bir şey tabi. Dini bilmeyenler din hakkında çok şeyler konuşuyor. Benim rabbim diyor ki, toprağın altındaki daneyi yertiriyorum.

Ne zamandan beri müslüman-sın?

- Kalübeladan beri müslamanım.

Kalübelâ'yı anlatır mısın?

- Rabbimizin Adem Aleyhisselami daha toprak halindeyken şeytana emretmesidir. Buna biat et diye... Şeytan biat etmedi. Orada bütün kullar secde etti. Yarattılmış olan ervah... Adem Aleyhisselama biat etti. Orada dedi ki rabbim. 'Ben size bir dünya yaratacam siz bana orada ibadet edecek misiniz?' Belha dendi... Kâlu dedi Allahutala. Biz de Bela dedik.

Kâlu demek, 'dedi' anlamında değil mi Arapça'da?

- Bele Arapça'dan ve Kürtçe'den de gelir. Evet anlamındadır. İnsanlar olarak evet biz biat edeceğiz dedik...

Senin bir de din hocalığın var.

- Benim hocalığım şuradan geliyor. Bizim piyasadaki müslüman kardeşlerimiz kim bi şeyler yapabiliyorsa ona müslüman değil de hoca lakabı takıyorlar.

Dergaha gidiyorsun, öğrencilerin de var.

- Ha şöyle oradaki çocuklara, oraya gelen çocuklara talep ettikleri kuran derslerini veriyorum. Kendimize has özel bir hatme olayımız var bizim. On bir kişi tam elemneşreh suresini bilenler büyük hatmedir. Bilmeyenler küçük hatmedir. Bunların arasında üçyüz otuz üç hatim sevabını bulduğumuz mevkide ne kadar insan varsa onlara da sirayet ettiğini size ifade edeyim. Bakın buradan bir alo dediğiniz zaman Amerikayla görüşebiliyorsunuz. Rabbim bu hava zerreleriyle biz orada okuduğumuz zaman bütün insanların kulaklarına duyuruyor biliyor musunuz. İnsanlar bunu bilmiyorlar. Bu telefonun dünyanın öbür ucuyla görüşmesi de televizyonun

bu görüntüleri de rabbimin insanoğluna vermiş olduğu bir mesajdır. Biliyor musun?

Şimdi gelelim senin şarkıcılığına.

- Şimdi bu sorunu cevaplamadan önceki söylediklerine bir duayla bir cevap vermek istiyorum. Mehmet Aksu yapımcımız. Hem film yapımcısı, hem konser organizatörü. Dedi ki biz bir konser düzenliyeceğiz. İşte Arif Şentürk vs. Ben de Türk Halk Müziği dalında bir uzun hava okuyarak bu organizasyonda yer aldım.

Türkü mü söyledin yani?

- Evet benim hem türküculüğüm var, hem besmekârlığım var. Kendimi ifade edemediğim birçok bestem var. Müsade ederseniz bir tanesini size okuyayım.

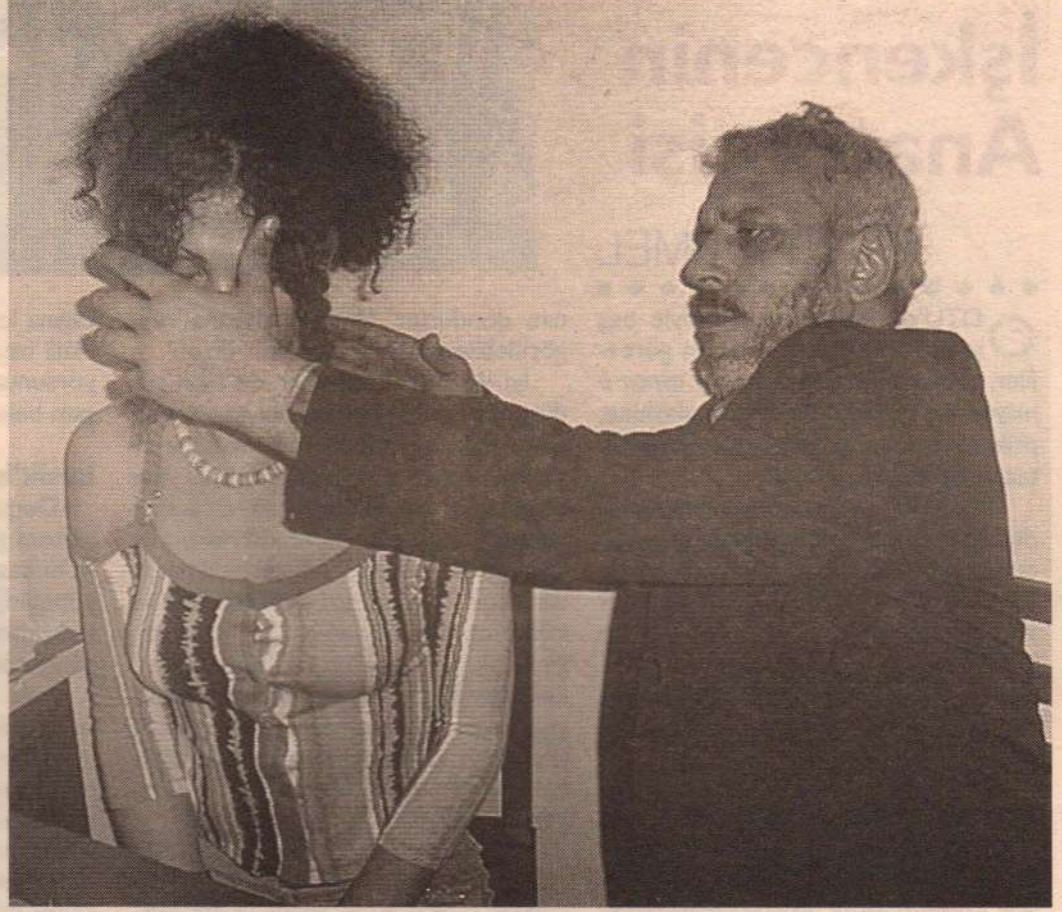
Şiir olarak söyle.

- Tamam efendim ama lütfen bu kimse tarafından çalınmasın.

Burada yayınlatırsan, belge gibi olur. Yayınlanma tarihinden sonra bir başkası yürütürse dava edip dergimizi de belge olarak gösterebilirsin.

- Ey sevgili diye bestem var onu okuyorum:

Seni kalbime gömdüm ey sevgili
Makber yaptım kalbimi sana
Tüm sevenler ve aşıklar seni ziyaret
etsinler diye
Çile çeker hep sevenler
Dile düşer o aşklar

*Çilesi olanın mezeleri olur
Mey olur aşkdan onlar için
Doyasıya içenler aşklarını
Delicesine ey sevgi delicesine...*

İçki kullanıyor musun?

- Hayır haşaa.

Bioenerji olayına gelelim. Şimdiye kadar kimlere, ne yaptın?

- Şimdi bakın telefonlarını verecem, isimlerini verecem, benim haberim olmadan arayın sorun, deyin ki Bilal Saygılı gerçekten sizi iyileştirdi mi? Veya bunun telefonunu bana verir misiniz? Dediğiniz zaman bakın ne

diyecekler İstanbul'da, Aydın'da, Batman'da bir öğretmen kardeşimiz var. Beli eğriydi. sekiz senedir fizik tedavisi görüyordu. On seanstan sonra kendisinde müthiş bir düzelme oldu.

Peki Metin Şentürk'ün gözlerini açabilir misin?

- Metin Şentürk'ün gözünü değil ama Seda Sayan'ın bel fitiğini herkesin gözünün önünde düzeltirim. Hem de bir seansta.

Tıbbı karşı bir şey geliştirmişsin!

- Hayır tıbbı karşı saygımız sonsuz. Mehmet Ali Erbil Fransa'ya gidiyor. Alternatif tıp yaptırıyor kendisine. Buraya gelsin. Bize gelsin halledelim onun bütün ağrılarını, sızılarını.

Hâlâ anlayamadım, sen biyoenerjist misin?

- Bakın kardeşim bakın, bir ayet açıklıyorum size. Mentele bene vecedene ve-

ced. Ben kulumun iyi zannı üzerineyim. Kulum beni nasıl tanırsa, ben kulumla öyle ilgilenirim. İki hadisini bir ayetini söyledim size.

İyileştirdiğin hastalardan, kime ne yaptın da, ne oldu?

- İnanın bizim dergahta bir kardeşim geldi dedi ki, midem de oluşan bir gastrit var. Bir türlü iyileşemiyorum. Yeminlen söylüyorum, orada dergahta tedavi ettim. Ve gitmiş ölçtürmüş ve gastritinin sıfıra düştüğünü görmüş. Doktorlar sormuşlar, 'sen bunu nasıl yaptın'. Valla demiş, 'bir tane abimiz elini koydu, okudu böyle oldu.'

Kaç para alıyorsun bu işten?

- Size yeminle söylüyorum. Şunu ifade ediyorum insanlara, Allah'ın tedavisi ettiği bir kuldan para almak şerefsizliktir. Rabbim diyor ki; Her şeyin bir tedavisi var.

Nasıl?

- Allah'ın elçisinin yolunda giden bir müminim. Diyor ki, 'Kim sahip çıkarsa onundur'. Biraz önce de ifade ettim, her mümin emri bir maaruf nehye el münkenzeden sorumludur. Peygamber varisidir. Kim onunla yaşırsa, kim onun gibi hareket ederse, onun sünnetini yaşarsa o onun varisidir. Kardeşim bu her müminin görevidir.

Herhangi bir yerden belge aldın mı? 'Bu şahsın din dersi vermesinde bir sakınca yoktur' diye.

- Hayır, hayır yalnız Allah'ımın bir ayeti ve hadisi şeriflerde "en güzel insan kuran öğrenen ve öğretendir" diyor. Biz bunu Allah'ın bir emri olarak yerine getiriyoruz yani. Öğrenmek ve öğretmek. H

duruka@mynet.com

POP MÜZİĞİNİN YILDIZI
NAHİDE

BS
A
İ
Y
L
G
A
I
L
L
I

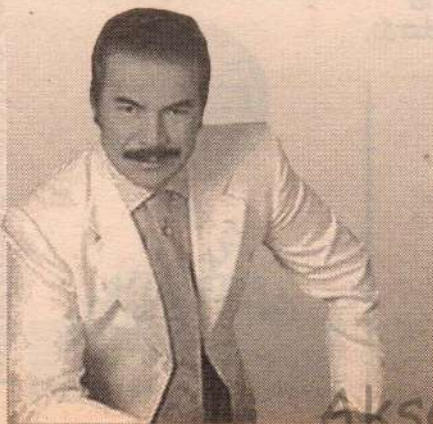
Sokakta öğrenilen hayat "Baba" gibi olma ya da bir "Baba" ihtiyacını her şeyden çok hissettirirdi. Model "Orhan Baba"ydı ve felsefesi ise şarkılarında anlattıklarındaydı.

Orhan Gencebay Neden Hala 'Baba'dır

MERT ÖZMEN

Ergenliğimin ilk günlerinde herkesin olduğu gibi benim de mahalle arkadaşlarım vardı. İçlerinde okula giden bir tek bendim. Ben hayatı okuldan öğrenmeye çalışırken onlar çalıştıkları fırınlarda, tamirhanelerde ve iş dışı zamanlarda da sokaklarda öğrenmeye çalışırlardı. Benim okul, onların iş dışı zamanlarında birlikte olur, sokaklarda gezer, kahvehanelerde oyun oynar, plaklar dinlerdik.

Birçoğumuz aynı ya da yakın yaşlardaydık. Ama ben onların hayat karşısındaki duruşlarında benden daha fazla bir güven ve tecrübe hissederdim ve bunun sonucunda onlara içgüdüsel bir saygı duyardım. Onlar da hayatı kendilerinde farklı bir biçimde öğrenen bana karşı iç güdüsel bir koruyuculuk geliştirmişlerdi. Belirli bir saatte bana "ders çalışman gerek" derler ve eve gönderirlerdi. Ben de, biraz buruk da olsa birlikte geçirdiğimiz zamanın keyfini zorunlu bırakır, evin yolunu tutardım. Onların sokak hayatı gecenin geç saatlerine kadar devam ederdi. Eve dönüşlerinde eğer odamın penceresinin ışığı hala yanıyorsa penceremi tıklatırlar ve bana "nasıl gidiyor" diye sorarlardı. Yani "seni unutmuyoruz, sen de bizdensin" derlerdi. Beni onların camımı tıklatıp bu geceye veda soruları kadar mutlu eden bir şey

olmazdı. Kardeş olduğumuzu daha derinden hissederdim.

Ben zamanın pop plaklarını dinler ve takip ederken, onlar Orhan Gencebay dinlerdi. Orhan Gencebay'ı onlarla tanıdım ve sevdim. Onlar Orhan Gencebay'a "Orhan Baba" derdi. Çünkü "Orhan Baba" şarkılarında hayatın zorluklarına karşı "bir teselli ver" diyordu. Her türlü aşağılanmaya karşı "nerde boynu bükük bir garip görsen / hor görme garibi bir derdi vardır" diyordu. "beni böyle sev seveceksen / olduğum gibi göreceksen" diyordu.

Hiçbirimizin sahip olmadığı bir "baba" gibiydi. Sanki hayatlarımız için yol gösterici ve koruyucu bir melekti. Söyleyeceklerini şarkılarla söylüyordu. Ağır adamdı. Esrar kullandığı söylentileri alıp yürümüştü. Hayatın acılarına karşı bir teselli yollarından biri de "kafa yapmak" olmalıydı. Bazı Cumartesi ve Pazar günleri mahalle arkadaşlarımla kasabanın "zula" yerlerinden birine çekilir, briketçi Necdet'in sazı eşliğinde "Orhan Baba" şarkılarını çalar, söyler "kafa yapardık"

Sokakta öğrenilen hayat "Baba" gibi olma ya da bir "Baba" ihtiyacını her şeyden çok hissettirirdi. Model "Orhan Baba"ydı ve felsefesi ise şarkılarında anlattıklarındaydı.

Kimseyi hor görmeyeceksin, garipleri güçsüzleri koruyacaksın, arkadaşlarına her koşulda sahip çıkacaksın, dertlerini sorunlarını paylaşacaksın, aşka düşersen acını sessizce ve onurla yaşayacaksın, senden güçlüye değil ama senden bilgili olana saygı duyacaksın, parayı -ekmeğini- olmayanla paylaşacaksın, dünyadaki rezillikler ve kepezeliklere "Batsın bu dünya" diyerek ortak olmayacaksın vb.vb.

Şimdi de televizyon dizilerinde bir tür "Baba" premiyeri yapıyor.

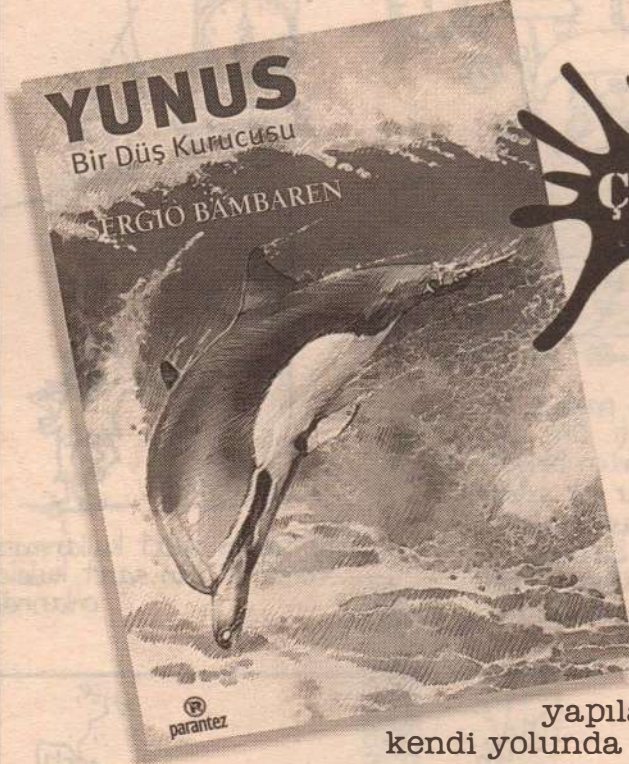
sefeleri, güçlü olmak için her yol mübahtır. Ne kadar adam öldürürsen o kadar güçlüsün. Güçlüye eroinci mafya bile olsa boyun eğ ya da köprüyü geçinceye kadar dayı de- kadınları tokatla, bilgiyi mahallenin delisi yerine koyduğun karakterlerin öfkeyle söylediği birkaç cümlede ara vb. vb.

Bunların "Baba" hallerini gördükçe içimden siz olsanız olsanız iskele babası olursunuz demek geliyor. Ben hâlâ çocukluğumdaki mahalle arkadaşlarımla anısına "en son çıkan Orhan Baba cd'sini alıp onu dinliyorum. Çünkü Orhan Baba hâlâ aynı yolda hayat dersi veriyor. "Gönülden Olsun"

diyor.

Bu yazı aynı yaşlarda olmamıza rağmen bana bir "baba" gibi davranan sevgili arkadaşım briketçi Nejdet içindir. En son babalığını yıllar önce politik nedenlerle gözetimine alındığımda kasabadaki gazeteciden haberi yazan, gazetesinin tüm sayılarını satın alarak ailemin olayı skandal gişbi duymasını engellemek isteyerek yapmıştı. Şimdi aramızda yok. Bir trafik kazasında yitirdik onu. "Necdet baba" okuldan öğrendiklerimden daha fazlasını senden öğrendiğimi fark ediyorum gün geçtikçe. Nerelerdeysen hep öyle, hep "baba" kal. Seni çok özleyorum. H

"Hepimizin içindeki düş kurucuya adanmış bir öykü
YUNUS, her yaştakiler için her zaman..." Jan Burguez

Hayatta yapılacak tek şeyin kendi yolunda gitmek olduğu bir zaman gelir çatar. Düşünü izleme zamanı. Kendi inançlarının yelkenlerini açma zamanı.

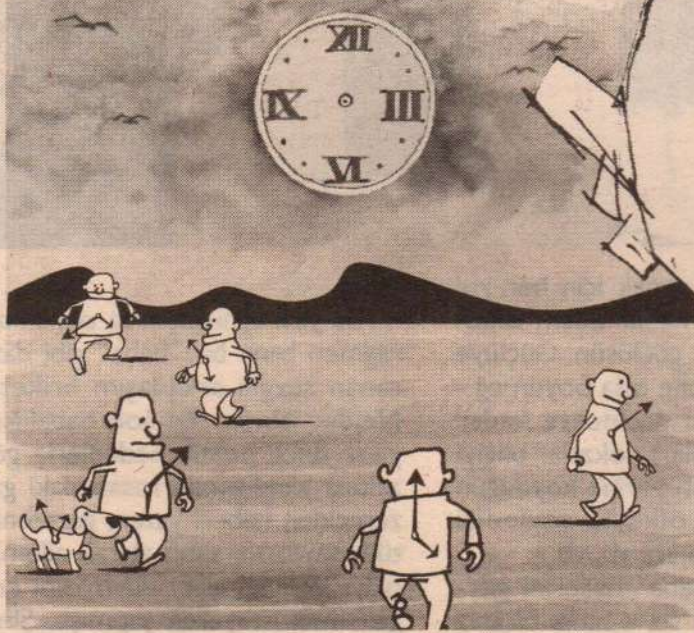
parantez

İstiklal Cad. No:212 Aznavur Pasajı, Alt Kat 8, Beyoğlu - İstanbul
Tel. & Faks: (212) 252 85 67 www.parantez.net

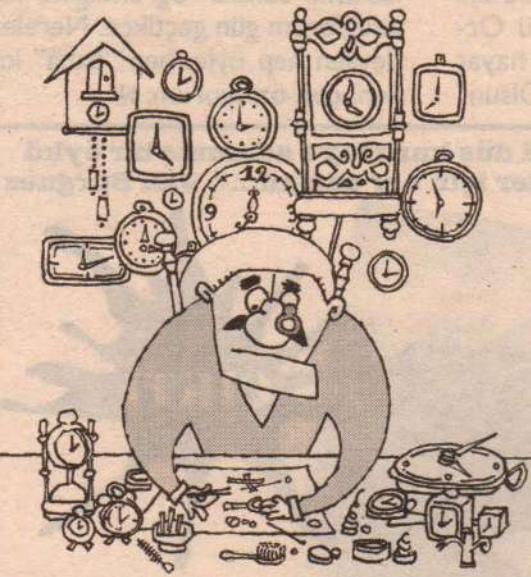
AİLE ÇAY BAHÇESİ Levent Gönenc

Saat

Günün hangi saati olduğunu göstermeye yarayan alet.

Einstein'a göre mutlak bir zaman kavramından söz edilemez; zaman, mekan ve hızla göre değişir. Yani herkesin akrebi-yelkovanı kendine döner...

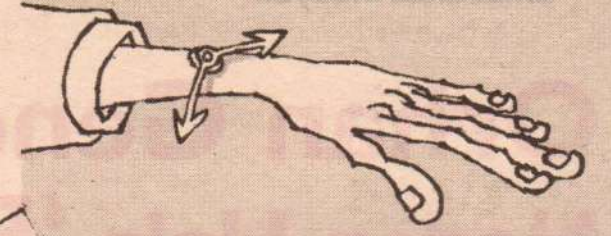

Bizim mahalledeki pasaja bir saat tamircisi taşınmıştı. Onu izlemek en büyük eğlencelerimden biriydi. Aslında kaba-saba, sakar bir adamdı ama masasının başına geçip saatlerin o sırca evrenine girdiğinde incilir, dikkat kesilir, bambaşka bir adam olurdu.

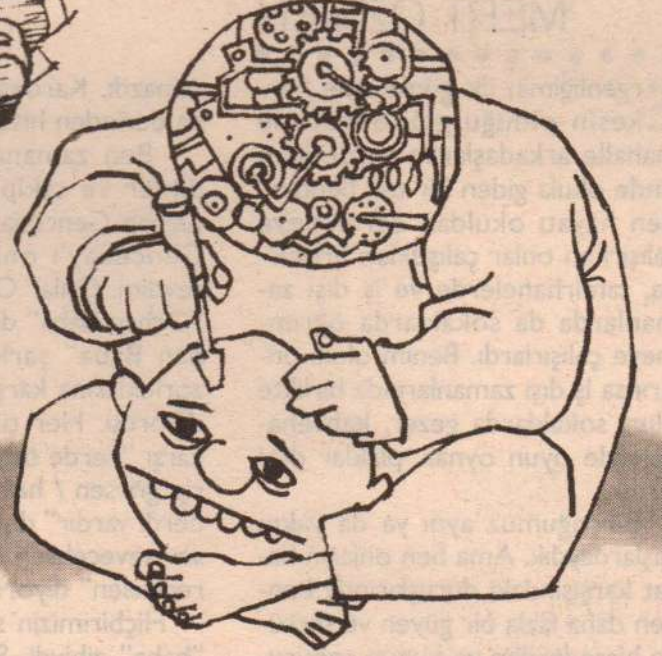
Yoksul takım saat kullanmaz; kentin bütün saat kuleleri onlarındır.

İki savaş gördü bu kent,
İki büyük felaket...
Evler, okullar, hastaneler yıkıldı,
Yollar eridi...
Bir tek bu saat kulesi
Kaldı ayakta.
Tıkırdamakta hala kararlılıkla
İnsanlara inat...

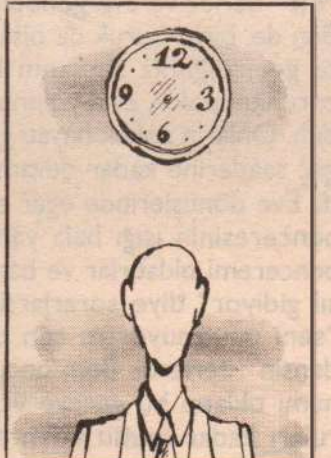
Teknoloji ilerledikçe saatler küçülüyor ve inceliyor. Sonu nereye varır bilinmez.

Eskiden dijital saatler bu kadar yaygın değildi, mekanik saatler vardı. Mekanik saatleri kurcalamak ise ayrı bir keyifti. Yaylar, dişliler, vidalar ortaya saçıldıkça bu yasak eylem bir şölene dönüşürdü. Pek çok kişi mekanik becerisini bozduğu saatlere borçludur. Şimdi dijital saatler yaygınlaştı, saat kurcalamanın da eski tadı yok.

Küçükken fosforlu bir saatim vardı. Geceleri yorganımın altına girer dakikalarca akreple yelkovanın birbirini kovalamasını izlerdim. Zaman bir fener alayı gibi gözlerimin önünden geçer giderdi.

Susan Sontag yeni kitabı **Başkalarının Acısına Bakmak**'ta savaş fotoğraflarını sorguluyor ve soruyor: Savaşın ve dehşetin yüzünü sergileyen fotoğraflara bakmaya ne kadar dayanabilirsiniz?

Fotoğraflar Savaş Merhamet

Başkalarının Acısına Bakmak'taki görüntülerden konuşalım. Bizim gördüğümüz ve sizin hakkında yazdığınız görüntüler niçin **savaşı durduramıyor?**

- Görüntülerin savaşı durdurabileceğini düşünüyorum çünkü görüntüler çekildikleri andaki her şeyi her yönüyle anlatamazlar. Genel olarak sizi savaştan iğrendirirler ama, savaşların hangisinin dövmeye değer olabileceğini veya hangisini mümkün olduğunca çabuk sonlandırmanız gerektiğini, politik, ahlaki veya bilgili olmanız gerektiğini anlatmazlar. İşte bu nedenle görüntülere eşlik eden kelimelere ihtiyacınız var. Resimler belirgin bir mesaj vermiyorlar. Savaşın ne kadar korkunç olduğunu anlatıyorlar fakat savaşın neden yanlış olduğunu anlamamıza yardım etmiyorlar.

Bazıları sadece "hey, savaş cehennemdir" diyecekler. Bunu bilmiyor muydunuz. Büyüyün artık. Kimsenin öldürülmediği bir savaşın gü-

zel bir eylem olduğunu mu düşünüyorsunuz?

- Tabii ki savaş cehennemdir. Resimler bize savaşı durduramızı söylemezler. İşte bunun için bu ülkede artık sahip olamadığımız iki partili sisteme ve görüş alışverişine ihtiyacımız var. Bu kitap savaşın korkunçluğunu bunu yansıtabilen ya da yansıtamayan görüntülerle anlamaya çalışıyor. **Bütünü değil de onun sadece bir kısmını yansıtan görüntüler derken neyi kastediyorsunuz?**

- Olayları görüntüler aracılığıyla izlediğinizde, o görüntüler sizin her bakımdan güvende olduğunuzu söylerler. Çünkü sadece izlersiniz, burdasınız, orda değilsinizdir ve masumsunuzdur. Ne öldürülecek ne de ateş edeceksinizdir. Bir seyirci olursunuz. Bu, zarar görmeyeceğiniz hissini doğrular. Fakat insanlar ekrana sadece bir gösteri gibi bakmazlar. Baktıkları aynı zamanda feci bir şeydir. Gerçekten korkunçtur. Ve ardından kanalı değiştirirler.

Sadık bir okuru olarak her sabah New York Times'ın 'Savaşın Uluslar' bölümünü açtığımda çocuklarına sarılan Iraklı anneleri, bombardımanları, ölü Amerikan askerlerinin ve yıkılan evlerin o inanılmaz renkli fotoğraflarını görüyorum. Ve günden güne, onların ordayken bizim burda ve güvende olmamızın olağanüstü bir şey olduğunu düşünüyorum. İşte **alışmaya**

başladığımız şey bu.

Kişiyi harekete geçirmeyen fotoğrafların cansız, duygusuz bir nesneye dönüştüğünü yazmışsınız. Bu tür fotoğraflar karşısında ne yapmalıyız?

- Politikayı günlük hayatımıza nasıl taşıyoruz? Bütün mesele bu. Destekleyen ve razı olan vatandaşlar olmamız gerektiğinin anlatıldığı politik bir anlayışımız var. Bana kalırsa bu hiç tekin olmayan bir slogan.

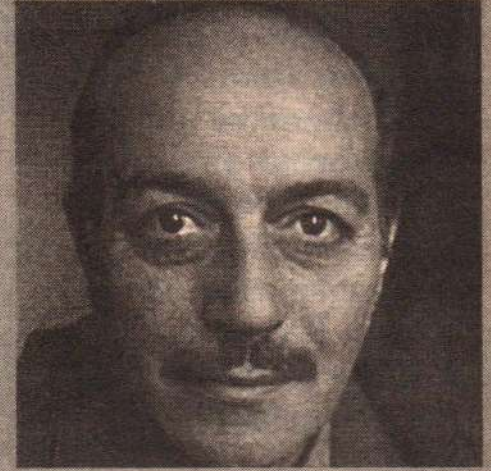
Amerika'da vatanseverlik konusunda bir fikir birliği oluşturma yolunda büyük bir eğilim var...

- Kesinlikle. Eğer vatanseverseniz, hükümetle aynı fikirde olmak zorundasınız. Ben de vatanseverim, en azından bu savaş destekleyen herhangi biri kadar. Çünkü savaşa karşı çıkarak da ülkemizin çıkarlarını düşünebilirim.

Acımanın güvenilmez olduğunu ve harekete dönüşmesi gerektiğini aksi taktirde kayıtsız, sinik sıkıcı bir duygu olacağını yazmışsınız. Siz acıma duygunuzla ne yapıyorsunuz?

- Ben bir vaizim. Çok konuşuyorum, yazıyorum, ahlaki eyleme inanıyorum. Ağzım ve klavyem nerdeyse yaşamımı oraya koyma ihtiyacını hissediyorum. İnandığımı söylediğim şeyler üzerine harekete geçmeliyim. Eğer harekete geçmezsem acımam hiçbir işe yaramaz. **İ**

Başkalarının Acısına Bakmak,
Susan Sontag, Çeviren: Osman Akınhay, Agora Kitaplığı,
Röportaj: Bill Moyers
www.pbs.org

2004 CEMAL SÜREYA ÖDÜLLERİ

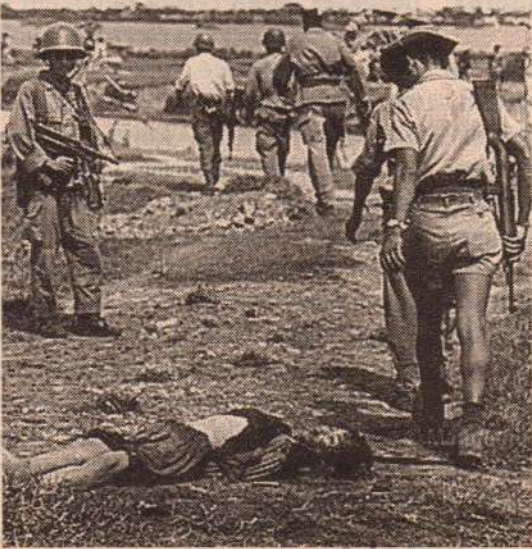
Şiir / Deneme

9 Ocak 1990'da yitirdiğimiz Cemal Süreya anısına, 1991 - 2001 yılları arasında verilen ödüllere, üç yıllık bir aradan sonra yeniden devam edilecek. Bu kez, Cemal Süreya Kültür Sanat Derneği tarafından düzenlenen yarışma, 2004'ten başlayarak geleneksel hale dönüştürülecek. Herkese açık ve yaş sınırı olmayan ödülde, Cemal Süreya'nın sanat anlayışı çerçevesinde, başarılı ve usta işi yapıtları destekleme, yeni imzaları yüreklendirme amaçlanıyor.

- 1- 2004 Cemal Süreya Ödülleri Şiir ve Deneme dallarında verilecektir.
- 2- 15 Ekim 2003 - 15 Ekim 2004 tarihleri arasında yayımlanmış Şiir ve Deneme kitapları ile, kitap bütünlüğü taşıyan şiir dosyaları ödüle aday olabilir, aday gösterilebilir.
- 3- Ödüle katılacak Şiir ve Deneme kitapları ile Şiir dosyaları altı nüsha olarak gönderilmesi gerekmektedir. Başvurular: "Cemal Süreya Kültür Sanat Derneği, Caferağa Mah. Moda Sabit Pazarı, No: 31 Kadıköy-İstanbul" adresine elden yapılacağı gibi; posta, kargo ve kurye hizmetleriyle de yapılabilecektir.
- 4- Ödül, Şiir Kitabı, Yayımlanmamış Şiir Kitabı ve Deneme Kitabı olarak ayrı ayrı tek yapıta verilir.
- 5- Dernek Yönetim Kurulu üyeleri ödüle katılamazlar, jüri üyesi olamazlar.
- 6- Jüriler, ödüle katılan ya da aday gösterilen yapıtlar arasında ödüle değer yapıt bulamazlarsa o yıl için ödül verilmez.
- 7- Dernek, ödül kazanan Yayımlanmamış Şiir Kitabı'nın yayımlanmasına yardımcı olmayı, ödüllendirilen Deneme kitabının bir bölümünü "Cemal Süreya'dan Sonra" kitabında değerlendirmeyi taahhüt eder.
- 8- Son kitap ve dosya teslim tarihi 15 Ekim 2004 Cuma günü, saat 17.00'dir. Postadaki gecikmeler dikkate alınmaz.
- 9- Ödüller, Aralık ayı sonunda ödül kazananlara bildirilir. Aynı günlerde görsel ve işitsel medya aracılığıyla ilgililere duyurulur. Cemal Süreya'nın ölüm yıldönümü olan 9 Ocak'ta (2005) açıklanan ödüller bir törenle sahiplerine verilir.
- 10- 2004 Cemal Süreya Ödülleri Jürisi şöyledir. (Alfabetik sırayla):
Şiir: Egemen Berköz, Veysel Çolak, Refik Durbaş, Ahmet Erhan, Gülseli İnal
Deneme: Bedrettin Aykın, Aydın Hatipoğlu, Mustafa Öneş, Mehmet Zaman Sağcıoğlu, Necati Tosuner

Bilgi için: 0216 330 61 21

Kitap ve Dosya Teslim Adresi: Cemal Süreya Kültür Sanat Derneği, Caferağa Mah. Moda Sabit Pazarı No: 31 Kadıköy - İstanbul

Uzun Harmanlarda Bir Davetsiz Misafir, Kaptanın Teknesi, Geber Anne ve Lucky romanlarının yazarı, aynı zamanda Polis Akademisi Hentbol Takımı'nın antrenörü Sezgin Kaymaz edebiyat ve hentbol dünyasını Hayvan'a anlattı.

Başı Sonu Belli Bir Romanı Yazamam

EMRAH SERBES

••••• İlk romanınız olan **Uzun Harmanlarda Bir Davetsiz Misafir**'in yayımlanış serüveni bir hayli ilginç. İsterseniz ondan başlayalım.

- Roman yazmaya 1995 yılında başladım, 1997'de ilk kitabım çıktı. Süreci tam olarak özetler mi bilmiyorum ama yazmaya birdenbire başladım diyebilirim. Oturdum daktilonun başına ve yazmaya başladım, komşularla papaz oldum o dönem, çünkü henüz bilgisayarım yoktu. Sonra yazdıklarımı beğenen bir arkadaşım bana ha-

ber vermeden İletişim Yayınları'na götürmüş dosyayı. Onlar da yayımlamak istemişler ama ben o dönemde Genç Milli Hentbol takımıyla yurtdışında kampta olduğum için bana ulaşamamışlar. Zaten takma isim kullanmıştım, benim kim olduğumu da bilmiyorlardı. Dosyayı yayınevine götüren arkadaşın da Ankara'dan İstanbul'a tayini çıktığı için, ona da ulaşamamışlar. Ellerinde basmak istedikleri bir roman var ama ortada ne romanın yazarı var ne de romanı onlara ulaştıran kişi. Sonrası tesadüf işte. İstanbul'a giden arkadaşın Cumhuriyet gazetesinde edebiyatla ilgili olmayan bir röportajı çıkıyor bir gün. Tanıl Bora gazetesini okuyor ve ben bu ismi bir yerden tanıyorum diye düşünüyor. Cumhuriyet gazetesi aracılığıyla o kişiye ulaşıyorlar, oradan da bana. Bu tesadüf olmasaydı belki de şimdi yedi sekiz tane roman önümde duracaktı ve beni kimse tanımayacaktı.

Yani romanlarınızı yayımlansın diye yazmadığınızı söyleyebilir miyiz?

- Evet, biri beğensin diye bir şey yaptığım anda onu ağzıma yüzüme bulaştırırım. Yazma sürecimde de bu duygu egemendir. Kurgu oluşturur sam yazamam. Canım roman yaz-

mak istediğinde, gidiyorsa yazarım. Sonunu bildiğim bir filmi seyretmediğim gibi, sonunu bildiğim bir şeyi de yazamam. Sonraki sayfada ne olacağını merak edersem yazarım. Başı sonu belli şeyler sıkar beni.

Yani okurun okurken aldığı tadı yazarken almak.

- Evet ama bu, yazdığım karakterlerin kurgusuz olmalarından ötürü akla mantığa aykırı hareketler yaptıkları anlamına gelmez. Planlanmamış olsa da karakter kendi mantığının dışına çıkmaz. Eğer çıkarsa, onun da bir sebebi vardır ve ilerleyen sayfalarda mutlaka o sebebi bulurum. Zaten yazdığım kişiler, günlük yaşamda benzerleri olan harmanlanmış tipler. Taksici Osman diye bir cümleye başladığım zaman kafamda bir taksici Osman imgesi beliriyor. Bindığım taksilerden birinin şoförüdür, diye düşünüyorum, onun ailesini aklıma getirmeye çalışıyorum. Bir bakıma, yazdığım taksici Osman için, tanıdığım taksicilerin ortalamasıdır diyebiliriz.

Örnek aldığınız, usta bildiğiniz yazarlar kimler?

- Açıkçası farkında değilim. O da taksici Osman gibi. Benim ustam, okuduğum yazarların ortalamasıdır diyebiliriz. Okurken de yazarken kullandığım yöntemi kullanıyorum, hoşuma giderse devam ederim, gitmezse bırakırım.

Romanlarınızda mizah öğesinin ön planda olduğunu görüyoruz.

- Herhalde yaşamımla ilgili bir şey. Başkasının çok içerlediği bir şey bana çok komik geliyor mesela, ya da tam tersi. Örneğin bir insanın ağlaması komik değildir ama, Lucky

romanında taksici Ender ağlarken komik geliyor. Yazarken sık sık fark ediyorum; okurla karşılıklı oturmuş da konuşuyormuşum gibi, hani insan karşılıklı konuşurken birbirinin dizine dokunur ya, öyle hareketler yaparken yakalıyorum kendimi. Mizah öğesi ön planda diyorsanız, nedenlerinden biri de bu olabilir.

Gelelim size en sık sorulan soruya; hentbol ve edebiyat, ikisini bir arada nasıl yürütüyorsunuz?

- Hentbolü biraz daha amatör bir ruhla yapıyorsanız, yazarlığı besliyor. Örneğin Ankaragücü takımını çalıştırırken böyleydi. Bir hentbol okulu gibi çalışıyorduk orada. Kadromuz çok gençti ve kazanıp kaybetmekten ziyade, çocukların bireysel gelişimiyle ilgileniyorduk. Ortam böyle olunca, eve daha huzurlu geliyordum ve daha insani, daha güzel hayaller kurabiliyordum. Ama mesela şimdi Polis Akademisi'nde çok profesyoneliz. Yarınki maçı ya kazanacaksın ya da kaybedeceksin. İnsan odaklı olmaktan çıkıp, bu hayhuyun kazanma itiş kakışının içine girince, eve geldiğin zaman ister istemez tükeniyorsun ve bilgisayarın başına keyifle oturup, bir uzun yol şoförü gibi yazayım diyemiyorsun. Vaktini takımın taktik konseptini düzenlemek, geçen haftadan dersler çıkarmak gibi profesyonel parametreler üzerinde harcayınca beynin tükeniyor. Son birkaç senede kafam öyle karışmış ki iki tane bitmiş romanımı bilgisayara kaptırdım. İstatistikler, hentbol programları derken kendi hatam yüzünden yazdığım romanları sildim.

Şu an hentboldeki durumu-

Sen benim kitabımı beş yüz adet basarsan, ben de sana kitap yazmam derim. Zira ben beş yüz tane eşe dosta, yazdıklarımı bilgisayarla gönderirim zaten, o zaman yayınevine ne gerek var. Kıcı kırık bir korsancı bile üç bin beş bin tane basıp Kızılay'ın ara sokaklarında satabiliyorsa, beş yüz adet kitap basan yayınevleri ben sektörüm diye dolaşmasın ortalıkta. Bugün Hentbol Federasyonunun seyirci gelmiyor diye ağlamaya hakkı yoksa, yayınevlerinin de kitap satamıyoruz diye ağlamaya hakkı yok.

- Bence yok. Amerikan halkı çok kültürlü olduğu için mi Stephan King bir milyon satıyor. Sporda fa-sit daire denen bir şey vardır, yani kısır döngü. Sporcu sakatlanmalarında vücudun bir yerinde spazm olur, sporcu ağrıyan yere yüklenmemek için sağlam yere aşırı yüklenir ve orada da spazm başlar. İki spazm başka yeri tetikler ve bu böyle bir kısır döngü şeklinde devam eder. Edebiyatta da böyle. Sen benim kitabımı beş yüz adet basarsan, ben de sana kitap yazmam derim. Zira ben beş yüz tane eşe dostta, yazdıklarımı bilgisayarla gönderirim zaten, o zaman yayınevine ne gerek var. Bir ara espri yapılıyordu, ‘Korsana düştüyse iyi kitaptır’ diye. Kıçı kırık bir korsancı bile üç bin beş bin tane basıp Kızılay’ın ara sokaklarında satabiliyorsa, beş yüz adet kitap basan yayinevleri ben sektörüm diye dolaşmasın ortalıkta. Bugün Hentbol Federasyonunun seyirci gelmiyor diye ağlamaya hakkı yoksa, yayinevlerinin de kitap satamıyoruz diye ağlamaya hakkı yok. H

FENGELLI IGNA

Esen Demirci

Hani herkesin hayatında
minik ayrıntılar, hatta
ayrıntıcıklar vardır ya...
Anı olmak için fazla kü-
şüklerdir, hatırlanmak
için gereksiz ama var-
dırlar işte.. Sizinle bera-
ber büyürler ve aslında
gerçek siz onlardır.
Ayrıntılarda gizlidürler
ve onları hatırlamak
mutlu eder sizi..
Evet eder.. Hatırlayın
o küçük ayrıntıları!
Ben hatırlıyordum mesela
bi sürü şey.. Bakınız..

İlk içtiğim sigarayı
hatırlıyorum.. Bı da-
ha hiç içmemeye karar
vermiştim sayesinde..
İyi oldu. **İYİ BÜ NE**

Baharda yemyeşil çi-
menlere uzanıp
müzik dinlediğimde
gördüğüm görüntü-
yü hatırlıyorum... 3

Bir gece boyunca ya-
nimda hiril hiril uy-
yan minik kediyi ha-
tırliyorum. "Bi baca-
ji sakatti..."

Gacukkan dandurma
kutusuna deldurdugum
rengarenk boya kalemlerini
hatırlıyordum... Mini-
cik olana kadar saklar-
dım...

Yanmış kibrit göple-
rine bayıldığımı na-
tırıyorum. "Gök es-
tetiklerdi bence." Halâ
öyleler..

Küçük bi. arabaya
7 kişi sığış son hız
gittiğimizi hatırlıyorum
Debrisyaj teli kopmuştu..

İstediğim kırmızı CC29
gibi kalanı çevirmeli
telefonumuzu hatırl
lıyorum.. Ömer bir
püsküydü -

Yaz geceleri camdan kedilere kaşar peyniri attığımi hatırlıyorum.. Her gece alışkanlık olmuştur..

Kafein krizine girdiğim
gün, içtiğim kahvenin
tatını hatırlıyorum...
Çok şekerliydi... S

İlk aklı geldiğim çocuğun bisikletini hatırlıyorum... Dünyanın en güzel bisikletiydi...

"Ziyaretçiler" dizisini
hatırlıyorum...
Hiç kagırmazdım.

Küçükken geceleri bakınca
korkudan uyuyamadığım
mandal torbasını hatırlıyo-
rum... Camin kenarında
sırıttırdı...

Yılın ilk karpuzunu
her görüşümde ya-
şadığım mutluluğu
hatırlıyorum...

İlk okuduğum kitabı
hatırlıyorum.. Babam
hediye etmişti...

"Ve bunun gibi
daha ki sürü sey
vardır hayatta...
Tavsiye ederim ki
küçük ayrıntılarınızı
sakın unutmayınız..
Bu ayki köşemizin
de burada sonuna
mi geldik ne?..
O zaman üç elma
düşmüş gökten,
bi tanesini yemiş
bile Esen..."

Yanlış Anlamayın Katılaştan Yer Yanlış

PINAR SEZER

Neden erkekler yatakta orospu isterler bilir misiniz, çünkü orospunun onaylamasının hazzı daha büyüktür de ondan; birçok erkekle yatmıştır ama o erkek gibisini görmemiştir. İlginç ve de komik şu erkekler...

Ben bir kadını ve kadınca yazacağım. Seçim yapan kadınlardanım; hani istediği erkeği yatağa atarlardan. Tüm ilişkiler sonunda yatağa bağlanmıyor mu? Kadınsan seni gördüğü anda erkek, kırmızı çarşafın ipeksi tenindeki duruşunun hayaline kapılmıştır bile; burada önemli olan kadının ne istediğini bilmesi. İşte kadınlar size önemli bir tüyo. Kadınsan şanslısın kadınlığınızı sevin. Kadınlığımı seviyorum ve ne istediğimi biliyorum. Size çok şey borçluyum erkekler... Beyaz dar bir pantolondan, rujdan ve göz süzmekten başka cinsel eğilimi olmayan bir kızdım. Beni sen keşfettin; oysa ben kendimi yeni keşfediyordum. Her sefer başka imajla çıktın karşıma. Bazen söz verdim kendime, inanmayacağım, ben bu işi biliyorum aynı şeyler yaşanacak, sonra dönücem bakıcam kimse kalmamış arkamda. Eee ama ben siper ediyordum göğsümü senin için, sen nerenle kalkan oluşturdu bana!

Çok çeşit erkek var ama onları tanımlamaya kalktığımda hepsinin ilk birlikte olduğum erkeğin aynısı olduğunu gördüm. Bahriyelim aşkın gözü bile çakır olmuştu. Onu görünce yelkenlerim suya düşer, her zaman sarf ettiğim esrarengiz kelimeler kanat takıp yok olurdu. Çakır gözlerine kilitlendim mi ne söylediğini anlamazdım bile; anladığımda kendimi yatak odasından yarı soyunuk kaçarken buldum. Ertesi günü suçluluk kefesinde kendime yer bulmuştum bile; karşımda durmuş akşam ki zaferini kutlarken o, sinmiş bir köşeye bana olan aşkını söyleyip kurtarmasını bekledim beni çaresizlikten. Ama o sade hükümdarlığını ilan etmekle yetindi. Tabii hiçbir tecrübesi olmayan ben parmağını oynatmasını bekledim zamanın içinde. Tek yaptığım onu onaylamak olmuştu çünkü o bunu istedi benden; yatakta onayla, en son repliği dön arkana olurdu her zaman, ben ne olduğunu anlamadan hayvani sesler çıkartır sonra da onun gözüne bakıp mükemmel bir erkek olduğunu söylememi isterdi. Bir dakika, ya

ben... Pöf kimin umurunda, kurulmuş bir bebek gibi erkeği onaylamakla meşgul olmalıyım. Neden erkekler yatakta orospu isterler bilir misiniz, çünkü orospunun onaylamasının hazzı daha büyüktür de ondan; birçok erkekle yatmıştır ama o erkek gibisini görmemiştir. İlginç ve de komik şu erkekler... Tabii şu an öyle geliyor. Neyse ben yapmış olduğum jimlastik hareketlerinin kârıyla kalkar giderdim yanından o ise boşalmanın tadıyla en rahat pozisyonunu alır uykusuna daldı. Bana ilk işlediği şey bir kadının nasıl olması gerektiği oldu. "Kadın dediğin yatakta orospu, evde hizmetçi, sokakta hanımefendi olur." Yok ya var mı öyle dava beyler! Senin baban yakışıklı mı? Boş ver yakışıklılığı da iyi işler mi?

Erkek arkadaşlarının yanında yaptığı o garip üsluplu konuşmalar? Zaten çoğunu anlamazdım! Anladığımda bu kadın benim, onunla istediğimi yaparım, beni çok tahrik ediyor, cinsel sorun yok, bu işi ben öğrettim ona... Eee bunun da tadı başka canım. Yok canım yeni bir talebede fena olmaz... benim gönlüm geniş! Bu sözcükler arasında en sevdiğim pozisyonundan tutun da kapıda beni nasıl sıkıştırıp soyduğuna kadar hiçbir açık vermeden başarısının önemini öve öve... Bence zavallı bir Kafka (böcek) gibi anlatır. Çevresindekiler de yanındaki hatun olan beni, hayallerinde canlandırarak o geceki mastürbasyonlarını yaparlar. Vay be bana mini etek giyemezsin diyen adama bakın... Pardon o bir erkek, erkeğim.

Kız arkadaşlarımın yanında da yine kendinden emin tavırla hükümdarlığını ilan ederek kurulur harem ağası gibi baş köşeye. Bu seferde koz ben, eğer onun istediği gibi davranırsa kızlar, ben onlarla arkadaş olarak kalabilirim ama harem ağalığını kabul etmezlerse, ilişkilerimi kesmem için emir verilir. Bu arada vaziyete uydurulan kılıf ise benim çok özel olduğumdur. Nedense kızlar dünden razı, adamın haremine katılabilirler ve bir süre sonra aldatıldığını anlayan ben,

bende kalan tişörtüne akan salyaları mı sile sile kaybolurum zaman içinde.

Bu çakır gözlü bahriyeliyle, dar beyaz pantolon ve rujla boyanmış dudakların hikayesiydi. Sonraki aşklarına bakıyorum da ayırabileceğim hiçbir erkek çıkmadı karşıma. Kimler geldi kimler geçti ama hepsi senin gibiydi! Yaşadıkça erkeklerin zaaflarını kullanmayı öğreniyorum. Zaten onlar bana talebe cemiyetinin sükseli hatunu olarak bakıyorlar, ben de ilgimi istediğim kadar istediğim erkeğe vermeyi öğrendim. Sorun; aşkın, ölmek üzere olan kimsenin "son iyilik durumu" olduğunu düşünmem.

Bütün etiketlerin yapışkanları var da bizimki çamsakızından nedense çobanlara acayip çekici gelirim. Yok canım çobanları aşağılamaya çalıştığım falan değil şu çam sakızı çoban armağanı malağına bağlamış, beni ilahileştirip kafeslemeye çalışanlar için kullanıyorum. Şık garsonların ve güzel kadınların olduğu yerde ısmarlanan iki kadeh şarabın ardından kahve bahanesiyle şairane üsluplar kullanılarak eve yerleşip hükümdarlıklarını ilan eden erkekler size söylüyorum. Bunun da yolu bahriyeliden, ben anladım. Tabii anlamamın faturasını mad-diyattan bir sene, maneviyattansa yeni ödedim.

Bir süre yaşamda aşk var diye dolanıp duruyorsun, bir kapıyı çalıyor-sun "fitre almaya geldim, zarfa konulan aşkınıza ihtiyacım var, bakın bu da yeşil kartım". Siz hükümdarı onayladığınız sürece zarfları alırsınız zaten. Hele bir de taçlandırılmış bir kadını varsa adamın, işte haremın incisi olarak yerleşirsiniz onun kalbine. Büyüyünce ben de öyle yaptım "inci kadın" oldum. Esas kadın olan "ana kraliçe" beni hiç ilgilendirmedi başta. Onun da benim ne iş yaptığımla ilgilendiği yoktu zaten. Çünkü erkek ona "aha sana taç takıyorum bundan böyle sen benim esas kadınımsın" demişti bir kere... Ana kraliçe mutlu, gururlu "merhaba, ben esas kadın", ben de inci cariyeye! Bir süre beni yutan zamanın kölesi oldum. Görevim bekle-

mekti; beklerken guguklu saati sürekli taciz ettiğimi fark ettim. Harem ağasının canı beni çekecek de gelecek, guguklu saatte benim tacizlerimden kurtulacaktı. Geldi çok kere inci cariyesinin yanına, her gelişi biraz daha yalnızlığa sürükledi beni. Bir gün guguklu saatimin sesinin çıkmadığını fark ettim! İşte o an kendimi Etiler'de bir barda buldum.

Ardı sıra bahriyelinin versiyonları kovaladı peşimi. İlk yanıma yanaştan da benim inci cariyesi olmamı istedi. Komik deme! Sonrası daha komik; gerçekten de onun da inci cariyesi oldum. Aklınızdan geçeni biliyorum da bunun talebini sonradan öğrendim. Adamın evine hiç uğramamak gibi takıntıları varmış. Arkadaşlık dostluk derken üç kadeh kolalı rakı ardından acılı dürrümlü paketlenmiş şiir, çok yol katetmiş ama bu yollarda çok darbeler yemiş acıların adamı... Artık tek istediği ona destek olacak sevgi dolu bir kadın! Benim gibi yetiştirilmiş onay yetisi yüksek, erkeğinin ayak tırnaklarını keserek ona masajlar yapacak, her an davetkar geysa ruhlu kadına söylenecek laf mıydı bu yani! Yaşanmışlıktan sonra adamın inci cariyesi olduğumu öğrendim.

Tabii yeni bir guguklu saat alıp takmıştım bile duvara, ama hayata karşı yenilmemek için anlamsız bir savaşa girmiştim. Bu seferki de esas kadına uğramıyor ama sabaha karşı otele gider gibi dayanıyordu kapıya. Bahanede işleri oluyordu her zaman. Bazen soluk almak için bara götürürdü beni ama o benimi götürür yoksa ben mi onu! Anlayacağınız cebimde büyük bir açıkla kalakaldım ortada. Daha doğrusu şu bahriyeli misali davranışlarına daha fazla dayanamadım.

Gemilerde talim var bahriyeli yarım var, o da gitti tez elden...

Kaç guguklu saati taciz ettiniz kadınlar?

Peki ya siz erkekler, kaç gülün zaafından yararlandınız? H

pinar.sezer@mynet.com

Reklamlar aşkınıza aşk katar. Sağlıklı gülüşler için alışverişte en hesaplı biziz. Sen yeter ki kendini tam taraftar gibi hisset. Aslında bu sene iri gözler moda. İstenmeyen tüylere bitkisel çözümler de var. Hem sevdiğiniz rengi bulunca ışıltısını uzun süre yatak odanızda hissetmek istemez misiniz? Aşkınınız adını unutabilirsiniz, ama tadını asla.

Hayalleriniz Güvence Altında

ALP BUĞDAYCI

Reklamları ne durdurabilir ve hangi av Ronun elinden kurtulabilir? Ruhunuz bunaldıkça reklam seyrederek hiç durmadan aldınız. Aksıncaya, tiksincaya kadar. Attınız. Ödeyemediğinizde taksit atlattınız.

Kirlenmek güzeldir, istediğiniz kadar kirlenebilirsiniz, dilediğiniz kötülüğü eyleyebilirsiniz; reklam mesajlarıyla yıkandı beyniniz, serbestsiniz. Zenginliğin, gücün, şöretin, bol seksin ve limitsiz eğlencenin rüyasını görmeyi asla ihmal etmeyiniz. İstikbal markasında yaşanacak çok güzel ortamlar var ama dur; define kazma kürekle değil dedektörle aranır.

Parıl parıl ambalajlı sağlıksız ürünlerimizi yiyerek büyürkenki mongol semirmenin tadını çıkarmayı unutmayınız. Kat kat vörd-puan biriktirebilmek için biraz daha manyaklaşmalı, sütün o doğadan gelen lezzetle hazırlanmış hormonlu yoğurtlardan yemelisiniz. Ne tür bir erkek, kaç model bir kadın olacağınızı anlayabilmek için önce üzerinize bir dünya markası kovboy pantolonu ya da esvap geçirmeli, paçavralaşmış canınıza reklamlarla bir tatlı huzur aramalısınız.

Marka - İnsan

Gizli gizli seyredilen favori minik eğlenceleriniz reklâm filmlerindeki mallardan mahrumsanız mutsuzsunuz, marka-insan olma yolunda yeterince ilerleyememişsiniz. Henüz canınızın çektiğini alma ve dilediğiniz zaman fırlatıp atma özgürlüğüne sahip değilsiniz, damardan giren reklamlardaki seviyeyi yakalayamamışsınız. Tüketerek özünüze rahatlatırken yapıtaşlarını olumlayarak sistemi yeniden üretmek için can atıyorsunuz; nuz, nuz, nuz. Merak etmeyin, raf ömrünüzü doldurmadıysanız ruhsal çöküntü sırası elbette bir gün size de gelecek.

Çamaşırlarınızı temizlerken aynı zamanda koruyan beyazlatıcı deterjanlarla beyninizi ütülediler, ruhunuzu dümdüzleştirdiler. Yokuş aşağı giden bu kamyonu durdurabilmek ya da hareket halindeyken atlayabilmek için gerçekten sıkı ve sağlam bir nedeniniz olmalı. Yoksa ekonomik olmanın katı, sıvı ve gaz hâllerini yakalayamazsınız. Paranın satın alamayacağı hayaller vardır, geri kalanlar için herhangi bir kredi kartı edinmeniz yeterli.

Gülen insanlara bir bakın, bazı yumurtaların çift sarılı olduğunu göreceksi-

niz. Kudretiyle ezen mallar dünyasında gücü olmayan bir hiçtir. İçinizdeki çocuğu uyandırın ve bilin ki paylaşılan tüm duygular yeni yılda daha da artacak. Büyüyük israf ve başboşluk döneminde ipeksi bir mutluluk için zor lekelerle savaştığınızı da hep hatırd tutunuz.

Ana Rahmi

Hatırlamalıyız ki, Türkiye yatırım yapıyor, yaşasın yatırım. Aile boyu avantajlarımızı kaçırmamanız için ana rahmi kadar sıcak şov-rum'larımıza bekliyoruz. Önce iyi bir otomobil şart. Herkesin hayatında ulaşmak istediği güç, stil, performans ve konfor vardır. Meselâ, kış şart-

larında üstün yol tutuş için ne gerekir? Çok daha yumuşak bir sürüş için bir kelim yeter sevgilim mi?

Kahveniz, kolanız, cipsiniz hazırsa dizinin en tatlı bölümü başlıyor: küçük sır, büyük lezzet. Ete kemiğe büründürülmüş reklâm kahramanlarının arasında, cep telefonu sürekli kendini çek. Çek. Çek. Çek. Çek. Atıştır. Görüntü seni yutsun. Açlığını yatıştır. Derin düşün, güce sahip ol. Sinir hücrelerinin akıl sağlığına dikkat et.

Reklamlar aşkınıza aşk katar. Sağlıklı gülüşler için alışverişte en hesaplı biziz. Sen yeter ki kendini tam taraftar gibi hisset. Aslında bu sene iri gözler moda. İstenmeyen tüylere bitkisel çözümler de var. Hem sevdiğiniz rengi bulunca ışıltısını uzun süre yatak odanızda hissetmek istemez misiniz? Aşkınınız adını unutabilirsiniz, ama tadını asla.

Klip - Bedenler

Hu huuu, her nesilden erkeğin değişmez kuralını bilene var mı? Yenilenen

tırış serisi, erkek adama hikâye gerisi. Kim korkar depresyondan ki? Erkek - Adam reklam estetiğiyle sırtırırken aniden bunalıma girerse ilacı balık, ton ton ton: A sınıfı enerji. Doğru kullanıldığında çok kazandırır.

Cildiniz sarkarsa olduğunuzdan daha yaşlı görünebilirsiniz. Ruhunuza doğanın saf güzelliğini katmak ve ultra yüksek performans "klip-beden" için suya veren kuruluşun akıllı yıkama sistemlerini tercih ediniz; en yeni beyin yıkama teknolojileri piyasaya çıktı.

Aman diyoruz, karın bölgenizdeki yağlarınıza dikkat ederken, dün-bugün-yarın için pırlanta gerektiğini unutmayın.

Benliğiniz için endişelenmeye gerek yok. İyi bir tartıya ihtiyaç duyarken çakar çakmaz çakan çakmak sizi her dem ışıltılı tutacak: "Ateş seni çağırıyoroo." Hamburger kebabı ikram ediliyormuş. Koş. Alışveriş merkezleri kâbusun olsun: Siparişiniz lütfen.

His ve Irz

Soğan-sarımsak yediniz, kötü adamlarla sigara içtiniz, pis pis kokunuz. Pilavda hangi margarini kullandığınız da tabii ki çok önemli. Ama acaba hislerinizin ırzına geçilmeden önce ağız kokularına karşı etkili çözüm istemez miydiniz?

Mutfaklarımıza giren yiyecek-icecekler sağlıklı mı? diye, DAN ya da DONNG ses efektini kullanarak sormalıyız elbette: Besinlerimize yabancı ideolojiler karıştırarak yarınımızın güvencesi çocuklarımızın hormonlarıyla oynayanlar kim? Soruşturmacı gazeteciliğin amiral gemileri ya da gerçeklerin er meydanları, halk sağlığıyla dalga geçen bu vicdansızlarla canilere DUR demeyi vazife telakki ediyor.

Her zaman taklitçiler olmuştur ve tüketen bu oburlar insanlığa düşmandırlar. Hiçbir nesne gerçeği kadar mükemmel değilse dünyanın merkezi neresidir? Bizim için sizsiniz, bize gelin biz sizin yuvanızı yaparız: hayalleriniz güvence altında.

Aslında tek bir sorun var: Nasıl bir emeklilik bekliyor sizi? Boşverin, hayata nasıl bakarsanız bakın, gelin geleceğinize birlikte bakalım. İşinizden emekli olabilirsiniz, hayattan değil. Şimdi kısa bir reklam arası: DIŞ-SES (Bas Bariton): Hangi av onun elinden kurtulabilir ve reklamları ne durdurabilir? H

pisox@yahoo.com

Kenizé Mourad

EVEREST

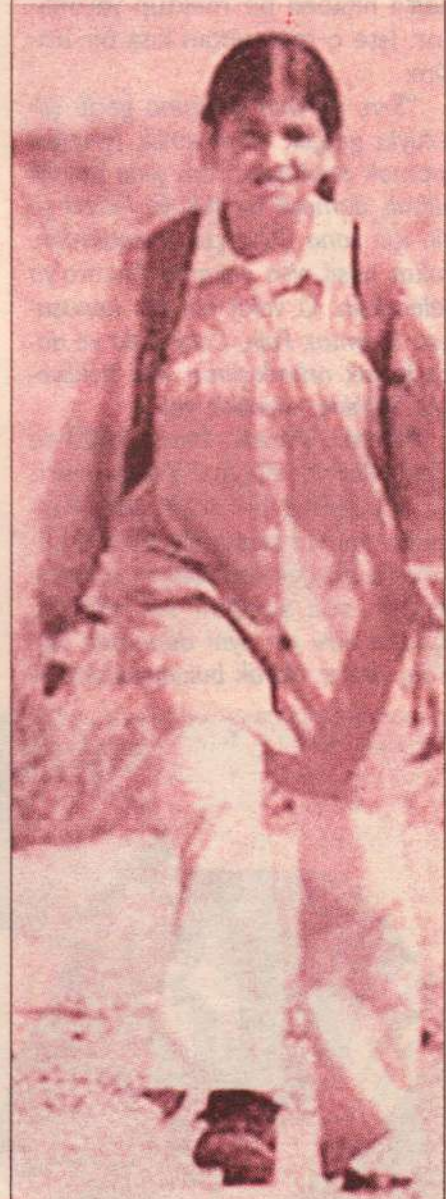
TOPRAĞIMIZIN KOKUSU

Filistin ve İsrail'in Sesleri

TÜRKÇESİ: M. NEDİM DEMİRTAŞ SÖYLEŞİ

Kenize Mourad, Filistin-İsrail ateşi arasında kalan kurbanların ölüm ve mülteci kamplarındaki zor hayatlarını, korkularını, ihtiyaçlarını bütün insanlığın adalet duygusuna ve vicdanına sunuyor.

Kuşaklar boyu süren bu trajediyi bütün boyutları ve gerçekleriyle göstermek için istisnasız, ayırım yapmadan herkesle görüşmüş: Filistinliler, İsrailli Araplar, Yahudiler...

EVEREST YAYINLARI
Ticaretine Sokak No: 53 Çarşıoğlu/İSTANBUL
Tel: 212 613 34 20-21 Faks: 212 512 33 76
e-posta: everest@efektap.com www.everest yayinlari.com

“İnsanı kurtarmanın yolu; insanın günlük ve alelâde dertlerine şiirle çare aramaktan çok, şiir ve sanatla onu bir daha o hale gelmeyeceği bir mükemmelliğin ve birbirinin hakkını yememezliğin platformuna çıkarılması için çaba sarfedilmesi kanısındayım. Aslında şair ya da sanatçı büyük bir ıstırap virtüözüdür. İnsanın acısına ya da cehennemine sırt çeviren sanatçı olamaz.”

Şiiri İçinde İnsan: Ahmet Muhip Dıranas

İHSAN TEVFIK

Ağrı

... Sen uygun bir vakti gelince rüz-gârın / Sonsuzluğa doğru kalkacak sihri / Bir gemi gibisin göklerde demirli / Ve ben rıhtımında bekleyen tek yolcu /... Ağrı'ya eş yüce bir dağ yok içimde / Ne kadar cüceyim dert ve sevincimde!

Baki Sühâ Ediboğlu, “Ağrı” şiiriyle ilgili olarak Ulus gazetesinde (2.5.1945) **Ahmet Muhip Dıranas**'a hitaben bir mektup yayımlıyor. İşte o mektuptan kısa bir bölüm:

“Sen, Ağrı'nın karşısına geçip şiir yoluyla gerçek bir insanlık felsefesi yapmak istemişsin. Tam şiirin istediği hülyalı, dumanlı bir felsefe. Güzel şiirin için sana daha çok yazabilirdim. Fakat nasıl olsa yakında Ankara'ya geleceksin. O vakit bol bol konuşuruz. Mümtaz Faik, Cahit Sıtkı ve daha birçok arkadaşların seni bekliyor. Sağlıkla, esenlikle gel.”

Naim Tiralı, Mart 2003'te Çengelköy'de Cemal Kırca üzerine yaptığımız bir söyleşide; Kırca'nın, zaman zaman A. Muhip Dıranas'la gerçekleştirdikleri sohbetlerden söz açtığını söylemişti. (Çünkü ikisi de aynı dönemde Ağrı'da, asker olarak bulunuyorlar.) A.

Muhip Dıranas'ın, yeni yazdığı şiirleri, ilk defa Cemal Kırca'ya okumasıyla Cemal Kırca'nın bundan çok keyif aldığını söylüyor Sayın Tiralı: “...Doğu Beyazıt'ta yedek subayken, yeni bir şiir yazan Dıranas'ın, mahfelde kurulan sofrada, bu şiirini ilk kez Cemal Kırca'ya okumasından duyduğu derin hazın ifadesini geçen yıllara karşın gözlerinden okurdum.” (Piraziz'deki sohbetimizde, bu şiirlerden birinin Ağrı şiiri olduğunu söylemişti Sayın Tiralı.)

Ahmet Hamdi Tanpınar, “Edebiyat Üzerine Makaleler” de, “Ağrı” şiiri ile ilgili olarak, Dıranas için: “...Ağrı Dağı için yazdığı büyük manzumede belki de asıl istediği şeye, geniş dile ve aydınlığa kavuştu.” der.

Baki Sühâ'nın, ‘Dıranas şiiri’ için 1945'te “gerçek bir insanlık felsefesi yapmışsın” tespiti bizzat A. Muhip Dıranas tarafından yıllar sonra şu “Ölüm mü, kalım mı aldırmaksızın...” ifadelerle doğrulanır. Şair, Milliyet Sanat dergisine, (1974,s.93) - şiirlerinin İş Bankası Yayınları'ndan çıkması dolayısıyla verdiği söyleşide şunları söyler: “Ben şiirde biçim mükemmelliği için

de asıl bir şeyi arıyorum: İnsanı. Acıları, kederleri, uğradığı haksızlıkları, kendine ihaneti ve yanlışlarıyla ve yücelikleriyle insanı. Eğer büyük sorunlarıyla insan bulunmayacaksa benim kitabımda, bu kitabımın derhal lanetlenmesini isterim. Ve gerçek öyleyse derhal yırtıp atınsınlar.”

Hilmi Yavuz, Dıranas'ın şiirlerinde biçimsel açıdan yetkinlik arayışının sadece Batı şiirine ve Baudelaire'in anlayışına bağlanamayacağını söyler. Yavuz'a göre, “...onun kelimelerle oluşturduğu uyumlu ses bireşimlerini, ancak kökenleri divan şiirimize çıkan bir uyum işçiliğinde aramak gerekir.”

Turgut Uyar, “Bir Şiirden” adlı inceleme kitabında, şairin ‘şiir alanı’ ile ilgili olarak şunları belirtir: “... kendi alanında duygulanır; şiir yapabileceği, şiir çıkarabileceği durumlar ve özellikler değişmez. Haince bilir onları. Dışlarına çıkmak istediği zaman da yanılır zaten. Bir mutlu rastlantı olması böylece doğrulanır. Kendi de farkındadır bunun. Ağrı'ya, Elif'e yönelip bir mekân bulmaya, kendini doğrulamaya, bir yerlere oturmaya çalışıp oturtamaması bundandır.”

Bir Şiirin Öyküsü

Elif'in uğru nakışlı / Yavru balaban bakışlı / Yayla çiçeği kokuşlu / Kokar Elif Elif diye...

Yukarıdaki dizeleri niye aldım? Ne zaman Elif'li bir şiir okusam Karacaoğlan'dan, Dıranas'ın Elif şiiri gelir aklıma, ya da Dıranas'ı okudukça Karacaoğlan'ın Elif'lerini düşünürüm.

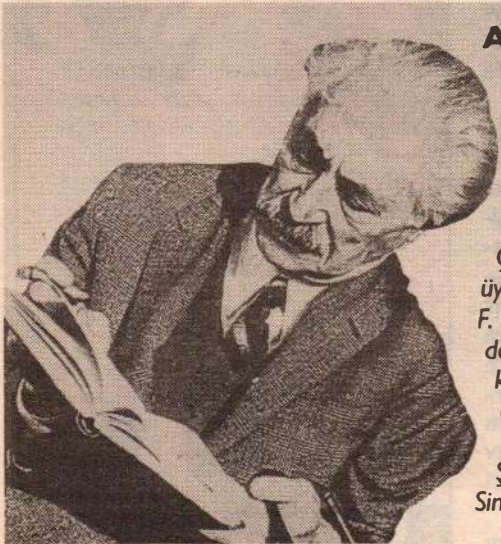
Kaynak dergisinin Şubat 1948 tarihli 2. sayısında şöyle bir duyuru yapılıyor: “Şair arkadaşlar, sizden şunu istiyoruz: Biyografiniz ve yayımlanmamış şiirleriniz. Biyografiniz arasında:

a- Yazı hayatına hangi yıl, hangi gazete veya dergide başladığınız,

b- Yayımlanan şiirlerinizden en çok beğendiğinizin hangisi olduğu, (kopyası ile)

c- Ve bu şiiri nasıl bir ruh hali içinde yazdığınız.

Bu duyuruyla birlikte, şiirini nasıl bir ruh hali içinde yazdığını ilk anlatan A. Muhip Dıranas oluyor. “Elif” şiirinin yazılış hikâyesini kısaca şöyle anlatmış duyurunun yapıldığı Kaynak Dergisi'nde: “Elif, Ağrı şiirinin devamı olan parçalardandır. Bunu da Ağrı Dağı'nın eteklerinde yazdım. Elif, Ağrı'nın Maşar Köyü'nde yaşar. O, güzelliğiyle ve ruhiyle

Ahmet Muhip Dıranas
(1908, Sinop - 21 Haziran 1980 Ankara)

Sinop'ta doğan A. Muhip Dıranas, Ankara Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra, iki yıl Ankara Hukuk Fakültesi'nde okur. İstanbul Üniv. Edebiyat Fak. Felsefe Bölümü'nde de bir müddet okuyan şair, buradan da ayrılır. Dıranas, liseden sonra bir ara Hakimiyet-i Milliye (Ulus) gazetesinde çalışır. İstanbul'da Güzel Sanatlar Akademisi Kütüphane Müdürlüğü de yapan şair, 1938'de Ankara'ya döner. Halkı ve sanatı yayınlamayı yönetir. 2. Dünya Savaşı yıllarında, askerlik görevini yapar. Çocuk Esirgeme Kurumu ve Devlet Tiyatrosu Edebi Kurul Başkanlığı da yapan şair, İş Bankası ve Anadolu Ajansı yönetim kurulu üyeliklerinde bulunmuştur. Dıranas, edebiyat öğretmenleri F. Nafiz ve A. Hamdi Tanpınar'ın etkisiyle şiire başlar. Hatta ilk şiirlerinde F. Nafiz'in izleri vardır. Şiirleri, Milli Mecmua, Servet-i Fünûn, Görüş, Varlık, Ağaç, Yücel, Ülkü, Şadırvan, Yeni İnsan ve Hisar gibi dergilerde yayımlanır. Az ve öz yayımlayan bir şair olan Dıranas, şiirlerini 1974'te kitaplaştırdı. Türk şiirinde yeni bir şiir dili ve yapısı kurmaya yönelik çalışmalar içinde oldu. Şiirde biçimsel denemelere ağırlık verdi. Fransız sembolistlerini özellikle Baudelaire'i örnek alan şair, Divan şiiri geleneğinden ve bir ölçüye dek halk şiiri geleneğinden de faydalandı. Eski şiirin biçimsel özelliklerini kullandı, hece ölçüsünün alışılmış kalıplarını değiştirdi, sonnetler yazdı. Turgut Uyar'a göre Dıranas, “Şiirimizde mutlu bir rastlantıdır.” Şairin, “Gölgeler” ve “O Böyle İstemezdi” adlı iki tiyatro eseri vardır. 21 Haziran 1980'de Ankara'da ölen şair, doğum yeri olan Sinop'un Salı Köyü'nde toprağa verilmiştir..

Elif

Elif kara taştan bir köyde yaşıyor,
Bir damın sazi, bir ocağın ateşi;
Her akşam kanlarda batan bir güneşi
Başında ağır bir taş gibi taşıyor.

Süt emmiş Elif en eski destanlardan,
Masallann altın beşiğinde uyumuş;
Elif bir mağrada geçmiş zamanlardan
Uğrun uğrun esen ninniyle büyümüş.

Ne kadar güzelsin Elif, dağın kızı!
Derin ıssızlığın kokusuz çiçeği!
Ey, sevincinde bir büyük geleceği
Muştulayan içki, bin yılın kırmızı!

Elbet bir ömre tek sözüdür kaderin;
Ağn'nın ak şafağı söken alında
Mutlu kıyılan kayıp cennetlerin,
Elif! Sonsuza gebe kız, tek tanınca!

asırlar evvelinin mağaralarda yaşayan bir timsalidir ve bende ebedilik duygusu uyandırır. Ben, bu şiirde Elif'in harikuladeliğinde görür gibi olduğum muzdarip ve ebedi bir insanlığın ve milletimin ümidini söylemek istedim."

Görülüyor ki Dıranas, biçimi önemsemekle birlikte, şiiri sadece biçimsel denemelerden ibaret görmeyen bir anlayışa sahiptir. İnsanlık durumları onu yakından ilgilendirir.

Hep Bir Kadın Dolaşıyor Şiirinde

Edip Cansever, Dıranas şiirini değerlendirirken der ki: "Hep bir kadın dolaşıyor şiirinde. Ayak seslerini işitemediğimiz, giysilerini seçemediğimiz, sesini soluğunu duyamadığımız, soyutlanmış bir kadın belki de." Bu sözler bana Orhan Veli'nin, "Bir kadının suya değişiyor ayakları" dizesini düşündürür hep. Dıranas'ın anlattığı kadınları düşündükçe uzaklarda bir yerlerde üzerinde tülbentler, yazmalar olan kadınlar sanki suya inerler lacivert geceler-

de. Elif şiiri, somut bir güzellikten yola çıkılıp yazılmış olsa da şairin deyimiyle bir 'timsal'dir. Onu anlatmakla 'ebedi bir insanlığın ve milletin ümidini' söylemek istemiştir şair. Cansever'in deyimiyle 'soyutlama'ya gitmiştir aslında. Dıranas'ın "Çeşme Başında" şiirinde anlattığı güzel de ayışığı ile testiler dolduran muhayyel bir tiptir.

Dıranas'ın ilk şiirlerindeki 'yeşil penceresinden gül atan', önünde serenad yapılan ince, romantik kadın tipi zamanla değişir. Elif gibi güçlü, kuvvetli milletin örneği olan bir kadın haline gelir ve bir anlamda doğallaşır. Daha bizdendir, yerlidir Elif. Fahriye Abla da, serenad yapılan ince hisli kadına göre daha gerçek bir tiptir. Altın bileziklerle dolu bilekleri erkeklerin içini gıcıklar, rüzgârda kısa etekleri açılır, açık saçık şarkılar söyler. Şairin söylemiyle: "Ne çapkın komşumuzdun sen, Fahriye Abla" O da hayallerle yaşar ve Erzincan'lara sürüklenir. Ama "Hatıradan kalan şey değişmez zamanla", çakılır kalır belleğimize Fahriye Abla. İnsanların içini gıcıklayan mevsimde Fahriye Ablalar geçer kaldırımlardan. Başlıbaşına bir imge gibi durur şiirin ve gecenin içinde, omuzunda geniş şalı ve uçuşan etekleriyle.

Az Yazardı

Dıranas'ın ilk şiiri, Milli Mecmu'a'da yayımlanan "Bir Kadına"dır. Yayımlanış tarihi 15 Eylül 1926'dır ve Muhip Atalay imzası vardır şiirin altında. 1926'dan 1980'e ölümüne dek 54 yıl sanat yaşamının içinde oldu Dıranas. Az ve öz yazdı.

Milliyet Sanat'taki söyleşide 'az yazması' ile ilgili olarak şu değerlendirmeyi yapıyor Dıranas: "Yaşarken gereksindiğim zaman şiir yazabiliyordum. Üç beş şiir üst üste yazabiliyordum örneğin. Sonra uzun, hatırla yıllarla sayılacak kadar uzun yazmama, yazamama boşlukları giriyordu araya. O zamanlar şiirden kaçtığımı, hatta sevmediğimi ve hatta bir manada anlamsız bulduğumu çok iyi hatırlıyorum. Kendimi rahatça, yüzüm kızarmadan övmek istediğim noktam şu: Bir sabrın imtihanını başarıyla vermiş olmak. (...) Değme şair buna dayanamaz."

Yankılar

21 Haziran 1980'de ölen Dıranas için Oktay Akbal, şunları söyler: "...Ahmet Muhip Dıranas da öldü. Yetmiş yaşındaydı.* Yeni şiirleri var mıydı? Bilmiyorum, belki yazıyordu, ama yayımlamıyordu. Başka yapıtları var mıydı hazırladı-

ğı? Bunları yakında öğreneceğiz. Bir avuç dizedir bize bıraktığı. Bir avuç! Ama en değerli taşlar gibi ölümsüz dizelerle dolu bir avuç... İlle de binlerce şiir mi yazmalı? Zaman o binlercesinin yüzlercesinin içinde bir seçme yapacak nasıl olsa. Hiçbir ozanın arkasından kalmaz yüzlerce şiir; yaşamaz, etkilemez insanlığı, içlerinden beşi onu, en çok da bir kitaplık şiir kalır. Dıranas'ın Şiirler kitabında önemsiz, değersiz, şişirme, aceleye gelmiş bir tek şiir bulamıyorsak, bu yüzden, bu sanatçı duyarlılığından, bu ozan ustalığından..." *(Dıranas 1908 doğumluydu, 72 yaşında ölmüştür.)

Beş Hececiler'den Halit Fahri Ozansoy, Dıranas'ı şöyle anlatır:

"İlham ufukları geniş bir şairimiz. Orijinal bir teknikle her şairden ayrı bir özelliği var. Doyum olmaz şiirlerine. Bir bakıyorsun, sınırsız hayata ve tabiata bağlıdır, bir bakıyorsun, maveraya dalmıştır. Öyle anlarında fanilik duygusu yakıyor içini. O zaman Baudelaire'i hatırlatan bir yönü var.

...Bir kere gönlü ferahladı mı, yazları bekler Dıranas. Çünkü yazlar ışıklıdır, yağmurları ümit, teselli ve aşk yaratıcıdır. O zaman, Dıranas, hemen yola koyulur, doğum yeri Sinop'taki köyüne gider, orada, ormanda yaptığı köy evine. Artık o, hayalindeki ölüm atmosferi içinde yaşayan Dıranas değildir. Ağrı'da askerliğini yaptığı zaman nasılsa öyledir, on kere daha canlı, içi ümit dolu, dudaklarında sevinç ve hürriyet mısraları ile. İşte "Dağlar" şiirinden dört mısra:

Köroğlu gibi hür yaşadım orda ben / Ne isteklerime vurulmuş gibi pranga / Ne de aşkın sonu vardır o dağlarda / Sen var, ağaçlar gibi her yıl yemişlen!

Ölümün gölgesi ne kadar uzaktır şimdi. Şair, 'kara taştan bir köyde yaşayan' Elif kıza hayranlıkla seslenir. (...)

Daha ne hatıralar var Dıranas'ın şiir dağarcığında! Hele 'Fahriye Abla'sı! Ne 'şirin' Fahriye abla imiş o!"

Milliyet Sanat'ta Edip Cansever, "En Beğendikleri" köşesinde şu cevabı verir: " 'En beğendikleriniz' yerine, isterseniz 'en çok sevdikleriniz' diyelim. İnsan belli bir yaştan sonra ister istemez sınırlandırıyor kendini. Onca iyi şair arasında ancak birkaçı mutlu kılıyor sizi. Bu öteki sanat türlerinde de böyle. Ahmet Muhip Dıranas, Behçet Necatigil, Turgut Uyar, Cemal Süreya her zaman aradığım şairler. (...) Ahmet Muhip Dıranas, Batı şi-

irinden özümledikleriyle 'modern' şiirin babasıdır."

Dıranas'ın ıslıklı dizeleriyle bitirelim yazımızı ve Haziran'a armağan olsun:

Sonsuzsun bu ak güzelliğinle!
Ölüp, ölüp de her an sevginle
Dirilmek... bir, bir daha, bir daha... H

Şiir Öykü

Çocukluk

- Geldi: 1908, Sinop
- Denizi Özleyen Çocuklar: Ve denizde bir temiz yıldız gökyüzü / Büyük suyu özleyen çocukların yüzü
- Olvida: İşte, doğduğun eski evdesin birden / Yolunu gözlüyor lamba ve merdiven / Susmuş ninnilerle gırdıyor beşik / Ve cümle yitikler, mağluplar, mahzunlar...
- Atıkarnca: Ben bir hayal atının sırtında / Ve anam mahzun... Ölünceye dek.

Komşu Kızı

- Fahriye Abla: Böyle komşu düşman başına. "Güzel, şirin, çapkın" ve Hatıradan kalan şey değişmez zamanla / Ne vefalı komşumdun sen Fahriye Abla!

Yaşamak Güzeldir

- Yaşarken: Gelmedi gün daha, çalmadı saat / Daha uçurmuyor beni bu kanat / Sabırsızlanma ey kapımdaki at / Güneş daha gözlerimi yakıyor
- Büyük Olun: Ben büyük şarkıları severim; büyük olsun / Deniz gibi, gökyüzü gibi her şey ve mahzun / (...) İnsan bir yanınca Kerem misali yanmalı / Uykudan bile mahşer gününde uyanmalı

Dağlar Dağlar

- Ağrı: Dindirir miydi ki en tatlı rüzgârlar / Bende gizli kalmış ağrıyı(...) / Ağrıya eş yüce bir dağ yok içimde / Ne kadar cüceyim dert ve sevincimde
- Maşar Dağı: Bir yaralı hayvan bağıyor / Senden ayn düşen insanda

Şairi Kim Büyüttü

- Sokak: Biri memelerini gösterip güliyordu: / Pencereye bakma güzelim / Ben Leyla'dan sevdalı, Zeliha'dan güzelim(...) / Memelerinde keder sütü / Şairi sokak anne büyüttü

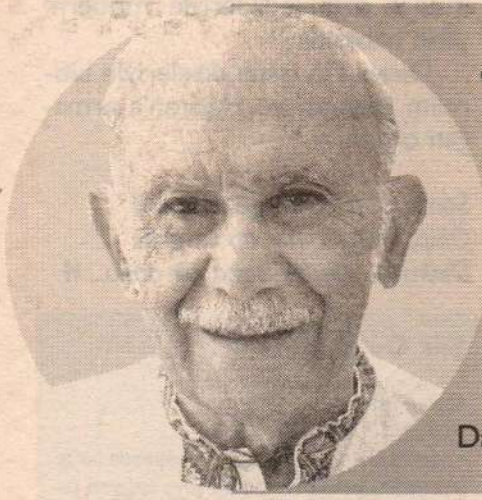
Güzellikçi Dıranas

- Evreni Sevmek ki: Güzellikleri alır satarım, gelişim bu / Güzel tellalığım ben; alan var mı? neşem bu / Güzel'le yüceltirim insanlığı, işim bu / Çirkin, kabayı ve hamı ayıramam ki

Gitti Gider Atım

- Biraz Daha: Yaşlandım; güneşim batıyor, Gece / Yaklaşmada sinsi, sessiz ve sonsuz / Biliyorum; her şeysiz, sensiz bensiz / Yiteceğim karanlıklar içinde
- Kendimle: Bırak çalsın saz! söz, bırak çağlasın! / Ölüm mü, kalım mı aldırmağsın / Açarken güller duman duman son kez.
- Görev Bitti: "Ya Ahmed'im, ya Mehmed'im, ya da Durmuş'um / Bir akşamüstü bir kıyıda oturmışım / Tann çekip gitmiş, koyup beni yapalınız(...)
- Görev bitti. Boş artık, kim ya da ne oluş / Ne Ahmed'im artık, ne Mehmet, ne de Durmuş
- Kadavra: Ama, can canım sularla gitti gider / Koyup ortada bu akıllı kadavrayı / Eyvah, eyvah! yerlerden, göklerden ayn.
- Gitti: 21 Haziran 1980, Ankara
- Yatıyor: Sinop'un Sali köyünde.
- Kalan: 109 şiir ve ebedi bir ses...

**"Haramilerin
Saltanatını yıkacağız
Bekle o günler gelsin
Gelsin İstanbul"**

Vedat Türkali 85 Yaşında
Daha Nice Yıllara Usta...

Aşk

- İlhan Berk'e

seni sevişim göller denizler içindi
mayhoş elmalar yiyişim, çiçekleri koklayışım
bağ bahçe gezişim Akdeniz içindi
seni bekleyişim portakal kokan dünya içindi
bekledim yüzyılları uykulu bir genç kızın
ıssızlığından doğan yalın şarkılarla
beni ayartan yerlerini sevdim gün ağarana dek
seni sevişim yabanılığın içindi
çocukların huysuzlukları içindi
sabah ki günün en taze vaktidir
sabaha bırakılmış kar kokusu içindi
seni sevişim bir bunun içindi

seni sevişim azığımin çoğalması içindi

.....
AHMET ADA

Kin Yolu

varmak dediğimiz hep bir vahadır
hiç gitmeyenler sonunda herkese yol olurlar
ne zaman uzağa baksak boşluğun develeri
kalmak dedikçe uzaklar içimize şüphe damlar
yanık otların çağırdığı rüzgâr oluruz giderek
o son meşeye çırpınan ayaklarımız kin dolar
kadim kervanların vasiyetiyle susanz çöle
anlarsız gitmekle de tamamlanmaz yollar
yollar, yollar; bir gün elbet konuşacaklar
hiç gitmeyenler sonunda herkese yol olurlar

.....
KEMAL VAROL

Yakışmaz Şeyler

yakışmaz şeyler küçük kızların diline
söylüyorum hep buklelerimin aksine

sinirli uçlarımdan elektrikli tilkiler
nasıl inerse aklın sayfiyesine
yaşam öyle biraz istemsiz
biraz isteyerek – masumiyet yersiz

köşe başlarını tutmuş şeyler
hep bir 'şimdi' sonrası yok
bu toprak ve havaya unutulmaya geldim
oy beni uzaydan sonra da bırak
tutulmadan ne haldeyim bilmek isterim
kanını alkolle sulandırmadan

seksen derece dolaşan adamlar dedi:
"bunlar duyargalarım, bunlar da
gözleriniz"

'şimdi' ne yapabilirsiniz?

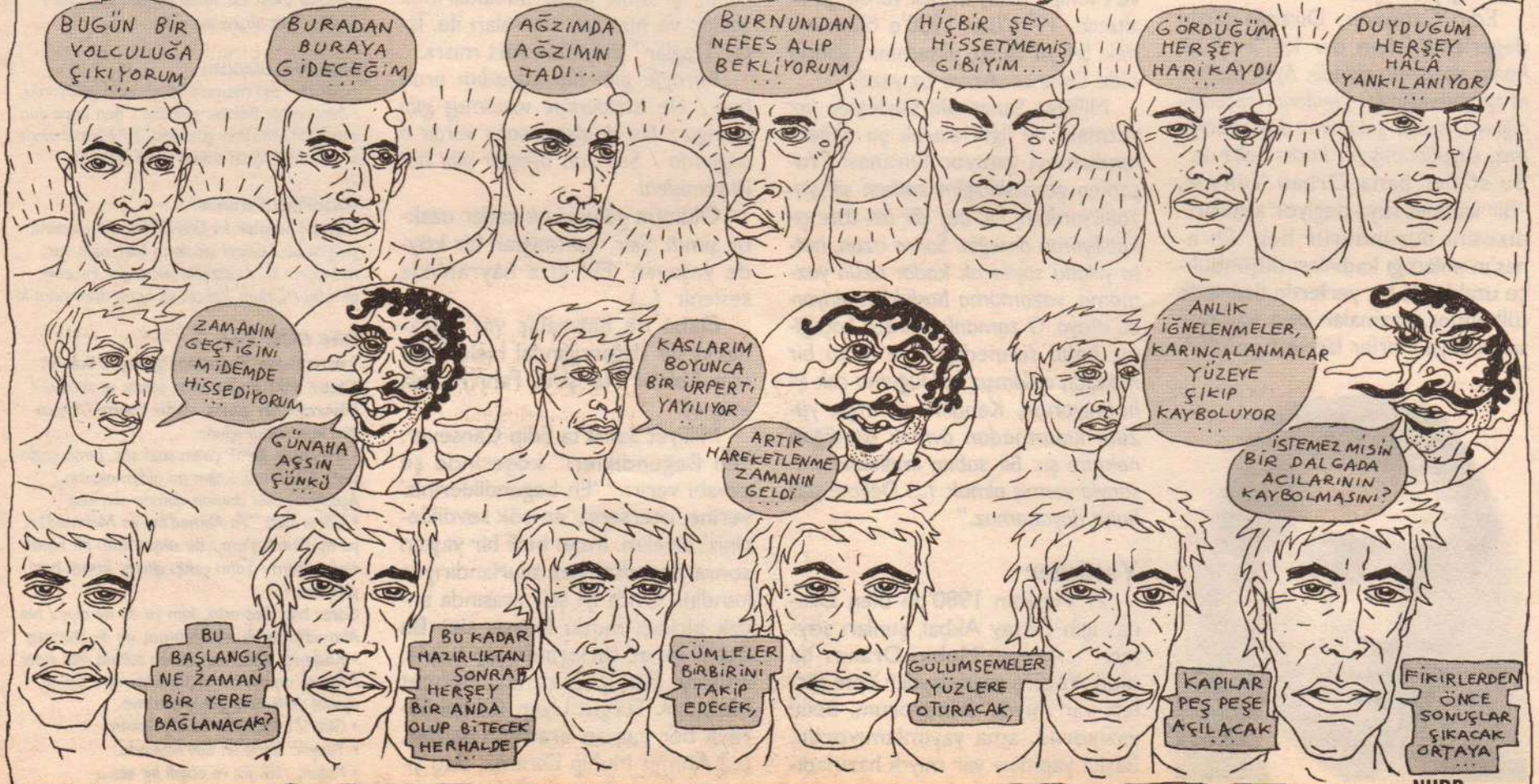
söze anlam yükleyen silinmeyi hak etti
onların mahvı vacip
yakışmaz şeylerin akşam renkleriyle
yersizliklere dadandığı vakit

oy beni bu mecradan sonra da uçur
kanatsız kuşların atlantisine
ispiyon peşimden gelsin:
efendim, işbu sevdim akşamları
kabuğunun içinden seslenen adamları

.....
TÜLİN ER

LAZZA-MANI!

((KENDİM BENİ BAŞTAN YARAT))

Adnan Turani 1925'te Beşiktaş'ta doğdu. İstanbul Öğretmen Okulu'ndan sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Resim Bölümü'nü bitirdi. Daha sonra yurt dışına gönderilip özellikle Almanya'da; Münih, Stuttgart, Hamburg Güzel Sanatlar Akademilerini bitirerek resim sanatının inceliklerini öğrendi.

Yaşamayı Yorumlamasını Bilen Bir Ressam: Adnan Türani

MUSTAFA ŞERİF ONARAN

Mutluluğun Resmi

Nâzım Hikmet Âbidin Dino'ya soruyor:

- Sen mutluluğun resmini yapabilir misin Âbidin?

Bu sorunun altında yatan amaç gerçekten mutluluğun resmini görmek midir? Yoksa bütün ömrü hapislerde, sürgünlerde geçen ozan, insanlığın kurtuluşu umudunu yitirmiş tir de, kendini bir üzünlüğe, bir umutsuzluğa mı bırakmıştır? Artık iyimser değil midir? Mutluluğa inanmıyor mu?

Aragon "Mutlu aşk yoktur" diyordu. Geçici yaklaşımların aşkı öldürdüğüne inanıyor; ayrılıkların, acıların aşkı körüklediğini görüyordu.

Oysa resimde soyutlamaya gidildikçe, mutluluk olarak yorumlayabileceğimiz resimler de çizilebilir.

Soyut resimde yaratıcılık vardır. Soyut resim, yaşamayı yorumlamanın ipuçlarını da verir. Belki de mutluluğu tanımanın yollarından biri yaşamayı yorumlamaktır.

Sirkülasyon

Adnan Turani yaşama felsefesi olan bir ressamdır.

Nasıl kan dolaşımı sürdükçe insanın yaşaması söz konusuydu; dünyanın, belki evrenin varlığı da bir büyük dolaşım ile açıklanabilir. Sirkülasyon dediğimiz o büyük dolaşım, evrenin içindeki insanın varlığını da yorumlamayı kolaylaştırıyor.

Şeyh Galip'in ünlü beyiti de dolaşımdaki gücün önemini belirtiyor:

"Bir şülesi var ki şem'i canın Fanusuna sığmaz asumanın."

Uçsuz bucaksız göklerin bir camla kucaklandığını varsayalım. İçimizde yanan mumun alevi o cama sığmaz.

İster imgelem gücü deyin o aleve, ister yaratıcı bir güç olarak yorumlayın; insanı yaşatan, yaratıcı kılan **sirkülasyon** dediğimiz o gücün, insanın dolaşımından çıkıp evreni kuşatmasıdır.

Adnan Turani yaşamının gizlerini böyle bir büyük dolaşım ile yorumlayan ressamdır.

Yaratıcı Resim

Adnan Turani 1925'te Beşiktaş'ta

doğdu. İstanbul Öğretmen Okulu'ndan sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nün Resim Bölümü'nü bitirdi. Daha sonra yurt dışına gönderilip özellikle Almanya'da; Münih, Stuttgart, Hamburg Güzel Sanatlar Akademilerini bitirerek resim sanatının inceliklerini öğrendi.

Türkiye'de klasik resim eğitiminin dengeyi. Giderek yaratıcı resimde soyutlamanın gizlerine ulaştı.

Bir ressamın yaratıcı resimde başarılı olması için bir iç savaşımdan geçmesi gerekiyor. Nasıl yaşamının çıkmazları, tuzakları varsa; kişiliğini geliştiremeyenler bu savaşta başarılı olamıyorsa; yaratıcı resme yönelirken kolaylıkların tuzağına düşmemek, sanat serüveninde zorun üstesinden gelmek gerekiyor. Önce kendini yoklamalı, başarısızlığının nedenlerini araştırarak işe girişmelidir. Yeterli deneyimi yok mudur? Çözümlemeye ayıracak uygun zaman bulamıyor mudur? Bütün bunları anlamaya çalışmalıdır.

Adnan Turani soyutlamanın arkasındaki gizleri görmeye çalıştı. Soyutlama nesneyi yok etmek, nesnenin özündeki ruhsal yapıya ulaşmak demektir.

İzlenimcilerin renge renkle karşılık verme mantığı yerine; **dışavurumcuların** nesneye yeni bir biçim verme anlayışını benimsedi.

Adnan Turani bütüne bakarak alışılmış biçimi silince resim soyut-

laştı. Davranış özellikleriyle insanın bütününe bakınca kişilik yapısını algılamak kolaylaşıyor. Ayrıntıda kişilik yapıyı göremezsiniz. İnsanı bütün olarak ele alınca "eda" diye yorumlayacağımız davranış özelliğini görüp resme geçirebiliyorsunuz.

Adnan Turani diyor ki:

"Önemli olan sanatçının inancı, yaptığı işe kendini aktarmasıdır. Boyanın resim haline dönüşmesi ayrı bir olaydır. Bir ressam işini kafasıyla yapar, gördükleriyle değil. Resimsel bir düşünceye ulaşamamış bir insanın resmi de olmaz."

Demek ki bir insana baktığımız zaman onun nesnesini değil, kişiliğinin özelliğini görmeliyiz.

Nesnenin Arkasındaki Dünya

Sıradan bir insan resim almak istediği zaman duvarını süsleyeceğine inandığı bir görüntüyle yetinir. Oysa gerçek sanat eseri olan bir resim, her bakışta, yeniden görmek isteği uyandırmalıdır. Gizli yerlerini kolayca belli etmeyen, insanı düşündürmesini bilen bir çekiciliği olmalıdır resmin.

Soyut resim imgelem gücümüzde çoğalır. En zayıf yerimizden ele geçirir bizi. Artık her zamanki kimliğimizden çıkıp o resmin gizeminde yaşamaya başlarız.

Adnan Turani bir insanı bütün olarak gözlemlediği zaman kişiliğini de tartmak olanağını bu-

labiliyor. Bizi gizemli bir duyarlığa çeken insanı şöyle yorumluyor:

"Bir nesnenin tümüne bakınca, onun kitlesini, yere basış şeklini, güçlü oluşunu, kendine güvenen ya da zayıf iradeli, korkak, ürkek biri olup olmadığını, yani onun huyunu ve tavırını, onun genel kitlesinin topluca gözlemlenmesinden yakalayabiliyorsunuz."

Adnan Turani değişik bir algılama biçimiyle, lekesel ya da çizgisel oluşumlarla insanı şaşırtan resimler yaparken içimizdeki insanı tanımamıza yardımcı oluyor. Yaşama deneyiminden geçerken mesleğini pekiştiren, sorunlarını çözmesini bilen bir ressamdı o!

Adnan Turani'nin resminden edebiyata açılan bir yol var. Şiirin nice karmaşık sorununu bir Adnan Turani resmiyle de çözebilirsiniz.

Bir Kültür İnsanı

Bütün ömrünü sanata adanmış bir kültür insanının özverili davranışı, çağdaş sanatı anlamamıza yarayan bunca kitap bize görmeyi öğretiyor.

Asya, Avrupa ülkelerini gezen; izlenimleriyle biçimlenen örgeleri, resmindeki kişiliğin oluşmasında kullanan bir ressamdır Adnan Turani.

Sanat sözlükleri, ansiklopediler, çağdaş resim sanatını anlamaya yönelik yapıtlarıyla dur durak bilmeden çalışan bu büyük ressam, yaşamının anlamını öğretti bize. Yaşamının anlamı yenilenen bir kan dolaşımıdır. Dünyayı dengede tutan da o dolaşımdır. O dolaşım durduğu zaman insan nasıl yitip gidiyorsa; dünyayı dengede tutan dolaşım durunca, evren de yıkılabilir.

Ama biz yitip giden benliğimizi, bir Adnan Turani resminde bulacağımızı ummalıyız.

Adnan Turani'nin resimleri kapışılıyor, iyi para ediyormuş; umurunda değil onun.

"Sekseninden sonra gelen paradan bana ne!" der gibi bir aldırma zılgılı içinde.

Ama resimlerinin insanı değiştirdiğinin de bilincinde.

İyi ki Adnan Turani gibi bir ressamı tanımışız. Artık eskisi gibi değiliz. Artık yeni bir dünyanın insanıyız... }

Sayım'ın Kitap Bavulu

SAYIM ÇINAR

Barışamadık

Pınar Selek
İlhaki
Tarih-Toplum
Kuram

Pınar Selek'in Barışamadık'ı, Türkiye de Barış Derneği'yle birlikte, savaş karşıtı barış hareketlerinin tarihini inceliyor. Bir dönem Mısır Çarşısı bombacıları arasında yer aldığı iddiasıyla cezaevinde yatan Selek, savaş karşıtı hareketlerin tarihini incelemeye cezaevi öncesinde başlamış, ancak tutuklu kaldığı dönem boyunca gördükleri ilk çalışmadaki temel tezlerini yeniden gözden geçirmesine neden olmuş. Türkiye tarihine bir de barış açısından bakmak için yıllarını harcayan Selek' in adının tam da tezat olaylarla anılması tuhaf talihi bir oyunu olsa gerek. Tarih ve toplum yazıları sevenlere duyurulur.

Asılmayıp Beslenenler

Ertuğrul Mavioğlu
(Bir 12 Eylül hesaplaşması)
Babil Yayınları

Mavioğlu kitabının konusunu şöyle özetliyor: "Bu bir sözlü tarih çalışması. Kişisel tanıklıklar, Türkiye'nin dört bir yanındaki cezaevlerinden yükselip tarihin boşluğunda saklı kalmış acı dolu haykırıların yanı sıra, belleklerde yer etmiş olaylara ilişkin de son derece önemli ve renkli ipuçları sunuyor. Tarih direnişi, Fatsa yerel yönetim deneyimi, Aybastı'daki mücadele, bunlardan sadece birkaçı. Kitapta ağırlıklı olarak duvarın arkasındaki en yakın tanıkları olan eski mahkumların anlatımlarına yer verildi. Ama duvarın ardında mahkumların dışında başka gözler de vardı; cezaevi doktorları, cezaevi müdürleri...

Kültür Bozumu

Kalle Lasn
Çeviri: Cem Pekman
Ahmet İlgaz
Yayınevi: Bağımsız

Adbusters (Reklam-bozanlar) hareketinin ve dergisinin öncüsü Kalle Lasn' in "Kültür Bozumu" adlı kitabı Bağımsız'dan çıktı. Tüketime dayalı Batılı yaşam tarzını eleştiren "Kültür Bozumu", yayınevinin ilk kitabı. 1999'daki ilk baskısının ardından küreselleşme karşıtı hareket içinde kendine özel bir yer bulan "Kültür Bozumu"nun cümlelerinden biri, adeta bir slogan haline geldi: "Amerika artık bir ülke değil, trilyonlarca dolarlık bir markadır!" Yazara göre, tıpkı, özgürlüğü, macerayı vaat eden sloganlarla pazarlanan, jean, sigara, hamburger, vs. tüketim ürünleri gibi, "Amerika" markası da "Amerikan rüyası", "fırsatlar ve özgürlükler ülkesi" gibi sloganlarla alınıp pullanıyor; Lasn, cesur ve sözünü esirgemez üslubuyla, medya transına girmiş tüketici bireyleri sarsıp kendine getirirken, "Satın Almama Günü", "Televizyon Kapatma Haftası" gibi eylemlerin de liderliğini yapıyor.

Vahşiler Futbol Takımı

Joachim Masannek
Epsilon Yayınevi

Vahşiler Futbol Takımı, Joachim Masannek'in yazıp Jan Birck'in resimlediği bir çocuk kitabı serisi. Kitaplarda futbola tutkun çocuklardan kurulu bir mahalle takımı olan Vahşiler Takımı ve bu takımın başına gelen olaylar anlatılıyor. Serinin her kitabı olayları farklı bir çocuğun ağzından aktarıyor. Böylece okuyucu ilk kitapla birlikte içine girdiği dünyayı ve bu dünyada gelişen olayları her bölümde bir başka çocuğun gözünden görüyor. Serinin birinci kitabı olan "Çalımcı Leon"da, Vahşiler Takımı'nın antrenman sahalarını kurtarabilmek için kendilerinden yaşça büyük ve iriyarı düşmanları olan Azılı Şampiyonlar'la nasıl mücadele ettiklerini görüyoruz. İkinci kitap "Fırtına Felix"te ise kahramanlarımız Brezilyalı bir futbol yıldızının oğlu olan Rocce ile tanışıyorlar. Rocce önce onların takımına girmek istiyor, fakat babasının ısrarıyla Bayern'in genç takımında oynamak zorunda kalıyor. Bunun üzerine bizim gözü pekler bu kez zorlu rakip Bayern'e meydan okuyorlar.

Sayimc@superonline.com

Kim ne derse desin, nasıl düşünürse düşünsün bu tür buluşmalar çok renkli geçiyor. Yaşar Kemal'i İstiklal caddesinde gördüm, yalnız başına sade bir şekilde kokteyle doğru ilerliyordu.

Kitap Dergileri Ve Edebiyat Buluşmaları

Edebiyat buluşmalarının kendine özgü ayrı özellikleri ve güzellikleri vardır. Ne olursa olsun, Türk edebiyatının tanıtılması çok önemli. Geride bıraktığı üç yıl boyunca birçok kitabın tanıtılmasını sağlayan Radikal Kitap, kalıcı, nitelikli, fikir dünyamızı zenginleştiren eserlere ağırlık veren bir yayın çizgisi izliyor. Radikal Gazetesi'nin Kitap Eki, üçüncü yaşını Asmalimescit'teki Markiz Buzz'da geçen ay kutladı. Edebiyat dünyasının yıldızları bu kokteylde buluştu. Kim ne derse desin, nasıl düşünürse düşünsün bu tür buluşmalar çok renkli geçiyor. Yaşar Kemal'i İstiklal caddesinde gördüm, yalnız başına sade bir şekilde kokteyle doğru ilerliyordu. Gecenin en ilginç konuğu Nühket Duru ve Lale Müldür'dü. Lale Müldür ve Nühket Duru, Tuğrul Eryılmaz'ın mizahıyla kendinden geçmişti. Sürekli gülüşüyorlardı. Gecenin diğer konukları Orhan Pamuk, Osman Akinhay, Murat Uyrakulak, Celal Başlangıç, Hatice Meryem, Mine Söğüt, Barış Behramoğlu, Aslı Erdoğan, Hasan Öztoprak, Metin Celal, Ahmet Ümit, Cüneyt Özdemir, Cem Erciyes, Zeki Coşkun... Bu arada konuşmaların çoğu, yayın dünyasının sorunları üzerinde yoğunlaştı. Az satan kitaplar, çok satan kitaplar, hiç satmayan kitaplar, kitabının tanıtımını yaptıramayan yazarlar konuşuldu. Türkiye'deki hangi yazarın hangi yazarı kışkırdığı, hangi yazarın hangi yazarla kavga ettiği gibi konuları analiz eden konuşmaların olmaması da ilginçti.

Tayfun Pirselimioğlu'nun yazmakta olduğu Şehrin Kuleleri adlı kitabı belirsiz, ama gelecekte olduğu aşikar bir zamanda, İstanbul'da geçiyor ve bir kulede şehri gözetlemekle görevli T. Kara'nın hikayesini anlatıyor. Sıkıyönetim altındaki şehirde sürekli iş

değiştiren T. Kara sonunda hiçkimse'nin görmediği bir filmi çekmiş olduğu söylenen bir yönetmeni izlemekle görevlendirilir. Bu takip onu karmakarışık bir kaderler ağı içerisinde sürprizlerle dolu bir yolculuğa çıkarır. Yazarın aynı zamanda Ağustos sonu çekmeyi planladığı filmin adı 'Kuartet'. Adana'da yaşayan dört müzisyenin İstanbul'a gelmeleri ve sonrasında başlarından geçen olayların hikayesini anlatıyor bu film. Filmin senaryosunu da Tayfun Pirselimioğlu yazmış. Film uluslararası ortak bir yapımdır ve ana yapımcılığını Zeynep Özbatur yapıyor. Filmde gerçek müzisyenlerin yanı sıra sürpriz isimler de yer alıyorlar.

Evler Yüzler, 13 bölümlük bir TRT yapımı ve bir yazarın tanımadığı bir evdeki hayata dair kurduğu hikayeyi söz konusu mekanda kendi ağzından anlatması üzerine dayalı bir edebiyat programı. Bu arada bu edebiyat programına Cem Mumcu ve birçok sürpriz isim de katılmış. Bakalım nasıl bir program? Hep birlikte göreceğiz. H

Ünlü Yazarlar Kapalıçarşı'da

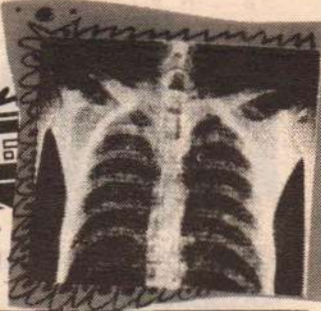
Havuzlu Restaurant, Kapalıçarşı'nın en iyi lokantalarından biri. Türk mutfaklarının ve yemek kültürünün özellikleri burada fazlasıyla var. Yemeklerimizin zenginliği ile haklı olarak övünüyoruz ama buralara gidip o güzel yemekleri yemiyoruz. Bakın son zamanlarda buraya kimler gelip, gitmiş. Orhan Pamuk, Emre Kongar ve Mehmet Altan. Mehmet Altan Havuzlu lokantaya en son 1 Nisan 2004 tarihinde gitmiş. Ortalama fiyatlara sahip olan bu lokantaya herkes gidebilir. Afiyet şeker olsun!

(ELMA)

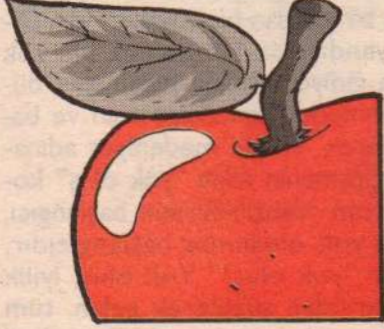
CLUBb

MIX

ESİN ÖZBEK 2004

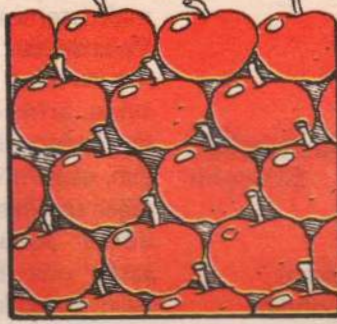
KIRMIZI VE GÜZEL BİR
ELMA YA BAKTIĞINDA,

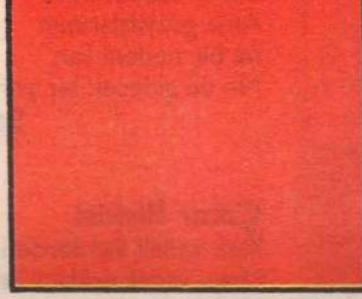
ONU YEMEK YERINE
ELMA OLMAK İSTEYE-
BİLİRSİN,

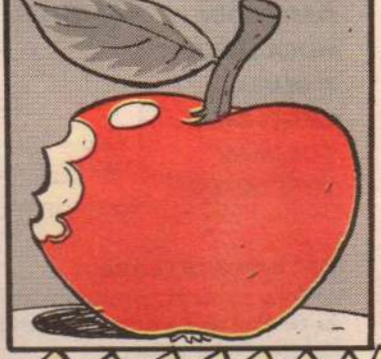
HATTA BİTANE YERINE
BİSSÜRÜ ELMA,

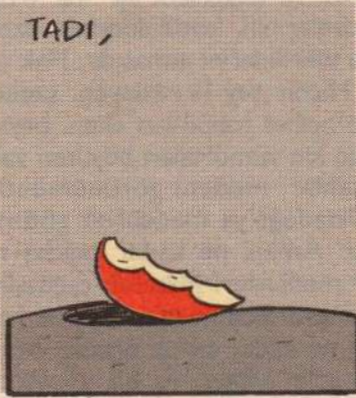
VEYA ELMANIN O GÜZEL
KIRMIZI RENGİ OLMAK
İSTEYEBİLİRSİN EYVALLAH!

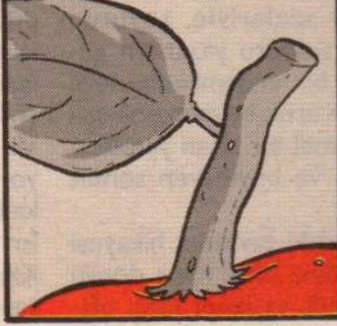
LEZZETİ OLMAK İSTEYEBİLİR,

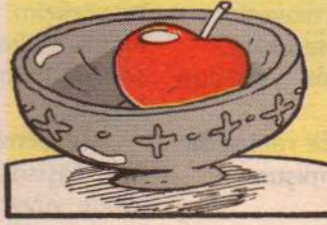
TADI,

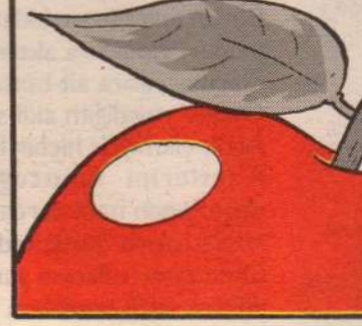
ELMATI MEYVA OLARAK
SANA SUNAN AĞAÇ,

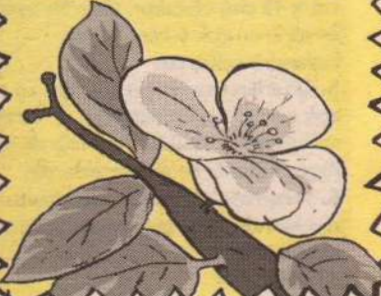
ELMA AĞACINI BESLİ-
YEN TOPRAKDA OLMAK
İSTEYEBİLİRSİN!...

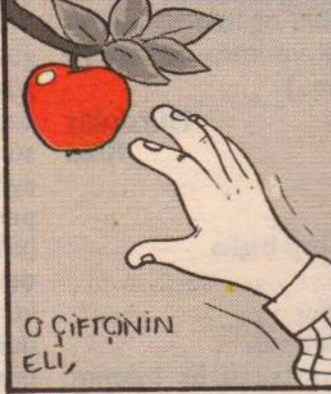
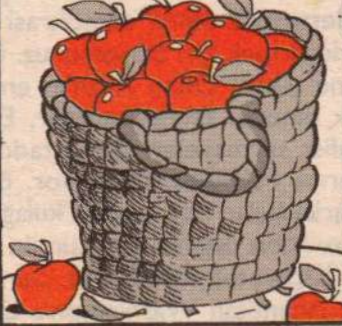
YADA ONUN KIZARMASINI
SAĞLIYAN GÜNEŞ,

HADİ ABARTIP ELMAYI
YAR EDEN KUDRET OLA-
BİLMEK İSTEYEBİLİRSİN!

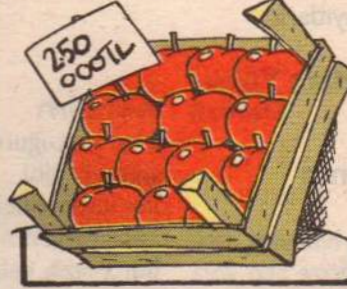

ELMATI TOPLAYIP HALE
SATAN ÇİFTÇİ OLMAK,

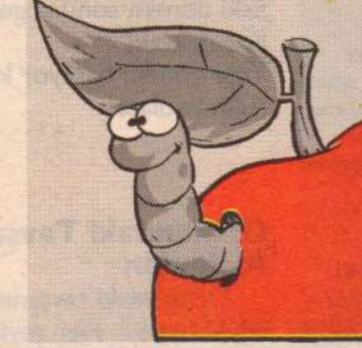

O ÇİFTÇİNİN
ELİ,

KARŞILIĞINDA ALDIĞI YADA
VERDİĞİ PARADA OLMAK
İSTİYOSUN SANIRIM,

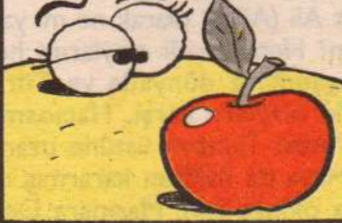
ELMANIN İÇİNDEKİ KURT,

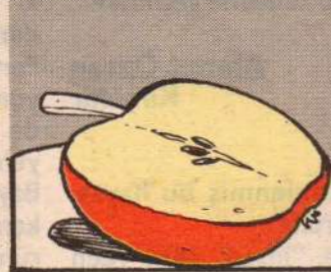
TAAA EN İÇTEKİ FEKİRDEKİ
OLMAK İSTİYOSUN
BUNUDA BİLİYORUM,

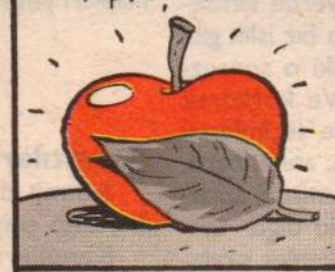
ELMANIN RENGİ NİNE
KIRMIZI, KEŞKE BÖYLE
PARLAK MOR OLSUN
İSTİYOSUN BAZEN,
SIKILIYOSUN, ONUDA BİLİ-
YORUM,

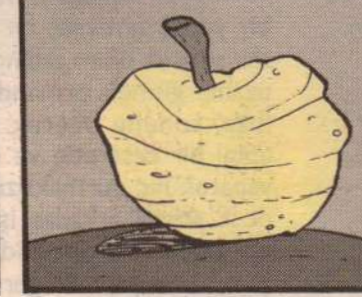
ELMATI KESEN BİÇAK
OLMAK İSTİYOSUN
(bak! bak! ne kadar da
tehlikeli!...)

(bütün bunları düşünür-
ken elmayı soyup ye-
mekten utanıyorsun
ama pih!...)

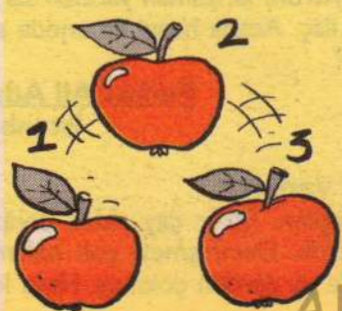
ELMANIN KENDİSİ YERINE
KABUĞUNU YEMEK İSTE-
YEBİLİRSİN ONADA TAMAM,

GEREK DİŞİ PARLASIN
DİNE SAATLERCE SİLMEK
İSTEYEBİLİRSİN,

ELMATI YEMEK YERINE
FİYİ FİYİ DİNE CEVİR-
MEKTE İSTEYEBİLİRSİN,

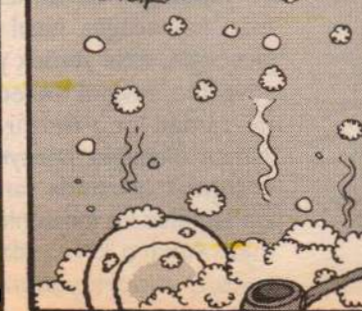
YEDİKTEN SONRA BİTTİ
DİNE ÜZÜLÜP YENİSİNİ
İSTEYEBİLİRSİN,

YADA NEBİLİYİM BEN
ELMA SEVMEM DİNE-
BİLİRSİN...

VE BÜTÜN BUNLAR SIRA-
DAN Bİ GÜNDE, EVDE BU-
LAŞIK YIKARKEN AKLINA
GELEBİLİR...

YANI DİYECEĞİM; İNSAN ELİNDE
ELMAYLA AYINAYA BAKSA
ÖNCE KENDİNİ GÖRÜR, YENİ-
DEN YENİDEN KENDİNİ TA-
NIMLAMAK İSTER, ELMANIN
GÜZELLİĞİ YENİP BİTİNCEYE
KADAR SÜRER, KENDİNİ Yİ-
YEMEZSİN (en çok bunu is-
tersinde), KENDİNİ TANISIK
ÜÇÜN BELKİDE ELMAYA YAK
LEDİĞİN ANLAMLAR KADAR
DUR, ONA DAVRANIS SEKİN-
DE, ONA OLAN KESİNLİĞİNDE,
DAUNDAN KOPARILMAMIS TA-
ZE ELMA KADAR LEZZETLİSİN
BUNU BİL SEVGİÜM VE HENÜZ
SENİ KOPARMADIM BUNU DA
BİL....

HAYVANARTBAHÇESİ

45.

**ULUSLARARASI
AKŞEHİR
NASREDDİN
HOCA ŞENLİĞİ**
**3. ULUSAL
ÇİZGİ - BANT
YARIŞMASI**
YÖNETMELİĞİ

KATILIM ŞARTLARI:

1. Konu serbesttir, yarışmacıya bırakılmıştır.
2. Yarışma, tüm amatör ve profesyonel çizgi-bant çizerlerine açıktır.
3. Yarışmaya katılan eserler; orijinal çizim, digital baskı ya da bilgisayar çıktısıyla hazırlanmış olabilirler.
4. Gönderilen eserler A3 boyutunda (29.7 cm x 42 cm) olacaktır. Çizerler eserlerinde en az 2, en çok 6 bant (kare) kullanabileceklerdir.
5. Çizerler; eserlerinin arkasına ad-soyadı, açık adres, telefon numarası ve varsa e-mail adreslerini yazacaklar ve fotoğraflı kısa özgeçmişlerini de ekleyeceklerdir.
6. Yarışmaya gönderilen çizgi bantlar ya tek sıra halinde ya da bir sayfada bitirilecek biçimde olmalıdır. Yazılı olanlarda kullanılacak dil Türkçe'dir.
7. Eserlerin, en geç 26 Haziran 2004 tarihine kadar Dernek adresine ulaştırılmaları gerekmektedir. Postadaki gecikme, vb. sorunlar dikkate alınmayacaktır.
8. Yarışmaya gönderilen eserler, Dernek arşivinde saklanacaktır. Dernek bunları sadece sosyal amaçlı çalışmalarında kullanma hakkına sahip olacaktır.
9. Ödül alan ve Seçici Kurul tarafından yeterli bulunan diğer yapıtlar şenlik boyunca Akşehir'de sergilenecektir.
10. Yarışma sonuçları Şenlik'ten önce açıklanacak ve yarışmacılara bildirilecektir.
11. Ödül kazanan sanatçılar, 5-10 Temmuz tarihlerinde Şenlik Komitesi'nin konduğu olarak Akşehir'de ağırlanacak ve ödülleri törenle alacaklardır.
12. Yarışmaya katılan eserlerle bir albüm bastırılacak ve katılımcılara gönderilecektir.
13. Yarışmaya katılan bant çizerleri yarışma koşullarını önceden kabul etmiş sayılırlar.

ÖDÜLLER:

Birincilik Ödülü: 2.000.000.000 TL ve Nasreddin Hoca Plaketi
İkincilik Ödülü: 1.000.000.000 TL ve Nasreddin Hoca Plaketi
Üçüncülük Ödülü: 500.000.000 TL ve Nasreddin Hoca Plaketi
Ayrıca Şenlik ve/veya yarışma sponsorlarının özel ödülleri de verilecektir.

JÜRİ ÜYELERİ: Tan Oral, Kamil Masaracı, İrvin Mandel, Piyale Madra, Ramize Erer, Tuncay Akgün, Metin Üstündağ, Doğan Güneş ile Dernek temsilcisi.

GÖNDERME ADRESİ: ÇİZGİ-BANT
Nasreddin Hoca ve Turizm Derneği
Posta Kutusu 22 AKŞEHİR / KONYA

Daha fazla bilgi için Telefonlar:
(0 332) 813 14 35 - 813 37 00 - 811 00 44
kultur@aksehir-bld.gov.tr.
nhocadernegi@hotmail.com

Banyo

Bedenimden süzülen sular,
Gözlerimden sızan yaşlar,
Dökülecekler şimdi.
Suyun sebebi belli,
Ama gözyaşlarımın
ne bir nedeni var,
Ne de gidecek bir yeri!

Seval Adıgüzel
Eskişehir

Çıkar İlişkisi

Kısa vadeli ilişkilerden bıktım.
Uzun vadeli aşklara borçlandım.
Kendime yabancı kaynaklarım vardı.
Dönemler yetmedi bana ay
sonları tutmayan
Bütün maddi varlıklarımı tükettim,
manevi varlıklara aktarılmayan
Geçmiş yıllara ait bütün zararlarım.
Özünü yitirdiğim akıl sermayesi
Artık çıkmıyor hiçbir hesap kâra.
Adetlerini unuttuğum yeniden
değerlenen hatıralardan
Hisse başına düştü sadece reel acılar
Oysa tasarruflarımı yatırmıştım
yüksek faizli sevdalara
Ve tek gelirimdi duygularım
geri ödemesi gözyaşı olan
Eski dönem sonuna geldim
Kapatılacak!
Yeni dönem başlıyor kayıtlara,
Adın yazılacak

Mert Yüksel
Denizli

Ormandaki Tavşanın Ardından

Ormandaki tavşanın hikayesi, işte böyle başladı. Her şeyi göze alıp yola koyulmak, ardına bakmaksızın, ulaşılmayan ufukları düşünmeksizin. Tutulan dileklere yumulan gözlerle, savaşı sevmeyen savaşa devam sözleriyle, bir yerde umarsız, bir yerde kimse-siz, sonsuz ölüm tadında bir ıslık gibi uzanıp gitmek ormandaki o sonsuzluğa, sonunu bilerek. Ve korkarak aptal bir cesaretle ve de seçimlerini yaparak hiç durmaksızın; anne, baba, dost, sevgili, arkadaş, iş, müzik, aptallık, zekilik ve ormandaki diğer tavşan. Sonra yapman gerekenler sıralanır ardarda; ne zaman güleceğin, ne zaman ağlayacağın, ne zaman konuşup ne zaman susacağın, çişini nereye yapacağın, ne zaman yatıp ne zaman kalkacağın, nasıl cinsel ilişkiye gireceğin, nasıl yemek yiyeceğin, nasıl sevgiline sevgini vereceğin, nasıl ve ne zaman onu mutlu edeceğin, ne zaman öleceğin, nereye gömüleceğin o sonsuz ormanda sana sorulmaksızın sunulur ve kimsenin umrunda olmaz. Ama o ormanda nefes darlığı yoktur, yalnızlık yoktur. Çünkü yasa

nan somut değil soyuttur. Sonsuzluk içinde donuk bir yol ve dipsiz bakışlar vardır dışarda. İçerde soyut vardır, sonsuz soyut. Kafanı hiç çıkarmak istemezsin o sonsuz soyuttan. Ve ardından zayıf ama somut bir tekme yersin, o sonsuz soyutun pembe-sinde, artık ormanın somutundadır. Sadece iki kıvılcım vardır gördüğün, doğum ve ölüm ve sana sunulan diğer tercihler. Sonra her şey tersine döner. Sorunlu sen, sorunsuz tavşanlar olur. Bildiklerin ve bilemediklerin arasında gidip gelersin durmaksızın. Sonuç tanımsız? Gözlerinde sadece bir çizgi belirir, ulaşılmayan ufuk çizgisi. Ve de savaşı sevmeyen, savaşa devam sözleriyle, soyutun pemmesinde, somutu yaşarken gülümsemek de bir erdemliktir değil mi çarkçım. Ve artık beynim yok sonunda mükemmel bir insan yarattı o sonsuz orman ve büyüleyen somut tavşan.

İşte ormandaki tavşanın hikayesi öyle başladı böyle bitti. Kısır döngü içinde yuvarlandı, taşlarını kırdı ufa-landı, toz haline getirdi. Çemberini daralttı, kendisini öğüten bir değirmen gibi eridi ve sonsuza karıştı (Kebre Kokinan...)

Hürdolaş
Rize

Kendim

Her yuttuğum hap başka hastalık gibi.
Bir kayıp öncesi,
sonrası sonradan fazla
Bana fazla geliyor burası, bir öyleyim
Birden şizofren,
arkadan gelen ses kesss...
Kendi kendime hasta oluyorum,
Sanki hastalığı bilmeden, önceki?
Hapları yutmuş, kendime geçmişim.

Ahmet Özcan
Kırşehir

Ayrıntılar

Adıma düzenlenmiş bu hayatı protesto ediyorum!

Kendilerine, "insan" süsü veen sözde insanlar, benim nazarımda, ko-ca birer vahşi yaratık oluyor. Vahşi emperyalist askerler gibi. Bana öykünmeye çalıştıkları kötü, enayi, ko-bay olabilir, üçüncü dünya insanı, medeniyetsiz insan tiplerlerinin, esas kendilerinde oldukları, çektiydikleri fotoğraflarda belli olmasına rağmen, yine de bende görmek istemeleri beni biraz olsun üzmüş olsa da, ben kendimi boş bırakmam. Çünkü; biliyorum ki, zaman benden yana. Ve ben hayattan hiç korkmuyorum.

Son zamanlarda bende bir silkiniş, bir uyanış var. Dünyamızda da öyle. Her ne kadar, Dünya, Güneş'in etrafını silahların gölgesinde dönüyor olsada, bir yandan bir "uyanış" var. Diğer yandan da Dünya'mız bir yok oluşa gidiyor. Adına hiçbir şey düzenlenmeden, zavallılaşmanın ve basitleşerek -sözde medeniyet adına- iğrençleşmenin adını "yok oluş" koyuyorum. Vahşiliklerinin başlangıcı, onun yok oluşunun başlangıcıdır. Nedir "yok oluş?" Yok oluş; iyilik potalarından süzülerek gelen, tüm güzel ve iyi duygulara ait "var oluş" heyecanlarının, kötülüklerinin üzerlerine tükürüklerini atmasıdır. Hak tü-üüü! Hiçbir şey üretmeyen, sadece içinde nefret tohumları eken, beyinlerinde kin yumurtaları büyüten vahşi insanlar, medeni görünümünde. Ve Ortadoğu'ya medeniyet götürüyorlar. Aman, ne kadar çağdaş ne kadar medeniler! Maşallah çağdaşlıkları parçalarından akıyor. Ha ha ha... Kimin ne kadar sıctığı ortada! İster-seniz, gelin kıcınızı da biz yıkayalım. Nasılsa yeşil ibrikler elimizde.

Şimdi, oralarda ölmektesiniz! Her gün biriniz ya da bir kaçınız, hayatı güzelleştirmek adına demokrasi ve özgürleştirmek için ölüyorsunuz. Ol-sun, ne çıkar? Ölüm Allah'ın emri, ayrılık olmasa. Efendi tanrılar, Emperyalist sermayeleri ile Ortadoğu halklarına Müslümanlık satıyor. Bizdeki arkadaşlar ise; -şeytan kulağına kurşun- kabız değiller ama sürgün oldular. Kızları tutmuyor! Cıııı, cıııı gidiyor. Abant'tan Washington'a uzanan ince ve dikensiz bir yol. Git gel, git gel. Mübarek yol, yol değil iyiden iyiye "resmen" otoban oldu. Eh, ne diyelim hayırlı uğurlu olsun. Demek ki "cırcır" olmadan "ifakatlık" (yardımcılık) olmuyor... Dedim ya, ben Ferhat Ali (Adalı) olarak ne mi yapıyorum? Hem kendi olaylarım hem de yaşadığımız dünyada ve Türkiye'deki olaylara karşı, Hacıosman Bayırı'ndan Tarabya üstüne uzanırken. Hava da hafiften kararmış durumda olduğu için, Marmara Denizi'ne, Boğaz'a doğru önce güzel bir şekilde tükürüyorum. Sonra Boğaz'a bakarak işiyorum. Biramı yudumlayarak diyorum ki; zaman yaraları saran en iyi ilaç. Acaba hangi eczanede satılıyor?

Ferhat Ali Adalı
İstanbul

İyi ki varsın

Sevgilim. Birer çay aldık, denize karşı içtik. Dertleşmeyi çok özlemişim. Ve ya derdim çokmuş. Hava ka-

ramaya başladı. Helalleştik. Sanki bir daha görüşmeyecek gibi. Sonra otobüse bindim. Yolda düşündüm ki. Benim sana olan aşkımda hiç solmayacak. Doğum günün kutlu olsun. İyi ki varsın.

Cem Kahraman
Balıkesir

En Çok Üşüdüğüm Mevsim Senin Gözlerin

O kadar çok gülmelisin ki, yüzünün gülen kısmında çizgiler oluşmalı, kusacak kadar mutlu olmalı, kör olana kadar bakmalısın gözlerime, melekler kadar iyi, şeytan kadar da çekici olmalısın. Bu iklimin baharıyla coşup, kışın kırıcı soğuşuna yenilmemelisin. Yaşamı içine çekip benimle doyuya karbondioksit solumalısın. İlk bakış vardır ya hani; kalbine inen, mideni yakan, topuklarına susturuculu mermiler sıkan, sana tek kapılı bir yaşam sunan, işte o hâlinle bakmalısın bana, her anında, her dalında bu ağacın...

Hasan Ergingöz
İzmir

Duruş

Kullanım değeri boyumu aşan
Çarpım tabloma ismin kazınmış
İşaretler rollerini unuttu
Bildik renkler artık faydasız
Tek çarem
Gecenin billur duruşunu yakalamak

Salih Demirci
İstanbul

Ütopik Bir İnsanın Dramı

Yaşam mı ona ağır geliyordu, yoksa o mu yaşama, artık bunu anlayamıyordu. Aslında anlayamadığı, gün ışığına çıkartamadığı o kadar çok şeyi vardı ki kendisi bile buna şaşırıp kalıyordu. Henüz saat gece yarısını göstermesine rağmen büyük şişeden oluşan rakısını çoktan yarılamıştı. "Gece daha yeni başlıyor, biraz ağır olmalıyım" diye düşündü kendi kendine, öyle ya geceler uzun ve yüzleştiriciydi. Çıkamaz yollar misali aklına çok sorular gelecek, arkadaşım dediği yanılsamadan oluşan gölgeler yanında olmayacaktı.

Zaman ne çabuk geçmekteydi ve geçen zaman karşısında ne kadar çaresizdi. Oysa o, "O" olmadan önce yani ekonomik özgürlüğünü kazanmadan ve dünya evi denilen "çatısız eve" girmeden önce böyle miydi?

Yaşadığını tüm benliğiyle hissetmek için hayatı sorgulayarak, yaşamı deşifre etmeye çalışırdı. Bunun için-

de kitaplar okur, sosyal aktivitilere katılır, örnek aldığı kişilerle sık sık muhabbet ederdi. Zamanla kendince, birçok sorunun çözümünü bulmuş, bulduğu çözümler kitapçığine ise "Ütopyalarım" demişti. Evet evet artık ütöpik bir insandı ve özel amaçları dışında en büyük hedefi ütopyalarını gerçekleştirmek olmuştu.

Kendisinden ve geleceğinden o kadar çok emindi ki, bunu her davranışına yansıtıyordu. Bulunduğu her ortamda yıldız gibi parlıyor, herkesin hayranlık dolu bakışlarını üzerinde topluyordu.

Büyüklerimizin -gençliğin deli dolu yıllar- dediği, benimse- iyi inşa edilememiş yitik zamanlar- dediğim günler geçmişti. Ve farketmeden birçok kimlikte bulmuştu kendisini. Hem baba, hem eş, hem memur bunlarda yetmezmiş gibi bir de muhafefet olmuştu.

Büyük bir ummanın içinde küçük bir damla olan o, etrafını saran bu halkalardan dolayı; istediğini yapamaz, umduğunu bulamaz, teorilerini pratiğe dökemez olmuştu. Bu durum ise ilk önce içsel çatışmalara, bunalımlara sonra ise içeriği olmayan mutluluk oyunlarına yöneltmişti.

Gündüzleri gülüyor, konuşuyor, işini en iyi şekilde yapıyor; geceleri ise kendisinden, gerçeklerden ve benliğinden kaçarcasına şişelerce alkol alıyor alıyor alıyordu. İçtikçe alkölü, az sızlardı yüreği. Boşalttıkça kadehleri; görmezdi gözü yaşadığı ikilemleri. Uyuştukça beyni; ütopyaları yanıbaşındaydı sanki. Gün doğacak, kuşlar uçacak, o ayılacak ve döngü yine devam edecekti.

Bense o, farketmeden bu döngüyü tüm çaresizliğimle bir kenarda izleyecektim. Gördükçe, ütopyaların rakı şişesinde yaşadığını, insanların tezatlardan oluşan koca bir sentez oluşunu ve doğan güneşin umudu değil de esareti temsil ettiğini; sarılaktım ütopyalarım sanki bir daha bırakmayacakmış gibi...

Anka Burdur

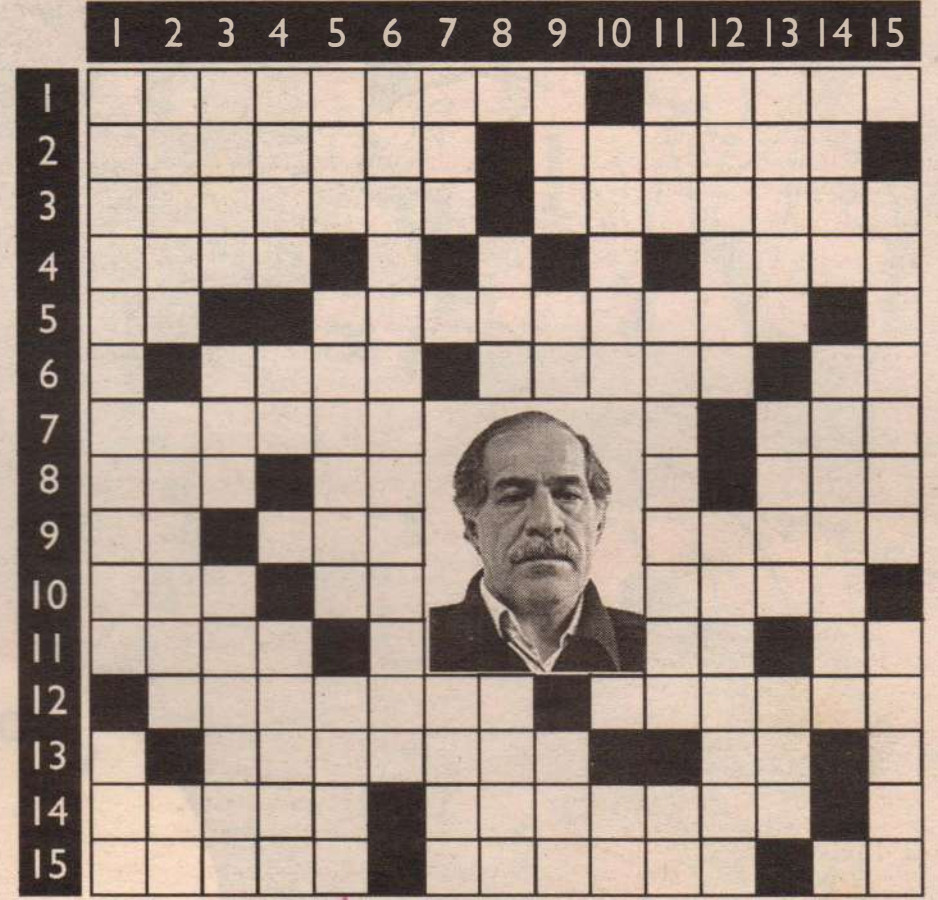
Roman Kızı

alıp götürerek gibiydi beni roman kızı
9/8'lik kalçaları
kırmızıyı seven dudakları
oba oba dökülen gözleri
alıp götürmesi geldiğim roman kızı
mahallesine zimmetli.

Erdoğan A. Tekin
Kırklareli

Bulmaca Buldurmaca Paldır Kültür Doldurmaca

• • • • • MEVLÜT GÜLVEREN • • • • •

Soldan Sağa

1- Fotoğraftaki milli atlet. - Sıkılganlığını, utangaçlığını gidermek. 2- Beşikler vermişim Nuh'a / salıncaklar, hamaklar / Havva anan çünkü çocuk sayılır / 'yum ben tanıyor musun? (A. Arif) - Son yıllarda ülkemizin kâbusu. 3 - Onarım. - Birbirinden giderek uzaklaşan ışınlar. 4- Kuru soğuk. - Bir tür cila. 5- Nikelin simgesi. - dediğin, tek kişi kalmış canavar. (M.A.Ersoy) 6- Zamanı gösterir. - Sözün yazılı ve bağlayıcı biçimi. - Mikanın ünlüleri. 7- Yeni (Edebiyat Akımı) - İstanbul Fikir Kulüpleri kısaltması. 8- Ülkemizde bir halk. - Kısaca efendim. - Bir müzik grubu kısaltması. 9- Lityum simgesi. - İrlanda'da özgürlükçü örgüt / Hollanda'da kent. 10- Arapça'da ben. - Yüzey ölçü birimi. - İlgeç. 11- Gam kaygı. - Eski dilde su. - Bir nota. 12- Ülkemizde müslümanlar arasındaki ayrışmalar. - Egoist. 13- Tatar... (Kerim Korcan). - Eşek sesi. 14- Yayınsal. - Olmazsa olmaz olan ve bir kere çğnenmekle bir şey olmayacağı iddia edilmiş kavram. 15- Dayak, kötek. - Bir sebze. - Meslek.

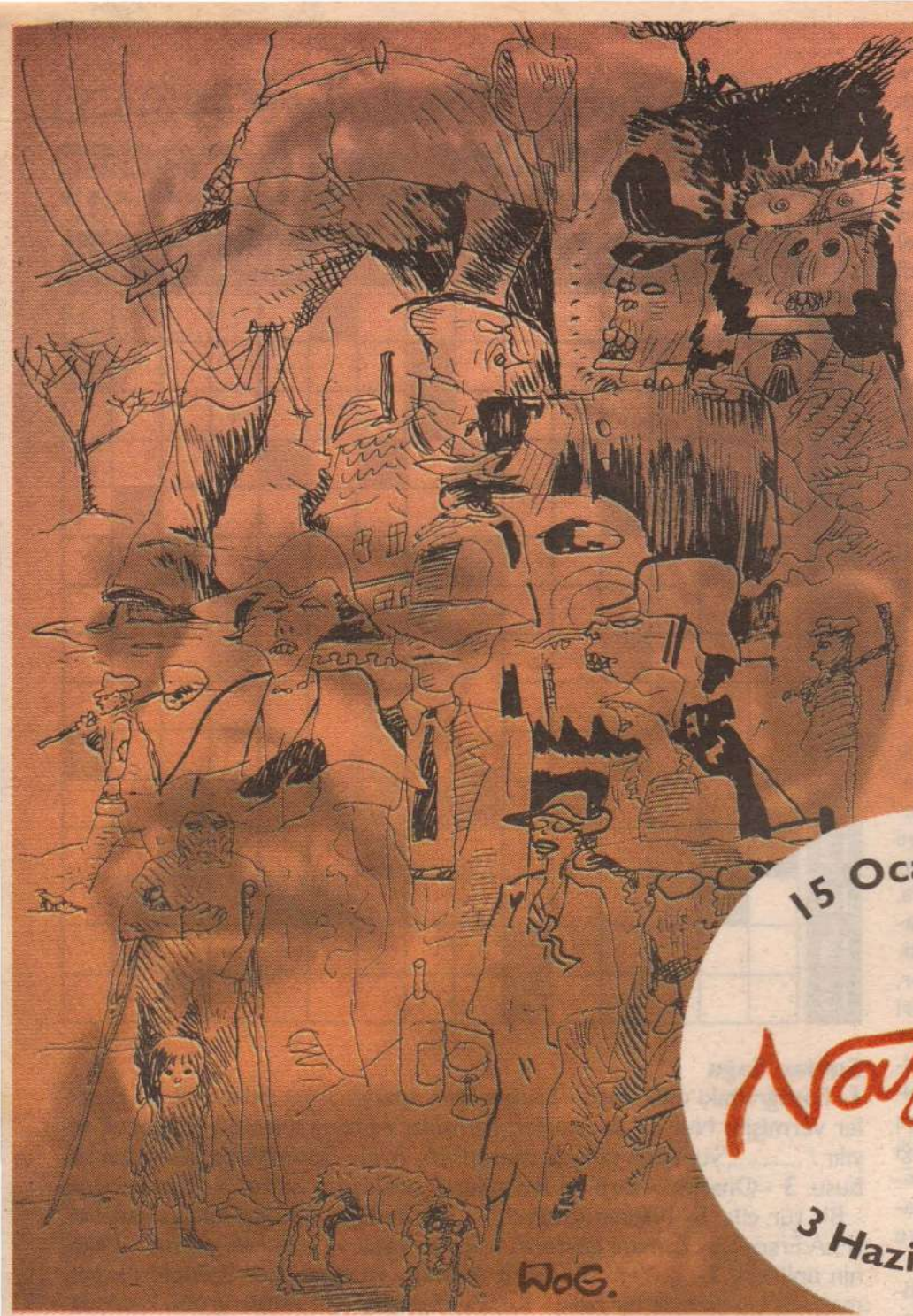
Yukarıdan Aşağıya

1- Sakarya. - Çok yaygın bir telefon türü. 2- Fazla bön. - Evren, acun. - Rusça'da evet. 3- G. Amerika devesi. - İkinci çoğul kişi. - Tutsaklık. 4- Nurseli (Aktris) - En kısa zaman. - M. Sandal şarkısı. 5- Geçti 'un pazarı, sür eşeğini Niğde'ye. - Rafet El Roman bir şarkısı. - Boğaz, gırtlak. 6- Marka. 7- Asi bir Arap kavmi. - Çiftlik uşağı. 8- Yenilgiyi kabullenme. - Teşhis. 9- Aydınlan anlamında emir. - Soru sözü. - Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane. 10- Koray (Rakçı). - Gaza getirme sözü. 11- Antrakt. - Tazeleme, değiştirme. - İskamlıde iyi kağıt. 12- Sakız. - "Endişe" filmindeki şehir giriş tabelası. 13- Bıçak bileme aleti. - Yok etme. - Amerikan terör örgütü. 14- Hamle. - Namuslu. 15- Geneleviyle tanınan semt. - El çırpma.

Haziran 2004 • Ayda Bir Yayınlanır • İmtiyaz Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Yazı İşleri Müdürü: Hatice Üstündağ • Koordinatör: Ayhan Bozkurt
Haber Merkezi: Mine Söğüt, Sinan Sülün, Yıldız Bilgin Bayazit, Emrah Serbes, Seray Şahiner, Seydi Şahin, Zeynep Mengi, Lale Yekeler, Gül Akar
Grafik Tasarım: Serdar Karataş • Dizgi: Cemal Vanlı • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın • Trafiker: Mustafa Danacı • Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373
Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79 Yayıncı: PAK Basın Yayın
ISSN 1303 - 944X • Baskı: Ilıcak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Yurtiçi: 1 yıllık 35 Milyon / 6 aylık 20 Milyon Avrupa: 1 yıllık 25 Euro / 6 aylık 15 Euro ABD ve Uzakdoğu: 1 yıllık 50 Dolar / 6 aylık 30 Dolar / Abonelik için İrtibat
Tel: 0212 293 32 77 / 3 hat Ali Haydar Akkaya Hesap No: PAK BASIN YAYIN LTD.ŞTİ adına TL: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 1101003-2
EURO Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006501-1 / DOLAR Hesap: Yapı Kredi Bankası Parmakkapı Şubesi Hesap No: 3006502-9

15 Ocak 1902

Nasım

3 Haziran 1963

